

የገበያ

ወጎች

(ከፍቅር ካፌ)

ዓለማየሁ ማሞ

(ዋሽንግተን ዲ.ሲ.)

2007 (2014)

የገበታ ወጎች

ኮፒ መብት © 2007 ዓለማየሁ ማሞ

መብቱ በሕግ የተጠበቀ ነው።

ዩናይትድ ስቴትስ ኦፍ አሜሪካ

Dining table talks

Copyright © 2015 Alemayehu Mammo

All rights reserved

United States of America

ISBN 978-1-61119-130-1

ለማንኛውም አስተያየት

alexwrites@hotmail.com

ወይም

301 618 9596

ማውጫ

መነሻ ነጥቦች.....	5
1) ምስጋና መልካም ነው!.....	9
2) መጀመሪያ መቀመጫዬን.....	10
3) ሰላምህን ያዝ.....	11
4) የስልት ቅያሪ.....	12
5) ሰው ለሰው.....	13
6) አረኛውን ማወቅ.....	15
7) ከዶሮች ጋር የዋለው ንስር.....	17
8) ይቅርታን እንምረጥ.....	18
9) ስፍራህን አትልቀቅ.....	20
10) አባቴ ገመዱን ይያዝ!.....	22
11) ዶሮዋ በከተማ.....	23
12) ይሰጣል እንጂ አይሸጥም.....	25
13) የባሰ አለ.....	26
14) ንጉሡን አሳዩኝ!.....	28
15) ይቅር ተብያለሁ!.....	30
16) ወደ የት ነው?.....	33
17) ልናይ ኋላ.....	34
18) የሚጠበቀን አይተኛም!.....	36
19) ቀበሮ መጣ!.....	39
20) የሰው ሰውነቱ.....	41
21) ሁሉን ለማስደሰት.....	43
22) ንጉሥ አይሳሳቱም.....	45
23) አልተውህም አልለቅህም.....	46
24) ለሚመጣው ትውልድ.....	49
25) እኛክ አልደረስንም.....	50

26)	ስንፍና አይገባም.....	52
27)	ወሬኛዋ ዔሊ.....	54
28)	አሳዛኝ ተጓዥ.....	56
29)	ፈጣሪህን አሳየኝ.....	59
30)	ሁሉ ለበጎ.....	62
31)	ጥንቸልና ዔሊ.....	64
32)	አንደ ስምህ ሁን.....	66
33)	የጣቶች ፋከከር.....	68
34)	ፕሮፌሰሩና ጀልበኛው.....	72
35)	የባሰ ተአምር!.....	73
36)	ከትሉ ላለማነስ.....	75
37)	ይቅርታ ፈላጊዎች.....	77
38)	ዘወር በልልኝ.....	78
39)	አስራለሁ፤ አታስሪም.....	80
40)	የዘመናት ልፋት.....	82
41)	ተነጥላ የሄደችው በግ.....	84
42)	ሁለቱ እናቶች.....	87
43)	ይድረስ ለእግዚአብሔር.....	89
44)	ትዕቢተኛው ዝኖን.....	92
45)	ዝናብና ጽጌረዳ.....	95
46)	የሸላውና የዱባ ፍሬ.....	97
47)	የሚሊዮን ዶላር መድህን.....	99
48)	አቧራን ማራገፍ.....	102
49)	ወንዙን መለማመጥ.....	104
50)	ማነው ባለጠጋ?.....	106
51)	የረዳት ያለህ!.....	107
አንስናበት.....		110

መነሻ ነጥቦች

በየዕለቱም ባይሆን ዕረፍት ሲኖረኝ ከርብቃና ኤፍሬም ጋር አራት የምበላው ፍቅር ካፌ ውስጥ ነው። ሁሌም የሚቀርብልን ምግብ በባለሙያ የተከሸነ መሆኑን ሦስታችንም በአንድ ድምፅ እንስማማበታለን። ይህንን እኛ ብቻ ሳንሆን ሌሎችም እንግዶች ደጋግመው በዓመታት መካከል የመሰከሩት ነው። በልተን ስንጨርስ አንድም ቀን የሒሳብ መጠየቂያ ወረቀት አልቀረበልንም። የሰጠንን ፈጣሪ አመስግነን እንደምንበላ ሁሉ የሠሩና የሰጡንን ጣቶችም ባርከን ነው የምንነሣው። ፍቅር ካፌ ውስጥ መመገብ የምናዘወትርባቸው ምክንያቶች ግን እነዚህ አይደሉም። ካፌው እኛ ቤት ውስጥ ስለሆነ እንጂ።

የካፌው ዋና ሥራ አስኪያጅ ደግሞ የኔ ባለቤትና የልጆቼ እናት ፍቅር ናት። የእርስዋ ምግብ ቤት ውጭ የመብላት ፍላጎታችንን አዳክሞ የአቅርቦቱን መልክ እየቀያየረ ላለፉት አስራ አንድ ዓመታት አገልግሎቱን ቀጥሏል። በዓመት ውስጥ ዐቅደን፣ ወጥተንና ከፍለን የምንበላባቸው ቀኖች በጣት ይቆጠራሉ። በዚህ አጋጣሚም ለእኔ ለአዘጋጁና ለሁለቱ ልጆቼ ስለሚደረግልን እንክብካቤ ሁሉ የኩሽናዋን አመቤት ላመሰግናት አወዳለሁ።

ፍቅር ካፌ ውስጥ በሚኖረን አጭር ቆይታ የገበታ ላይ ወጎች ለቤታችን አዲስ አይደሉም፤ ገና ለአራት

ስንታደም ልጆቼ “ዳዲ ስቶሪ ንገረን” ይሉኛል። አባባላቸውን ቃል በቃል ነው ያስቀመጥኩት። እኔም ትዝ ያለኝን እንደ አመቺነቱ በእንቅስቃሴ እያጀብኩ አወራላቸውና አስከትዬ ከታሪኩ ምን እንደምንማር አጠይቃቸዋለሁ። ምክንያቱም ዋነኛው ዓላማዬ እነርሱን በተረት ተረት ማዝናናት ሳይሆን አጋጣሚውን ተጠቅሜ ዘመን የማይሸረውን ሰማያዊ እውነት ማካፈል ነው። እነርሱም እጅ ከማውጣት አልፈው “እኔ እኔ” ብለው አየተሸቀዳደሙ የገባቸውን ይመልሳሉ። ያንን ተከትዬ በበኩሌ እንደገባኝ ማጠቃለያውንና ዋናውን መልእክት አስተላለፋለሁ።

በጣት ለሚቆጠሩ ጊዜያት ደግሞ ልጆቼ ውለታዬን ለመክፈልም ይሁን ለልምምድ የ እነርሱን ታሪኮች ነግረውኛል። “ዶሮዋ በከተማ” እና “ማነው ባለጠጋ” የሚሉት በዚህች ጥራዝ ውስጥ ለናሙናነት የተጨመሩት የኤፍሬምና ርብቃ ትረካዎች ፈጽሞ የምዘነጋቸው አይደሉም። ኤፍሬም ከቅዳሜ ትምህርት ቤት ያገኘው ሲሆን ርብቃ ግን ፈጥራ ነው ያጫወተችን።

ባለቤቴ ፍቅር ግን ከእኛ ጋር ቁጭ ብላ ከመመገብ ይልቅ እኛን ማገልገሉ ስለሚያስደስታት ወደ ኩሽናዋ ገባ ወጣ ትላለች። ማለቂያ የሌለውን የማንኪያ ሹካ ጥያቄ ያለድካም ታስተናግዳለች። እናም ብዙ አትሰማንም። ለጥቂት ጊዜያት እንዲሁ እንደተጓዝን ቀስ በቀስ በጨዋታችን መሳብ ጀመረች። ያልተሰማትን እንድንደግም እየጠየቀችም

ማድመጥ ለመደች። ብዙም ሳትቆይ አንድ ቀን የዕለቱን ታሪክ እንደጨረስን እነዚህን ወሬዎች እየጻፍኳቸው እንደሆነ ጠየቀችኝ። እኔም እንዳልጻፍኳቸው ያንንም ለማድረግ እንዳላሰብኩ ይልቁንም ብዙ የሚጻፉ ሌሎች ነገሮች እንዳሉኝ አብራራሁላት። እርሷ ግን ፍንክችም አላለች። “እነዚህን የመሰሉ ታሪኮች ይልቁንም ከዕለታዊ ኑሮአችን ጋር ያላቸው ተዛምዶና ያዘሉት ትምህርት ሊጻፍ እንደሚገባ አምናለሁ። አደራህን የትም እንዳትበትናቸው!” ስትል አሳሳብችኝ። እንደማስብበት ነግሬያት ተለያየን። መጀመሪያ ሰሞን ብዙም አላተኮርኩበትም። እየቆየ ሲሄድ ግን ያለቸውን አመንኩበት። እናም ሲመቸኝ አመለሰባቸዋለሁ አልኩና ማስታወሻ ላይ ርዕሶቼን ብቻ ማስቀመጥ ጀመርኩ። ጊዜው ሲደርስም እነሆ የማስታውሳቸውን አምሳ ያህሉን አሰፈርኩ።

እኛም እንደ ሌሎቹ ታሪክ መፍጠር እንደምንችል ለማሳየት ከጨመርኳት ተነጥላ የሄደችው በግ ከሚለው የራሴ ፈጠራ ታሪክ በስተቀር ብዙዎቹ ከንባብ፣ ከአፈ ታሪክና በሰሚ ሰሚ የተገኙ ሕዝባዊ ታሪኮች ናቸው። ስለዚህ ለገበታ ወግ ከመጠቀም ባለፈ ጥብቅና ልንቆምላቸው አይቻለንም። የቅጂ መብት ጉዳይ ቢነሣ እንኳ የትርጓሜዎቹ እንጂ የታሪኮቹ ሊሆን ከቶም አይችልም። ስለዚህ ያለመከልከል ልንነጋገርባቸው እንችላለን ማለት ነው።

ምድራዊውን ተረት በሰማያዊው ቅኝት እንዴት መመልከት እንደሚቻል ይህች መጽሐፍ መጠነኛ ጥቆማ ልትሰጥ ትችላለች። ያችን ፍንጭ ይዞ ማስፋት ደግሞ የአንባቢው አ ሰደሳችኋል። ሆኖም ይህም አንጻር ታሪኮቹ በቤተሰብ መካከል ለየት ያለ ንግግር ለማስጀመር ሊያግዙ ይችላሉ የሚል እምነት አለኝ። በተለይ ከምድራችን ርቀን ለምንኖረው ለ እኛ ልጆቻችን የአገራችንን ትውፊት እንዲያውቁና ባሕላችንንም እንዲረዱ በር ይከፍቱላቸዋል። በአንድ ገበታ የሚበላው ቤተሰብም ጀሮ ላይ ከሚሰካ የራስ ዓለም ወጥቶ አንድ መሆን እንዲችል ያበረታታሉ። ዐይንን ከማያቋርጠው የቴሌቪዥን ጎርፍ ጀሮንም ከሙዚቃው ፋንፋር ያሳርፋሉ። የተረሡ ታሪኮችን ለማስታወስና የራስንም ለመፍጠር ያነሳሳሉ። ልጆችም የንግግርን ጥበብ ገና ከአፍላ ዕድሜያቸው እንዲማሩ የመጀመሪያውን አስደሳች መድረክ ያመቻቻሉ። ፈንጠር ሲልም ታሪኮቹ ይልቁንም ከነርሱ የሚገበዩት ትምህርቶችና የተመረጡላቸው ጥቅሶች ለሰባኪዎች፣ አስተማሪዎችና ጸሐ ፍት በመነሻ አሳብነት ብሎም በማሳያነት ሊያገለግሉ ይችላሉ።

ፍቅር ካፌ ውስጥ ወደሚገኘው የቤተሰባችን ገበታ እንኳን ደህና መጡ!

መልካም ንባብ.....

ኤፍሬም፣ ርብቃ ዓለማየሁና ፍቅር።

አስጥን ሒል (ሜሪላንድ ክፍለ ግዛት) አሜሪካ

ምስጋና መልካም ነው!

“ማየት የተሳነኝ ነኝ፡ እባካችሁ እርዱኝ” የሚል ጽሑፍ ከፊት ለፊቱ አስቀምጦና የምፅዋት መጣያ ባርኔጣ ደቅኖ ይለምናል ታዳጊው ወጣት። እናም አልፎ አልፎ ጥቂት ሳንቲሞች ቅጭል ሲሉለት ቆየ። ረፋዱ ላይ አንድ መንገደኛ እንደ ሌሎች ምፅዋት መወርወር ብቻ ሳይሆን ጽሑፉንም ቀይሮት ሄደ። ብዙም ሳይቆይ ባርኔጣው በሳንቲሞች ሞልቶ ተረፈ።

ከሰዓት በኋላ ያ ሰው ውጤቱን ለማየት ተመልሶ መጣ። ለማጥም በኩቴው ለየውና “ጠዋት ጽሑፌን የቀየርከው አንተ ነህ አይደል? ምን ብለህ ጻፍክ ለመሆኑ?” የሚል ጥያቄ አቀረበለት። “አይ አንተው ያልከውን ነው የደገምኩት፤ ግን በተለየ መንገድ እንዲህ ብዬ አቀረብኩት፤ ዛሬ ውብ ቀን ነው፤ እኔ ግን አላየውም! አየህ የመጀመሪያው ያንተን አለማየት ብቻ ነው የሚናገር። ሁለተኛው ግን ማየት መቻል መታደል መሆኑን ለሌሎች ያስታውሳል፤ ያኔ ምስጋናቸውን ምፅዋት በመስጠት ይገልጣሉ ”።

ምን ያስተምረናል?

ይህ አስተዋይ ሰው አላፊ አግዳሚውን ለምስጋና አነሳስቷል። ማየት የሚችሉትን ሁሉ የብርሃን አምላክ የዐይናቸውም ፈጣሪ የሆነውን እግዚአብሔርን

እንዲያስታውሱ ረድቷል። ያኔ እንደ አነርሱ ለማየት ያልታደለውን ወጣት በምፅዋት ለመባረክ አላመነቱም። በዚህ ዘመን ያለን እኛም እንደዚያ ሰው ዓለሙ ሁሉ የእግዚአብሔርን መልካምነት እንዲያስታውስ አንድ ነገር ማድረግ ያስፈልገናል!

መጀመሪያ መቀመጫዬን

መንገደኛው ጥቅጥቅ ባለ ዱር ውስጥ እያሳበረ ሳለ አንድ ዝንጀሮ በርቀት ይመለከታል። እየቀረበ ሲሄድም ከእግር አስከራሷ በአሾህ መወረሷን አስተዋለ። አናም ሁኔታዋ ስላሳዘነው ተጠግቶ እንዲህ አላት። “ልረዳሽ አፈልጋለሁ፤ ግን ስለ ምቹኩል ይህንን አገር ሙሉ እሾህ ልነቅልልሽ አልቻልኩም። ስለዚህ የትኛውን የሰውነትሽን ክፍል ቶሎ ነቅቶልሽ ልሂድ።”

እርስዋም ሳታመነታ እንዲህ መለሰች። “መቀመጫዬ ላይ የተሰገሰገውን ንቀልልኝ። ምክንያቱም መቀመጥ ከቻልኩ የቀረውን እኔው ቀስ እያልኩ ነቅቶ አጨርሰዋለሁ።”

ምን ያስተምረናል?

መቀመጥ ከቻልኩ የቀረውን መንቀል አያቅተኝም የሚለው አስተሳሰብ ጥልቅ ነው። የተከበብነው መቀመጥ ባልቻለ ትውልድ ነ ውና። ሰው ለመስማት የሚችለው

ሲቀመጥ ነው። በቅጡ ማሰብ ወይም በትክክል ማቀድ የሚችለውም አረፍ ብሎ ነው። እየሮጡ መመካከር አይሞከርም። መቀመጥ ወይም በመንፈሳዊው አባባል ማረፍ የመታመን ምልክት እንደሆነም መዘንጋት የለብንም። “የሚሰማኝ ግን በርጋታ ይቀመጣል፤ ከመከራም ስጋት ያርፋል” ምሳ.1:33።

ሰላምህን ያዝ

ጎረቤታዎች ቢሆኑም የኑሮ ደረጃቸው ግን ለየቅል ነበር። አንዱ መናጢ ድሃ ሌላው የለየለት ሃብታም። ታዲያ ድሃው ማንጎራጎር ይወድ ነበር። የሚያማልል ድምፅ ም ነበረው። ከዚህ የተነሳ ሃብታሙ የእርሱን እንጉርጉሮዎች ሳይሰማ መዋል አይሆንለትም። ይህ ለዓመታት ከቀጠለ በኋላ ባለሃብቱ ለዚህ ሰው አንድ ስጦታ ላበረከትለት ይገባል የሚል ውሳኔ ላይ ይደርሳል። አናም አስጠርቶ አንድ ከረጢት ወርቅ ይሸልመዋል። ድሃው በዚህ እጅግ ቢደሰትም ስጋትንም አብሮ ተቀበለ። ስለዚህም ቶሎ ወጥቶ ከጓሮው ቆፈረና ወርቁን ቀበረው። ያም ብዙ አልረዳውም።

ወርቅ መቀበሌን ምናልባት የሰማ፤

ሌባስ ቢመጣብኝ ገድሎ የሚቀማ።

እያለ በአሳብ ለመወጠር ብዙም ጊዜ አልወሰደበትም። እንቅልፍ የለሽ ሌሊቶችን ማሳለፍ ጀመረ። ከዚያች ቀን ጀምሮ ድምፁን አንሥቶ አላንጎራጎረም። ከአያሌ ቀናት በኋላ ግን አንድ ቁርጠኛ ውሳኔ ላይ ደረሰ። ከአንድ ከረጢት ወርቅ ይልቅ ሰላምና ደስታው እንደሚበልጥ አመነ። እናም በማለዳ ገሥግሦ ሄደና ወርቁን ለባለጠጋው መለሰለት።

ምን ያስተምረናል?

ምንም ዓይነት ንብረት ከውስጣዊ ሰላማችን አይበልጥም። አንድ የዐዋቂዎች አባባል አለ። “ንንዘብ ቤትን ሊገዛ ይችላል፤ ቤተሰብን ግን አይደለም። አልጋን ሊገዛ ይችላል፤ እንቅልፍን ግን አይደለም። ምግብን ሊገዛ ይችላል፤ የሙብላት ፍላጎትን ግን አይደለም ” ይላል። እናም ለመበልጠግ ብለን ሰላማችንን ለጊዜአዊ ጥቅም ብለን ዘላለማችንን ማስወሰድ ሞኝነት ነው። “እንግዲህ በእምነት ከጸደቅን በእግዚአብሔር ዘንድ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ሰላምን እንያዝ” ሮሜ.5:1።

የስልት ቅያሪ

አንበሳ ከልክ በላይ ተርቦ በጫካ ውስጥ እየተጓዘ ሳለ “ዛሬ ምንም ዓይነት እንስሳ ባገኝ አበላለሁ” ሲል ለራሱ ቃል

ይገባል። ብዙም ሳይሄድ ታዲያ ጦጢትን ያገኛታል። ገና ከሩቁ ስታየው ያለበት ሁኔታ ንብቷት ስለነበር ዘልላ ዛፍ ላይ ትወጣለች። አንበሳም በጓደኛነት ሊያናግራት ይጀመራል።

“ጦጢት አንድ የምነግርሽ ምሥጢር ነበረኝ ”

“ንገረኛ አያ አንበሶ”

“ምሥጢርማ በአደባባይ አይደለም፤ በጀሮሽ ነው የምነግርሽ”

“እኔ ከዚህ አልወርድም፤ ትነግረኝ እንደሆነ ንገረኝ፤ ያለበለዚያ ተወው!”

“ምን አስፈራሽ ጦጢት፤ እኔኮ አልበላሽም”

“አልበላሽምን ምን አመጣው ታዲያ?”

ምን ያስተምረናል?

የባላጋራችን የተለሳለሰ አቀራረብ እንዳያዘናጋን ነው። ቅዱሱ መጽሐፍ “በመጠን ኑሩ ንቁም፤ ባላጋራችሁ ዲያብሎስ የሚውጠውን ፈልጎ እንደሚያገሣ አንበሳ ይዞራልና” ይላል (1ጴጥ.5:8)። ጠላታችን ዲያብሎስ ከፉ ነው። ሊያጠፋ ሊያርድ እና ሊገድል እንጂ አንድም ቀን ራርቶ ሊረዳን አይመጣም። በርግጥም ጠላታችን ያለማቋረጥ ስልቱን ይለዋውጣል፤ በቃሉ ላስታጠቅን ልዑል እግዚአብሔር ከብር ይሁንና እኛ ግን አንስተውም!

ሰው ለሰው

ግለሰቡ በጠና ከታመመ ይልቁንም የአልጋ ቁራኛ ከሆነ ሰነበተ። ከዛሬ ነገ ይሞታል ተብሎ ሲጠበቅ ባልታሰበ አኳኋን የከፍተኛው ሎተሪ ባለ ልዩ ዕጣ አሸናፊ ሆነ። ይህኔ ቤተሰቦቹ የሚያደርጉት ጠፋቸው። ለምን ቢሉ ይህንን አስደሳች ወሬ እንዴት እንደሚነግሩት ተቸግረው ነው። ማሽነፉን የማወቅ መብት እንዳለው ተስማማተዋል። ግን የቸገራቸው ሲሰማ ምን ይሆናል የሚለው መላምት ብቻ ነው። በጣም ተደስቶ ከአልጋው ሊነሣ ይችላል። ይህ መልካም ነገር ነው። ግን በድንጋጤ ልቡ ቀጥ ብትልስ?

ለማንኛውም ባለሙያው መላ አያጣም አሉና ተመላልሶ ለሚያከመው ዶክተር ነገሩን አማከሩት። እርሱም “ይህ አስደሳች ዜና ነው፤ እኔው አያዋዛሁ እነግረዋለሁ” በማለት ነገሩን አቀለለላቸው። በዚሁ መሠረት ከበሽተኛው ጋር ስለውሎውና ስለአዳሩ ሲጫወቱ ቆዩ። በመሃሉ ሐኪሙ “ለመሆኑ አሁን እንድ ሚሊዮን ዶላር በሎተሪ ቢደርስህ ምን ታደርግበታለህ?” ብሎ ይጠይቃል። በሽተኛውም ዘና ብሎ “ምን እንደማደርግበት አላውቅም፤ ግን ባለውለታዬ ነህና ያለጥርጥር ግማሹን ለአንተ እሰጥህ ነበር” ሲል መለሰ። ይህኔ ዶክተሩ በድንገተኛ የልብ ድካም አሸለበ።

ምን ያስተምረናል?

የሰዎችን ዕውቀት እንንቅም። ግን በሁሉ ነገር በሥጋ ለባሽ መታመን አይቻልም። ዶክተርም ይሁን ፕሮፌሰር ራሱ ተሰባሪ ነው። አቅሙም ውሱን ነው። አፈር ጌና ወደ አፈር ትመለሳለህ የሚል ድንጋጌ ለሁሉ ተሰጥቷል። የዕውቀት ጥግ ደርሷል የምንለው ሰው አንድ ቦታ ሲደርስ ማጣፊያው ያጥረዋል። ስለዚህም ሲመክረን ዘመን የማይሸረው የአምላካችን ቃል እንዲህ ይለናል። “እግዚአብሔር እንዲህ ይላል። ጠቢብ በጥበብ አይመካ፤ ኃያልም በኃይሉ አይመካ፤ ባለ ጣጋም በብልጥግናው አይመካ፤ ነገር ግን የሚመካው። ምሕረትንና ፍርድን ጽድቅንም በምድር ላይ የማደርግ እኔ እግዚአብሔር መሆኔን በማወቁና በማስተዋሉ በዚህ ይመካ፤ ደስ የሚያስኙኝ እነዚህ ናቸውና፤ ይላል እግዚአብሔር” (ኤር.9:23-24)።

እረኛውን ማወቅ

ብዙ ሰባኪዎች ምዕመኑን ማሳተፍ ይወዳሉ። ለዚህም ይመስላል “እጠገበህ ላለው እንዲህ በለው፤ አሜን በሉ እንጂ” ወዘተ...የሚሉት።

ታዲያ አንድ ቀን አንዱ መጋቢ መዝሙር ሃያ አራትን በቃሉ የሚያውቅ ሰው ካለ ተነሥቶ በቃሉ እንዲወርደው ይጠይቃል። ለዚህም አንድ ወጣትና አንድ

ሸማግሌ እጃቸውን ያነሣሉ። መጀመሪያ ዕድሉን ያገኘው ወጣት “እግዚአብሔር አረኛዬ ነው፤ የሚያሳጣኝም የለም” ብሎ ይጀምርና እንደ ጥይት በመውንጨፍ ላሰ ያደርጋታል። በዚህም ጉባዔው በብዙ አድናቆት ተሞላ። ሸማግሌው ግን እየተደናቀፉና አንዳንዴም እየደገሙ በቀሰሰተኛ ድምፅ ነበር መዝሙሩን የወጡት። ሲጨርሱ ጉባኤተኞቹ በሙሉ እንባ አቅርረው ነበር። እናም መጋቢው ወደ ስብከቱ ከመመለሱ በፊት የተፈጠረውን ነገር እንዲህ ሲል ገምግሞታል። “ወጣቱ መዝሙሩን ጠንቅቆ ያውቀዋል፤ እሳቸው ግን ራሱን አረኛውን ያውቁታል!”

ምን ያስተምረናል?

ስለ እግዚአብሔር ማወቅና እግዚአብሔርን ማወቅ የሰማይና ምድርን ያህል የተራራቁ ሁለት ነገሮች ናቸው። በምድራችን ላይ እግዚአብሔርን እናውቅም ወይም መኖሩን እናምንም የሚሉ ሰዎች በጣት የሚቆጠሩ ናቸው። ግን እናውቃለን ከሚሉት መካከል አብዛኞቹ እንደዚህ ወጣት ናቸው። ቃሉን ያውቃሉ፤ አረኛውን ግን አያውቁትም። በሌላ አነጋገር የሚገባውን አውቅና አይሰጡትም። “ ስለዚህ ይህን ቃሌን ሰምቶ የሚያደርገው ሁሉ ቤቱን በዓለት ላይ የሠራልባም ሰውን ይመስላል። ዝናብም ወረደ ጎርፍም መጣ ነፋስም ነፈሰ ያንም ቤት ገፋው፤ በዓለት ላይም ስለ ተመሠረተ አልወደቀም። ይህንም ቃሌን ሰምቶ የማያደርገው ሰው ሁሉ

ቤቱን በአሸዋ ላይ የሠራ ሰነፍ ሰውን ይመስላል። ዝናብም ወረደ ጎርፍም መጣ ነፋስም ነፈሰ ያንም ቤት መታው፤ ወደቀም፤ አወዳደቁም ታላቅ ሆነ።” (ማቴ.7:24-27)።

ከዶሮች ጋር የዋለው ንስር

አንድ እረኛ በጫካ ውስጥ ሲዘዋወር የንስር እንቁላል ያገኛል። አምጥቶም ለእናቱ ይሰጣታል። አርሷም በተራዋ ከሌሎች ጋር ቀላቅላ ጭር ላለችው ዶሮ ታስታቅፋታለች። ጊዜውን ጠብቆ ንስሩም ከጫጩቶች ጋር ይፈለፈላል። አብሮም መሬት መጫር ይጀምራል።

ግን ንስሩ ከሌሎች የሚለይበት አንድ ባሕርይ ነበረው። ሌሎቹ በትጋት መሬት ሲጭሩ እርሱ ግን እያቋረጠ ቀና ይላል። በሰማይ የሚበሩትን አዕዋፍም ትክ ብሎ ይመለከታል። እንደ አነርሱ የመብረር ፍላጎት ነበረውና። ሌሎቹ ዶሮች ደግሞ “አርፈህ መሬትህን ጫር፤ እነዚያ ንስሮች ናቸው። አንተ ግን ዶሮ ነህ” እያሉ ያላግጡበት ነበር። እናም ማንም ሳይረዳው እንዲሁ መብረር እንደተመኘና መሬት እንደጫረ አለፈ።

ምን ያስተምረናል?

ሕልምን ለአላጋጮች መንገር ከጥቅሙ ጉዳቱ ያመዝናል። የዮሴፍ ወንጀኞች “ሕልመኛው መጣ”

የተባባሉት ስለሕልም ስለማያውቁ ሳይሆን ታላቆቹ አያሉ እርሱ የሚያልምበት እውነት ስላልተዋጠላቸው ነው። ዛሬም እነርሱን የሚመስሉ ሰዎች በዙሪያችን ተኮልኩለዋል። በምክር ሰበብ ራዕይን ከሚገድሉ ሰዎች መራቅ የማንም ሳይሆን የባለራዕዩ ኃላፊነት ነው። ይይልቁንም እነእኛ ከማያምኑት ጋር የሚኖረን ሕብረት ብዙ ማስተዋልና ጥንቃቄ የሚያሻው ነው። “ከማያምኑ ጋር በማይመች አካሄድ እትጠመዱ፤ ጽድቅ ከዓመፅ ጋር ምን ተካፋይነት አለውና? ብርሃንም ከጨለማ ጋር ምን ኅብረት አለው? ክርስቶስስ ከቤልሆር ጋር ምን መስማማት አለው? ወይስ የሚያምን ከማያምን ጋር ምን ክፍል አለው? ለእግዚአብሔር ቤተ መቅደስም ከጣዖት ጋር ምን መጋጠም አለው?” (2 ቆሮ. 6: 14-16)።

ይቅርታን እንምረጥ

ጆርጅ ዊልሰንና ጀምስ ፖርተር በነሐሴ 6 1829 (እ.አ.አ) የፈጸሙትን ወንጀል ተከትሎ በስቅላት እንዲቀጡ ተፈረደባቸው ። ጀምስ ፖርተር በተቀጠረው ቀን ተሰቀለ። ጆርጅ ዊልሰን ግን እንደ አጋጣሚ በዚያ ቀን የተደገሰለትን የሞት ፍርድ አመለጠ። ይህንኑ ተከትለው ደግሞ ወዳጆቹ ምሕረት ይደረግለት ዘንድ በወቅቱ የአሜሪካ ፕሬዚዳንት

ለነበሩት አንድሩ ጃክሰን አቤት አሉ። ፕሬዚዳንቱም በዚህ ተስማሙ። እናም ጆርጅ ዊልሰን መሞቱ ቀርቶ በሃያ ዓመታት እሥራት እንዲቀጣ ፍርዱን አሻሽሎለት። ዊልሰን ግን “ይቅርታውን አልቀበልም” በማለት ተቃወመ። ማንም በግድ ይቅርታ ላድርግልህ ሊለኝ አይችልም ሲልም ፍርድ ቤት ቀረበ።

ጉዳዩ ለጠቅላይ ፍርድ ቤቱ እንደ ደረሰ ዐቃቤ ሕጉ ተከታዩን አስተያየት አስፈረበት ። “እስረኛው ፈቅዶ እስካልተቀበለው ድረስ ፍርድ ቤቱ ማንንም ይቅርታን ተቀበል ብሎ የማስገደድ መብት የለውም ። ይቅርታ ተደርጎለታል፤ ግን መቀበል ወይም አለመቀበል የግለሰቡ ጉዳይ ነው። ደስ ያለውን የመምረጥ መብቱ አይሸራረፍም።”

ዋናው ዳኛ ጆን ማርሻል በበኩላቸው የሚከተለውን መደምደሚያ በማክል ዊልሰን የጓጓለትን የሞት ፍርድ አጸደቁለት ። “ምሕረት ሕጋዊ ሥልጣን ከተሰጠው አካል የሚመነጭ በጎ ስጦታ ነው። ማንኛውንም ተከላሽ ከወንጀሉ የተነሣ ከሚያገኘው ቅጣት ይታደግዋል ። ግን ለተቀባዩ እስካልደረሰና እርሱም በእሺታ እስካልተቀበለው ድረስ የተሟላ አይሆንም። ግለሰቡ አልቀበለውም ካለ ደግሞ እርሱን የምናስገድድበት ምንም ኃይል የለንም ። ሞት የተፈረደበት ሰው እንዴት ምሕረትን ይቃወማል ብለን ማሰብ ቢከብድም ቅሉ ምሕረት ግን ለነፍሰ ገዳይም ይሁን

ለተራ ጥፋተኛ የሚሠራው በተመሳሳይ አገባብ ነው ። እናም ጆርጅ ዊልሰን መስቀል አለበት!”

ምን ያስተምረናል?

ጆርጅ ዊልሰን ይቅርታ የሌለው ኃጢአት ፈጸመ። ጥፋቱ ይቅርታ ያጣው ግን ሰው የመግደል ወንጀል በመፈጸሙ ሣይሆን ይቅርታን ሊቀበል ባለመፍቀዱ ነው። በዚህም ከምሕረት ይልቅ ሞትን መረጠ! ተሰቀለ! ምን ዓይነት ጅልነት ነው? ግን ከእርሱም የባሰ አሳዛኝ ምርጫ እያደረጉ ወደጥፋት የሚጓዙ ሰዎች ቁጥር ብዙ እጅግ ብዙ ነው። እኛ ግን ቀሪውን ዘመን ይልቁንም የዘላለምን ሕይወት ስናስብ የዊልሰንን ስሕተት አንድገም! ይቅርታን እንምረጥ! “በእርሱ የሚያምን ሁሉ የዘላለም ሕይወት እንዲኖረው እንጂ እንዳይጠፋ እግዚአብሔር አንድያ ልጁን እስኪሰጥ ድረስ ዓለሙን እንዲሁ ወደአልና። ዓለም በልጁ እንዲድን ነው እንጂ፤ በዓለም እንዲፈርድ እግዚአብሔር ወደ ዓለም አልላከውምና። በእርሱ በሚያምን አይፈረድበትም፤ በማያምን ግን በአንዱ በእግዚአብሔር ልጅ ስም ስላላመነ አሁን ተፈርዶበታል።” (ዮሐ.3:16-18)።

ስፍራህን አትልቀቅ

ስለ አንድ አፍሪካዊ ገበሬ የሚነገር አሳዛኝና ልብ የሚነካ ታሪክ አለ ። ገበሬው ከትውልድ ወደ ትውልድ

በውርስ የተሸጋገረ ሰፊ የእርሻ መሬት ነበረው። ሆኖም በእርሱ ዘመን በግብርና መኖር ከማይችልበት ሁኔታ ላይ ያደረሱት ሁለት ነገሮች ተፈጠሩ። የመጀመሪያው በቀላሉ ከብልጥግና ጣሪያ ላይ የሚደረስበት የዕንቁ ንግድ ወሬ ነው። ሁለተኛው ደግሞ አድካሚው የእርሻ ሥራ እንገፈገፈው። ስለዚህም ትልቁን የእርሻ መሬት ሸጦ በዕንቁ ፍለጋ ሥራ ላይ ተሰማራ።

ግን እንደተወራው አልተሳካለትም። ለዓመታት ከተንከራተተና ጥሪቱን ከጨረሰ በኋላ ከድህነት አዘቅት ውስጥ ወደቀ። ስለሆነም ወደ ትውልድ መንደሩ ተመልሶ የራሱን እርሻ ለገዙት ሰዎች ተቀጠረ። ከዕለታት በአንዱ ቀን በእርሻው መሃል ሲጓዝ ድንጋይ ያደናቅፈዋል። ጎንበስ ብሎ ሲመለከተው ግን ድንጋዩ ተራ አልነበረም። ከዚያ ቀደም ተገኝቶ የማያውቅ ትልቅ ዕንቁ እንጂ!

ምን ያስተምረናል?

ያለምሪት ሥፍራን መልቀቅ ኪሣራ አለው። የሩት መጽሐፍ እንደሚነገረን ኑሯሚን በዚህ አልፋለች። ወደባዕድ ምድር መስደዷ ባልና ልጆቿን ከማጣት ሌላ የፈየደላት ነገር አልነበረም። የጊዜውን ረሃብ ተቋቁመው በበታቸው ለቆዩት ግን የመጎብኘት ዘመናቸው ቀረበ (ሩት.1:6)። ኑሯሚን ያህንን ሰምታ ወደ አገሯ ተመለሰች። ገበሬው ወሬ ብቻ ሰሞዩ እርሻውን ሸጦ ዕንቁ ፍለጋ ቢሄድም ዕንቁው ግን

የነበረው ከእግሩ በታች ነበር። ዛሬም በባዕድ ምድር ስኬትን ፍለጋ የሞቀ ትዳራቸውን የተከበሩበትን ሥራ ወዳጅና ዘመድን በትነው የሚሰደዱ ቁጥር በሚሊዮኖች ነው። በፀፀትም ዕድሜያቸውን ይገፋሉ!

አባቴ ገመዱን ይያዝ!

በአንድ የገጠር ቀበሌ በመጥፋት ላይ ያሉ ዕፅዋትን ፍለጋ የተሰማሩ ጥቂት የመስኩ ተመራማሪዎች ነበሩ። ከሰዓታት ዙሪያ በኋላ አንድ አስደናቂ ግኝት ይጨብጣሉ። ይኸውም ከምድረ ገጽ እንደጠፋች የሚገመት ቆንጆ የአበባ ተክል ማግኘታቸው ነበር። ግን ብዙም ሳይቆዩ ሌላ ችግር አብሮ መከሰቱን ተገነዘቡ። አበባዋ የበቀለችው በስምጥ ሽለቆ ዉስጥ ለዚያውም ወገቡ ላይ ነበር። ከብዙ ውይይትና ግምገማ በኋላ ያላቸው ዕድል አንድ ብቻ እንደሆነ ተስማሙ። ይኸውም ከብደቱ ቀለል ያለ ሰው ፈልጎ ወገቡን በገመድ ማሰርና አበባዋን እንዲያመጣ ወደታች መልቀቅ ነበር።

በዚያም መሠረት በአካባቢው ከብቶችን የሚጠብቅ ወጣት አግኝተው አግባቡት። ለ ወሮታውም ጠቀም ያለ ገንዘብ ሊሰጡት ተስማሙ። ልጁም በቀረበለት ጥያቄና በሽልማቱ ተስማምቶ ወደ ጉድጓዱ ከመግባቱ በፊት ቤቱ ደርሶ ለመምጣት ጠየቀ። እያቅማሙ ፈቀዱለት።

ይመለሳልም ብለው አልገመቱም። እረኛው ግን ብዙም ሳይቆይ አንድ ሰው አስከትሎ ከተፍ አለ። እናም ለተመራማሪዎቹ እንዲህ አላቸው። “አሁን ዝግጁ ነኝ፤ የምገባው ግን በአንድ ቅድመ ሁኔታ ከተስማማችሁ ነው። የምታሰርበትን ገመድ ጫፍ እንዲይዝ የምፈልገውን ሰው እምጥቻለሁ፤ እርሱም አባቴ ነው!”

ምን ያስተምረናል?

ልጁ ለዚህ ፈታኝ ሥራ ዝግጁ ቢሆንም ገመዱ ግን በባዕዳን እንዲያዝ አልፈቀደም። ለምን ቢሉ ነፍሱ በገመዱ ጫፍ እንደምትንጠለጠል ያውቃል። ስለ እርሱ ሕይወት ደግሞ ከአባቴ የበለጠ ተቆርቋሪ የለም። ወዳጄ ሆይ የሕይወትህን ገመድ ብቻ ሳይሆን አስትንፋስህንም ጭምር የያዘውን ጌታ አባቴ ስትለው ድፍረትህ ይጨምራል። ሞትንም ትንቀጥለህ። ታላላቅ ሥራዎችን አከናውኑህ ለማለፍ በሩ ወለል ብሎ ይከፈትልሃል። ኢየሱስ በመስቀል ላይ ከተወለን ጉልህ ምሳሌዎች አንዱ ነፍሱን ለአምላኩ አደራ መስጠቱ ነው። “ኢየሱስም በታላቅ ድምፅ ጮኹ። አባት ሆይ፤ ነፍሴን በእጅህ አደራ እሰጣለሁ አለ። ይህንም ብሎ ነፍሱን ሰጠ” ሉቃ.23:46።

ዶሮዋ በከተማ ተራኪ ኤፍሬም ዓለማየሁ

ሉሉ የተባለች ዶሮ በእርሻው አካባቢ ትኖር ነበር። ግን የገጠሩ ኑሮ እየጎመዘዛት ሄደ። በየዕለቱ የምታያቸው ነገሮች የምትሄድባቸው ቦታዎች ሁሌም ያው መሆናቸው ብሎም መደጋገማቸው ሰለቻት።

“አዲስ ነገር ያስፈልገኛል” አለች ሉሉ ለራስዋ። “ወደ ከተማ እሄዳለሁ፤ ማድረግ ያለብኝም ይህንኑ ነው”።

በአንድ የፀደይ ቀን ሻ ንጣዋን ሸከፋ ከንፎቿን በማራገብ ተሰናብታ ነጎደች።

በከተማ ሉሉ የሚያጓጉ አዳዲስ ነገሮችን አየች። ረግጣቸው የማታውቀውን በርካታ ቦታዎች ጎበኘች። ብዙ አዳዲስ ሰዎችና እንስሳትንም ተመለከተች። ስሜቶቿም ተቀያየሩ። ካየቻቸው አስደናቂ ነገሮች የተነሣ በሐሣት፤ መደነቅ፤ መገረምና መደመም ተሞላች። ያልጠበቀቸው ሌላም ዓይነት አዲስ ስሜት ሞልቷት ነበር። ብቸኝነት!

በእርሻዋ ላይ የተወቃቸው ጓደኞቿ ናፈቋት። ይህኔ የከተማው ኑሮ ለዛው እየተሟጠጠ ሄደ። “እኔ በልቤ የገጠር ዶሮ ነኝ” አለች ሉሉ ከተማውን ለመልቀቅ ስታኮበኩብ።

እንደገና ሻንጣዋን ሸከፋ በሚቀጥለው አውቶቡስ ወደ ቤትዋ ተመለሰች። ብቻዋን ሌላ ቀን ከማሳለፏ በፊት።

በእርሻው የሉሉ ጓደኞች ትልቅ ፌስታ አካሄዱ። “እንኳን በደህና ተመለስሽ ሉሉ” የሚል ቅስት ሰቅለው ያለማመንታት እንደገና ተቀበሏት። ሉሉ የቀደሙ ወዳጆቿን፤ የቀደሙትን ቦታዎችና የቀደሙትን ነገሮች ስታይ ደስ አላት።

በዚያ ምሽት በጎጆዋ ውስጥ ለራስዋ እንዲህ አለች። “አዲስ ነገር ጥሩ ሊሆን ይችላል፤ የቀደመው ግን በጣም ጥሩ ነው”።

ምን ያስተምረናል?

አዲስ ነገር ፍለጋ ወዲያ ወዲህ ሲሉ ዘመናቸውን የሚጨርሱ ጥቂት አይደሉም። ግን አዲስ የሚመስለው ሁሉ አዲስ አይደለም። ወይም ሲጨበጥ ባዶ ሊሆን ይችላል። በርግጥም ዐዋቂዎች እንደሚሉት የሚያብላጩበት ሁሉ ወርቅ አይደለም። በተለይ የሚያምን ሰው ረግቶ መጭውን ነገር ከጌታ መቀበል አለበት። ያለበለዚያ በግሣንግሡ ይረታና ሕይወቱን ይጥላል። በዴማስ ሕይወት የሆነው ይህ ነው። “ዴማስ የአሁኑን ዓለም ወዶ ትቶኛልና፥ ወደ ተሰሎንቄም ሄዶአል” 2 ጢሞ. 4:10።

ይሰጣል እንጂ አይሸጥም

ልጇ የታመመችባት እናት ወደ ቤተ መንግሥቱ ታተናለች። ልጇ አማረኝ ያለቻት የበሰለ የወይን ፍሬ ያለው እዚያ ግቢ መሆኑን ሰምታ ነበርና። እናም የንጉሡን ሴት ልጅ አግኝታ ችግሯን ታዋቂታለች። እሷም ያለምንም ግዙግነት ወደ ውስጥ ዘልቃ የተንዘረገውን ወይን እምጥታ ትሰጣታለች። እናችም በበኩሏ እጅ ነስታና

አመስግኖ ያላትን ትዘረጋለች። ለመከፈል መሆኑ ነው። የንጉሡ ሴት ልጅ ግን አልተቀበለችትም። ግን እንዲህ አለችት። “አባቴ ይሰጣል እንጂ አይሸጥም”።

ምን ያስተምረናል?

ንጉሡ የተረፈው ስለሆነ በወይን ፍሬ ችርቻሮ አይኖርም። ያንን ለማድረግም ከ ብሩ አይፈቅድለትም። ስለዚህ ነው ልጅቱ በመሉ ድፍረት “አባቴ ይሰጣል እንጂ አይሸጥም” ማለቷ።

ዘላለማዊው ንጉሥም ከዚህ ጋር የሚመሳሰል ባሕርይ አለው። ሁሉን በነፃ ይሰጣል እንጂ አይሸጥም። ለጋስ ነው። ችር ነው። ርኅሩኅ ነው። በመስጠት ደስ ይለዋል። ለመሆኑ የዘላለም ሕይወት ዋጋ ስንት ትሪሊዮን ዶላር ነው? ማንስ ችሎ ይዝዋል? ከብር ለሰማያዊው ንጉሥ ይሁንና ያንን የሞት መድኃኒት እንዲሁ በነፃ ሰጥቶናል! “መንፈሱና መሽራይቱም። ና ይላሉ። የሚሰማም። ና ይበል። የተጠማም ይምጣ፤ የወደደም የሕይወትን ውኃ እንዲያው ይውሰድ” ራዕ.22:17።

የባሰ አለና

አንድ ኑሮ ያማረረው ሰው ችግሩን ለማዋየት በእካባቢው ወዳለ ጥበበኛ ይሄዳል። እንዲህም ይለዋል።

አስቸኳይ እርዳታ እፈልጋለሁ። ያለበለዚያ ማበዴ ነው። እኔ፤ ባለቤቴ፤ ልጆቼና አማቾቼ በእንዲት ክፍል ቤት ውስጥ ተጣበን ነው የምንኖረው። ከዚህ የተነሣ ምቹት አልባነቱን ልንቋቋመው አልቻልንም። ስንጫጫህ ነው የምንወለው። ያች ክፍል ሲኖል ሆናብናለች።

“ችግርህ መፍትሼ አያጣም፤ ግን አድርግ የምልህን ሁሉ ለማድረግ ቃል ትገባለህ?”

“እንዴታ! እምላለሁ!”

“መልካም፤ ስንት የቤት እንሰሰች አሉህ?”

“እንዲት ላም፤ አንድ ፍየልና ስድስት ዶሮዎች”

“ከዛሬ ጀምሮ እነርሱም ከእናንተ ጋር ማደር ይጀምሩ፤ ከሳምንት በኋላ ታዲያ ተመልሰህ ና፤ ሁኔታውንም ንገረኝ”

ችግረኛው ሰው በዚህ ምክር ከመጽናናት ይልቅ ይበልጥ ግራ ተጋባ። ቢሆንም አንድ ጊዜ ተስማምቷልና የገባውን ቃል ለመጠበቅ ወሰነ። እናም እንሰሰቹን ማታ ማታ እዚያችው ክፍል ውስጥ እያስገባ ማሳደር ጀመረ።

አንደ ዓመት የረዘመበትን አንድ ሳምንት ከጨረሰ በኋላ ወደ ጥበበኛው ሲመለስ የበለጠ ነጭናጫ ሆኖ ነበር። መቀመጥም ሳያስፈልገው ገና እንደገባ እንዲህ አለው።

“ ችግሩ ጭራሽ ተባብሷል፤ መቋቋምም ተስኖኛል። ፍጉ፤ ግማቱና ጩኸቱ መጠን የለውም። ሁላችንም ልናብድ አንድ ሐሙስ ቀርቶናል!”

“በል አሁን ወደ ቤትህ ተመለስ፤ ከዛሬ በኋላ እንሰሶቹን ከቤትህ አስወጣቸው። እናም ነገ ብቅ በልና ያለውን ለውጥ አጫውተኝ”

ችግረኛው ሰው በፈጣን ሩጫ ወደ ቤቱ ሄደ። በሚቀጥለው ቀን ሲመለስ ዐይኖቹ በደስታ ያበሩ ነበር። ለጥበበኛውም ሲቃ በሚተናነቀው ድምፅ ይህን አበሠረው።

“ሕይወት እንዴት ትጣፍጣለች? እንሰሶቹ ወጥተዋል። ቤቱ ፀድቷል፤ ጸጥታ ሰፍኖአል፤ ለሁላችን በቂ ቦታ አለ!”።

ምን ያስተምረናል?

ከዚህ ችግረኛ ሰው ሕይወት የምንማረው የመጀመሪያ ነገር አመለካከቱ መቀየሩን ነው። በመሠረቱ ለጥበበኛው ያጫወተው ችግር አልተወገደም። አሁንም እርሱ ባለቤቱ ልጆቹና አማቾቹ በዚያችው እንዲት ክፍል ቤት ውስጥ ተጣበው ነው የሚኖሩት። ግን ምክሩን በሥራ ላይ በማዋል ችግሩን ከሌላ አቅጣጫ መመልከት በመቻሉ አመለካከቱን ቀየረ። የባሰም አለና አገርን አለመልቀቅ ይበጃል ወደሚል የሚያዛልቅ ድምዳሜ ደረሰ። ምናልባትም እሱ ከሚኖርበት ሁኔታ በባሰ አኳኋን የሚኖሩ መኖራቸውን ሳያያቸው ተረዳ።

ንጉሡን አሳዩኝ!

ገበሬው ዙሪያ ገባውን ሳይመለከት ሥራውን በብዙ ትጋት ሲያከናውን ሳለ ከከተማ ለአደን ብቅ ካለው ትልቅ ሰው ጋር ይገጣጠማል። ያም ትልቅ ሰው በእርሱ አደሩ ሥራ ወዳድነት በማሳው ለምነትና በአካባቢው ምርት ይማረክና ገበሬውን ጣጋ ብሎ ያነጋግረዋል። ጥቂት ካወጉም በኋላ “ለመሆኑ ኑሮህ እንዴት ነው?” ሲል ትልቁ ሰው ይጠይቀዋል።

“ይመስገነው፤ ችግር የለብኝም” ይላል ገበሬው በምላሹ።

“ወደ ከተማ ወጣ ብለህ ታውቃለህ?”

“አረ በጭራሽ”

“አትፈልግም ማለት ነው?”

“በማን ዕድሌ ግን እዚህ ሥራው ብዙ ነው”

“ብትሄድ ግን ለማየት የምትጓዳው ምንድነው?”

“ንጉሡን ባያቸው ደስታውን አልችለውም”

“እንግዲያው እኔ አሳይሃለሁ፤ እንሂድ” ይልና ትልቁ ሰው ገበሬውን በበቅሎው አፈናጥጦት ጉዞ ይጀምራሉ።

ወደ ከተማው መግቢያ እንደደረሱም “ሰው ሁሉ ንጉሡን ሲያይ ወድቆ እጅ ይ ነሣል፤ በበቅሎና ፈረስ የሚጓዙትም እሱን ሲያዩ ይወርዱና ሰላምታ ይሰጡታል። በዚህም ንጉሡን መለየት ትችላለህ” ይለዋል።

ጥቂት እንደተጓዙ ሰው ሁሉ ባለበት እያገነበሰ ገሚሱም ከበቅሎና ፈረሱ እየወረደ እጅ ሊነሣቸው ይጀምራል። እናም ያ ትልቅ ሰው “አሁንስ ንጉሡን አየኸው”

በማለት ገበሬውን ይጠይቃል። ገበሬውም አፈፍ ብሎ “እርስዎ ጌታው እንዳሉኝ ከሆነ ሁሉ ንጉሡን ሲያይ ወድቆ እጅ ይነሣል፤ በበቅሎና ፈረስ የሚጓዘውም ይወርዳል። አሁን የማየው ሕዝቡ ለእኛ ሲሰግድ እንደ መሆኑ እንግዲህ ንጉሥ ወይ እኔ ወይ እርስዎ ነን ማለት ነው” ሲል ይመልሳል። ንጉሡም በዚህ ገበሬ የዋህነት ተገርሞና ስለ ታታሪነቱ ሸልሞ ወደ መኖሪያው መልሶታል ይባላል።

ምን ያስተምረናል?

ገበሬው የተፈናጠጠው በንጉሡ በቅሎ ነበር። ግን አላወቀውም። የተሰጠው ምልክትና ገለጻም ለባሰ ስሕተት ዳርጎታል። ንጉሡ ግን በዚህ ተገረመ እንጂ አልተናደደም። ለምን ቢባል ገበሬው መሳሳቱ ካለማወቅ የመነጨ እንደሆነ ጠንቅቆ ያውቃል። ስለዚህ ይቅርታ ያደረገለት በደስታ ነው።

የነገሥታት ንጉሥና የጌቶች ጌታ የሆነው ኢየሱስም ለእኛ ተመሳሳይ ቸርነት አድርጎልናል። ስለሆነም ባለማወቅ ያደረግነው ሁሉ በይቅርታ ተደምስሷል። “እንግዲህ እግዚአብሔር ያለማወቅን ወራት አሳልፎ አሁን በየቦታቸው ንስሐ ይገቡ ዘንድ ሰውን ሁሉ ያዛል” የሐዋ. 17:30።

ይቅር ተብያለሁ!

በጥፋቱ ለዓመታት በእሥር ቤት የማቀቀ አንድ ወጣት ለአባቱ የሚከተለውን ደብዳቤ ጻፈ።

“ መቼም የማይደርስ የለም። እነሆ የሞፈታበት ቀን ደርሶአል። ይህ ሁሉ መከራ የደረሰብኝ ግን ያንተን ምክር ባለመስማቴ ነው። እናም አባቴ ሆይ አባክህ ይቅርታ አድርግልኝ፤ ለዚህ ደብዳቤዬ መልስ አልፈልግም። ነገር ግን ከላይ በተጠቀሰውና በምፈታበት ቀን በባቡር በቤታችን በር ላይ አልፋለሁ። በደሴን ይቅር ካልከኝ በራችን ላይ ባለው ትልቅ ዛፍ ላይ ነጭ ጨርቅ እንጠልጥልበት። እኔም ያንን ካየሁ ወርጄ እመጣለሁ። ካላየሁ ግን ተመልሼ ላልመጣ ጉዞዬን እቀጥላለሁ።”

በተቀጠረው ቀን ወጣቱ ተፈታና ከወጎኒ ቤቱ ውጭ ያለውን ንጹሕ አየር ለመተንፈስ ዕድል አገኘ። ወዲያውኑም ጊዜ ሳያጠፋ ባቡር ላይ ተሳፈረ። ከረጅም ጉዞ በኋላ ባቡሩ ወደ ቤቱ ሲቃረብ ግን የዚህ ወጣት ልብ ከበሮ መደለቅ ጀመረ። እርሱ ለመመልከት ባለመድፈሩም መስኮቱ አጠገብ የተቀመጠውን ተሳፋሪ “ አባክህ እዚያ ማዶ ካለው ቤት ፊት ለፊት ከትልቁ ዛፍ ላይ ነጭ ጨርቅ ተሰቅሎ እንደሆነ አይልኝ” ብሎ ጠየቀው። ሰውየውም ልመናውን ተቀብሎ ዐይኖቹንም ጠራርጎ አሻግሮ ሲመለከት ቆየና “ ነጭ ጨርቅ የማየው ትልቁ ዛፍ ላይ አይደለም” አለ። “ታዲያ የት ነው?” አለ ወጣቱ በመደናገጥ።

“ትልቁ ዛፍ፣ ትናንሾቹ ዛፎች፣ ስልክ እንጨቶቹና አበቦቹ ሁሉ አጥሩ ሳይቀር በነጭ ጨርቆች አሸብርቀዋል!”

“አመሰግናለሁ፤ ወራጅ አለ!”

“ግን ምንድነው ትርጉሙ?”

“አባቴ ይቅር ብሎኛል!”

ምን ያስተምረናል?

በአንድ ወቅት በደላችን ከእግዚአብሔር ለይቶን ነበር። ግን እሱን ብቻ እንደበደልን አምነን ንስሐ ስንገባ በጌትነቱና በአዳኝነቱ ስናምነው የነፍሳችን ጌታ በይቅርታ ተቀበለን። የማይገባንን ይቅርታ እንዳገኘንና ምሕረቱ እንደበዛልን በዓይናችን አይተን አረጋገጥን። አልፈን ተርፈንም “አባቴ ይቅር ብሎኛል” የማለትን ድፍረት ያገኘነው ከዚያ በኋላ ነው።

የባቡሩ ላይ መንገደኛ ነገሩ እንዳልገባው ሁሉ በሕይወት መርከብ ላይ ከ እኛ ጋር ይንገላቱ የነበሩትም ይህንን ስንላቸው ግር ሊላቸው ይችላል። “ድኛለሁ” ስንላቸው የሆነ ሆኖ ይቅርታ የተቀበልን እኛ እውነትነቱን ጠንቅቀን እናውቀዋለን። ይልቁንም አዳኝ ፍለጋ ትቅበዘበዝ የነበረች ነፍሳችን በሚገባ ትረዳዋለች። ለመዳናችን ሌላ ነጋሪ ከቶ አያሻንም። ለአዳኛችን ከብር ለእኛም ጥቅም ይቅር ተብለናል። አሜን! “በውድ ልጄም፣ እንደ ጸጋው ባለ ጠግነት

መጠን፥ በደሙ የተደረገ ቤዛነታችንን አገኘን እርሱም የበደላችን ስርየት” ኤፌ.1:7።

ወደ የት ነው?

ጥንቸል አገር ሰላም ነው ብላ ተሻታ እያለ አሁን መሬት ብትሰነጠቅስ ወደሚል ፍልስፍና ትገባለች።ያ ከተፈጠረ መግቢያ እንደሌላት በማሰላሰል ራሷ በፈጠረችው የስጋት ማዕበል ስትንገላታ ሳለ ደግሞ ከተጠለለችበት ዛፍ ላይ እንዲት ፍሬ ወድቃ አጠገቧ ታርፋለች። ይህ ያስደነገጣት ጥንቸል ባለ በሌለ ኃይሏ መሮጥ ትጀምራለች። አሯሯጧ ያላማራቸው የዱር እንሰሳት በየተራ ምን እንደሆነች ይጠይቃታል። እርሷም ፍጥነትዋን ሳትገታ “መሬት ተሰንጥቃለች፤ አምልጡ!” እያለች መሮጧን ትቀጥላለች።

እናም ቀስ በቀስ የተለያዩ እንሰሳት ስለተከተሏት ጫካው ተተራመሰ። አቧራው ጨሰ። ይህንን ከሩቅ የተመለከተው እንበሳ “ምን ሆኖችኋል” ሲል በታላቅ ጩኸት ይጠይቃል። እንሰሶቹም በአንድ ድምፅ “መሬት ተሰንጥቋል፤ አምልጥ!” ይሉታል። እንበሳ ግን ከመሮጥ ይልቅ “የት በታ ነው የተሰነጠቀው” በማለት ሌላ ጥያቄ ያቀርባል። በዚህ ያልተደሰቱት እንሰሶች “የትም ይሁን የት ምን ያደርግልሃል?

ይልቅ ሩጥና አምልጥ!” ብለው ይመልሱለታል። ይህኔ አንበሳ መንገዳቸውን ዘግቶ ያቆማቸዋል። ከዚያም ማን ከማን እንደሰማ አጣርቶ ጥንቸልን ቦታውን ወስዳ እንድታሳየው ያዛል። እዚያ ሲደርሱ ከወደቀችው ፍሬ በቀር ምንም ችግር አልነበረም።

ምን ያስተምረናል?

“በጠበበው በር ለመግባት ተጋደሉ፤ እሳችኋለሁና፤ ብዙዎች ሊገቡ ይፈልጋሉ አይችሉምም” ሉቃ.13:24። በተለይ የዘላለምን ሕይወት የሚወስነውን ሩጫ ስንቀላቀል “ወደየት ነው” ለማለት መድፈር የግድ ይሆናል። ብዙኅኑ ስላሉበት ብቻ አንድ መንገድ ትክክል ነው ማለት ሞኝነት ነው። በዓለም መንገድ ለመሄድ ጥበት የለም። ስደትም አይታሰብም። በጠባቡ ጎዳና ሲኬድ ግን ነገሩ የተገላበጠሽ ነው።

ዘማሪዋ ሊሊ “የማይሆነው ላይሆን የሚሆነው ላይቀር፤ ምንድነው መጨነቅ ምንድነው መሸበር?” ስትል ያዜመችው ያለምክንያት አይመስለንም። ዛሬም መንገድ ዘግተው ሩጫው ወዴትና ለምን እንደሆነ የሚያጣሩ አናብስት ያስፈልጉናል!

ልናይ ኋላ

ስለ ሁለት ፍቅረኛዎች የሚነገር አንድ ቀልድ አለ። ወደ ጫካ ሄደውና በለመለመው መስክ ላይ ተቀምጠው ሲጫወቱ በርካታ ወጎችን ተጋርተው ነቢር። በተለይም ተቃቅፈው ንጹሑን ነፋሻ አየር ሲምጉ ስሜታዊነት ተጠናውቶአቸው ነበር። ምድሩን ለቅቀው ወደ ራሳቸው ዓለም ገብተው ነበርና ስለሚናገሩት ነገር ብዙም አልተጨነቁም። እናም ቃል ኪዳናቸውን “ከፉሽን አያሳየኝ፤ ከአንተ እኔን ያስቀድመኝ” በሚሉ ዓይነት ንግግሮች ሲለዋወጡ ሳለ አንድ አዳኝ(ኝ ይጠብቃል) ከተፍ ይላል።

“እጅ ወደ ላይ!”

“ምን አጠፋን?”

“እሱ ሌላ ጥያቄ ነው፡ አሁን አንድ ሰው ማሰናበት አምሮኛል፤ ከሁለታችሁ ማንን ልግድል?”

“እኔ የምጦራት እናት አለችኝ” አለች ሴትዋ።

“ማየት የተሳነው አባት አለኝ፤ ሌላ ልጅ የለውም፤ የርሷ ቤተሰብ ግን አንድ ቁና ነው” አለ ወንድየው።

“እኔ ከርከር አልፈልግም፤ ማንን ልግደል? ያለበለዚያ ራሴ መርጣለሁ”።

“ከፉሽን አያሳየኝ ብሎአል፤ ስለዚህ እሱን ግደለው!”

“ከአንተ እኔን ያስቀድመኝ ስትል ነበር፤ እንደ ቃልዋ አስቀድማት!”

“ጊዜዬን አታጥፉበኝ፤ አንድ ሰው ምረጡ ነው የምለው!”

“በቃ እሷን ግደላት!”

“የለም፤ እሱን ግደለው!”

“ይኸው ነው በቃ” አለ አዳኙ እየሳቀ “ ከዛፉ ኋላ ተቀምጮ የምታውሩትን ሳዳምጥ ነበር። ያሁሉ መሐላና ግዝት ለዚሁ ነው? መልቲ ሁላ፤ በሉ ከዚህ ጥፉ!”።

ምን ያስተምረናል?

“ወርቅ በአሳት ይፈተናል” የሚል አባባል አለ። እውነተኛ ፍቅር በመከራ ቀን አብሮ የሚቆም እንጂ በሰላም ዘመን ብቻ የሚያሟሙቅ አይደለም። ደረታቸው በሜዳሊያ የተንቆጠቆጠ ተዋጊዎች በጭንቅ ቀን ደምቀው ያበሩ ናቸውና ስለአገር ፍቅር ሲያወሩ ያምርባቸዋል። አጠገባቸው የወደቀው ቁስለኛ አንዲት ጽዋ ውኃ ሲለምን መሬት በአረር ስትነድ በሬሳ ላይ ተረማምደው የጠላትን ፈንጂ ረግጠው ምሽጉንም ደርምሰው ድልን ለወገናቸው ያበሰሩ አንበሶች እንጂ የመሸታ ቤት ደንበኞች አይደሉም። የሰደት ማዕበል ገለባውን ይለያል። ጀግኖች ሲሸለሙ በቅቧቸው ያፍራሉ። በሰላም ጊዜ ብዙ የደስታ ጭንቅ ሲመጣ መግቢያው ይጠፋቸዋል። በነጻነት ዘመን በታ ጠበበን የሚሉ የአፍ ክርስቲያኖች ሰደት ሲመጣ ፈጥነው አድራሻቸውን ይቀይራሉ። ብን ብለውም ይሰወራሉ።

የሚጠብቀን አይተኛም!

በሺሕ ከሚቆጠሩት አንዱ የፌስ ቡክ ወዳጄ የላከልኝ ታሪክ ነው። አንዲት ልጃገረድ ለጨዋታ ወደ ጓደኞቿ ቤት ሄዳ ነበር። ግን ሳይታወቃትና ሳታስበው ስለመሸ በጨለማ ብቻዋን ወደ መኖሪያዋ መመለስ ነበረባት። ቤትዋ ብዙም ስለማይርቅ ደግሞም መንደሯ ትንሽ ስለሆነች በጉዞዋ ምንም ስጋት አልነበራትም። ሆኖም በሰላም ቤቷ እንዲያገባትና ከክፉም እንዲጠብቃት ወደ አምላኳ ጸለየች። ከዚያም ቀጥታውን መንገድ ትታ በአቋራጭ መራመድ ጀመረች። ግን ብዙም ሳትርቅ ነበር ጨለማውን ተገን አድርጎና ሰው የሚጠብቅ መስሎ የቆመ አንድ ሰው የተመለከተችው። ይህ ሰለቀፈፋት አንደገና በጥበቃው ይከልላት ዘንድ ወደ እግዚአብሔር ጸለየች። ወዲያውኑም ውስጧ በሚያጽናና ሰላምና ጸጥታ ተሞላ። አብሮአት የሚሄድ ሰው ያለ መስሎም ተሰማት። አቋራጩን መንገድ ጨርሳ በሰውየውም አጠገብ አልፋ በሰላም ወደ ቤትዋ ደረሰች።

በሚቀጥለው ቀን ግን አንዲት ልጃገረድ በዚያ አቋራጭ መንገድ ላይና በዚያው ምሽት የመደፈሯን ዜና አንድ ጋዜጣ ለገፀ ንባብ አበቃ። ወንጀሉ የተፈጸመው ደግሞ ይህች ልጃገረድ በመንገዱ ካለፈች በኋላ በሃያ ደቂቃ ልዩነት ነበር። በዚህ ዜና እጅግ አዝናና በርሷ ላይም ሊደርስ ይችል እንደነበር አሰባ እጅግ አለቀሳች። ያዳናትን እግዚአብሔርን

አመስግና ስታቢቃ የወንጀሉ ሰለባ የሆነችውን ሌላ ልጃገረድ የምትረዳበት መንገድ ካለ ለማጠያየቅ ወደ ፖሊስ ጣቢያ ሄደች። ታሪኳንም ለፖሊሶቹ ዘርዘራ ነገረቻቸው። ይህኔ ከፖሊሶቹ መካከል አንዱ ወንጀለኛውን እንዳየችው ካረጋገጠ በኋላ ከተጠርጣሪዎች መካከል አስገድዶ ደፋሪውን ለመለየት እንድትረዳቸው ጠየቃት። እርስዋም ያለምንም ማቅማማት ተስማማች። ከቀረቡላት ምስሎች መካከል ሰውየውን ለመለየት ብዙም ጊዜ አልወሰደባትም። ግለሰቡም ይህንን ሲሰማ ወዲያውኑ ወንጀሉን ተናዘዘ። የፖሊስ መኮንኑ ይህችን ብርቱ ልጃገረድ ካመሰገናት በኋላ ከእነርሱ የምትፈልገው ነገር ካለ በማለት ጠየቃት። እርሷም ምንም እንደማትፈልግ ገልጸ ግን ለግለሰቡ አንድ ጥያቄ እንዲያቀርቡላት ተማጸነች። ለምን እርስዋን አልፎ ሌላይቱን እንዳጠቃ ለማወቅ በጣም ጓጉታ ነበር። አስገድዶ ደፋሪውም ከፖሊሱ የቀረበለትን ጥያቄ እንደሚከተለው መለሰ። “እርስዋን ያልተተናኮልኳት ብቻዋን ስላልነበረች ነው። በሁለት ረጃጅም ሰዎች ግራና ቀኝ ታጅባ ነበር የምትጓዘው!”።

ምን ያስተምረናል?

የሚተኛና የሚያንቀላፋ አምላክ የለንም (መዝ. 121:4)። ያሰማራናል፤ ይጠብቀናል፤ አስወጥቶ ያስገባናል። የሚያስፈሩ ነገሮች ሞልተዋል። እኛም ሥጋ ለባሾች ነንና

አንፈራለን። ከሌሎች የሚለየን ግን ፍርሃታችንን እንኳ ሳይቀር የምናዋየው የሚሰማ አምላክ ያለን መሆኑ ነው። በተለይም “የጌታ ዓይኖች ወደ ጻድቃን ናቸውና፤ ጆሮዎቹም ለጸሎታቸው ተከፍተዋል፤ የጌታ ፊት ግን ክፉ ነገርን በሚያደርጉ ላይ ነው” የሚለው ቃል እንድንጠራው ያበረታናል (1 ጴጥ. 3:12)።

ቀበሮ መጣ!

አንደኛ ደረጃ ትምህርት ቤት ውስጥ የተማርነው የአረኛው ታሪክ የማስታውሰውን ያህል እንደሚከተለው ነው። አማራጭ አጥቶ ሥራውን ቢቀበልም እንኳ ያ አረኛ ብቸኝነትን የማይወድ የመንደር ወግና ቧልት የለመደ ዝምታም የሚከብደው ቢጤ ነበር። እናም መንደርተኞቹ በጎቹን የሚያጠቃ ቀበሮ ወይም ሌላ አ ውሬ ከመጣ እንዲጮኽ መከሩት። እነርሱም ድምፁን ሲሰሙ ፈጥነው በመድረስ እንደሚረዱት ቃል ገቡለት። እናም ይሄ ሰው ለጥቂት ጊዜ እንደምንም ታግሦ ሥራውን ሲያከናውን ቆየ። ሆኖም ጥቂት ሰዓቶችን እንደገፋ ገና ከወዲሁ የቀኑ ርዝመት አስፈራው። የሚያናግረው ሰው አለመኖሩ ደግሞ ይበልጡን አስከፋው። ስለዚህ ከሰዎች የሚያገናኘውን ብቸኛ አማራጭ አንድ ጊዜ ለመሞከር ወሰነ። እናም እሪታውን በማሰማት የድረሱልኝ ጥሪ አደረገ። መንደርተኞቹም አረኛው ጮኽ

እንኳ ሳይጨርስ ተሯሩጠው እካ ባቢውን እንደ ንብ ከበቡት። ወዲያውኑም በተለያዩ አቅጣጫዎች ተበትነው አሰሳ ማድረግ ጀመሩ። ግን የቀበሮ ዘር ፈጽሞ አላዩም። ስለዚህ ለምን እንደጮኸ እየተገረሙ ጠየቁት። እርሱም ከልቡ እየሳቀ ድረሱልኝ ያለ ው ብቸኝነት ስለተሰማው እንደሆነ ነገራቸው። መንደርተኞቹ ግን አልሳቁም። ሁሉም የየራሳቸው ሥራ እንዳላቸው በመግለጽ ስለሰንፍናው ገሠፁት። አስከትለውም ከዚህ በኋላ እንዲህ ዓይነቱን የቀልድ ጥሪ እንዳያሰማ አስጠንቅቀውት ወደየመጡበት ተመለሱ። እርሱ ግን አላስቸል ብሎት ብዙም ሳይቆይ አካባቢውን በጩኸት አተራመሰው። መንደርተኞቹም ከላይና ከታች ተሯሩጠው ደረሱለት። ጥሪው የሐሰት መሆኑን ለመረዳት ግን ብዙ ጊዜ አልፈጀባቸውም።

በተደጋጋሚ ይህንኑ ሲያደርግ ከቆየ በኋላ ግን በመጨረሻ የተፈራው ነገር ደረሰ። ወሳኙ ሰዓት መጣ። ቀበሮ በጎቹን ለመንጠቅ ብቅ አለ። እረኛውም ከሌላው ጊዜ በተለየ አኳኋን ባለ በሌለ ኃይሉ ጮኸ። መንደርተኞቹ ግን አልመጡም። እንደ ልማዱ ሲቀልድ ይሆናል ብለው በማሰብ ባሉበት ቆዩ። ቀበሮውም የሚፈልገውን ይዞ ሄደ።

ምን ያስተምረናል?

መንደርተኞቹን ምን እንዳዘናጋቸው ለማወቅ ብዙ ምርምር አይሻም። እረኛው በተደጋጋሚ እየጮኸ

ስላደከማቸው እነርሱም በእረኛው ላይ አመኔታ ስላጡ ነው። ውሸታምን ሰው ማንም ሊታመንበት አይችልም። እንደጥሩ ዜጋ አገርን ለማገልገልም ይሁን በሕዝብ ዘንድ አመኔታ ለማግኘት አውነትን መናገር ቁልፍ ጉዳይ ነው። ይልቁንም የወንጌልን እውነት የሚመሰክር ሰው ኑሮውን በውሸት ሊመራ አይችልም። " ስለዚህ ውሸትን አስወግዳችሁ፤ እርስ በርሳችን ብልቶች ሆነናልና እያንዳንዳችሁ ከባልንጀሮቻችሁ ጋር እውነትን ተነጋገሩ" ኤፌ.4:25።

የሰው ሰውነቱ

ግለሰቡ በፀጥታ የሚሠራው ነገር ኖሮት ይሁን ወይም ለብቻው መሆን ፈልጎ ባይታወቅም አንድ ሆኔል ውስጥ ከፍል ይከራይና ያድራል። በሆቴሉ ሕግ መሠረት ከፍሉን በዕለቱ የሚለቅቅ ሰው ከምሳ በፊት ቁልፉን ማስረከብ አለበት። ያ ሰው ግን ለቁርስ እንኳ ከከፍሉ አልወጣም።

በተለያዩ ሰዓት የጽዳት ሠራተኞች የጥራት ተቆጣጣሪዎችና ኃላፊዎች በሩን ቢያንኳኑም አልከፈተም። "ግን ሁኔታው ስለረበሸው እንዲህ የምትል ማስታወሻ ጽፎ በበሩ ሥር አሾለክ። "ለጥቂት ጊዜ ልትታገሡኝ ትችላላችሁ?"። ሠራተኞቹም አጋጣሚውን ተጠቅመው መልሰው ማስታወሻ ሰደዱለት። "የመልቀቂያ ሰዓትህ

አልፏል፤ አሁንም በፍጥነት ልቀቅ!”። ከዚያ በኋላ የእንግዳውና የሆቴሉ ሠራተኞች ንግግር በወረቀት ሆነ። እንዳለቀቁት ያየው እንግዳ በመጨረሻ ለየት ያለ መልእክት ላከ። “ይህንን ሆቴል ልገዛው አፈልጋለሁና ዋጋውን ንገሩኝ!”። ሠራተኞቹ የእንግዳው ድፍረት ገርሟቸው ጉዳዩን ከሥራ አስኪያጁ ጋር ከተወያዩ በኋላ ዋጋውን ጽፈው አሸለኩለት። እንግዳው ለአፍታም ሳይቆይ የተጠየቀውን ያህል ገንዘብ ቼክ ጽፎ በበሩ ሥር ሰደደ። ሠራተኞቹ ለአለቃቸው ሲያስረክቡት እርሱ ደግሞ ከመንገድ ማዶ ወዳለው ባንክ ይሄድና የቼኩን ሕጋዊነት ይጠይቃል።

የባንኩ ሠራተኞችም በብዙ መገረም “አዎን ቼኩ ሕጋዊ ነው። ይህንን ስም አለማወቃችሁ ገርሞናል። ይሄኮ ታዋቂው ሚሊዮኒር አክሌ ነው!”። ከዚያ በኋላ ያንን ባለጠጋ አንኳኩቶ የረበሸው የለም።

ምን ያስተምረናል?

እንደ ማንኛውም አድሮ ሂያጅ እንግዳ የቆጠሩት ያ ሚሊዮኒር በዚያኑ ቀን አለቃቸው ሆኖአል። ከሩቁ በማየት የሰውን ማንነት ለማወቅ ይቸግራል። ከመንገድ ዳር የወደቀው ጎዳና ተዳዳሪ ውስጡ በዕውቀት የታጨቀ ሊሆን ይችላል። ይልቁንም ምስኪን የሚመስለው የእግዚአብሔር ልጅ የዘላለምን ሕይወት ያህል በቢሊዮኖች የማይገዛ ሃብት ባለቤት ነው። ያም ሳይበቃ ሌሎችን እንደርሱው ወራሽ

እንዲሆኑ ወደ አምላኩ የማስጠጋት ታላቅ ዕድል ተሰጥቶታል።

“ያልታወቁ ስንባል የታወቁን ነን፤ የምንምት ስንመስል እነሆ ሕያዋን ነን፤ የተቀጣን ስንሆን እንገደልም፤ ጎዘንተኞች ስንሆን ዘወትር ደስ ይለናል፤ ድሆች ስንሆን ብዙዎችን ባለ ጠጎች እናደርጋለን፤ አንዳች የሌለን ስንሆን ሁሉ የእኛ ነው” 2 ቆሮ. 6:9-10።

ሁሉን ለማስደሰት

ከሳሽና ተከሳሽ ፍትሕን ፍለጋ በዳኛ ፊት ቆመዋል። ዳኛውም መዝገቡን ካዩና ሁለቱም ወገኖች መቅረባቸውን ካጣሩ በኋላ ከሳሽ ከሱን እንዲያስረዳ ጋበዙት። እርሱም በብዙ ሲቃ ተከሳሹ ያደረሰበትን በደል በዝርዝር አስረድቶ ጨረሰ።

ይህንኑ በጥምና የተከታተሉት ዳኛ “ትክክል ነህ” አሉና ወደ ተከሳሹ ዞረው ለቀረበበት ከስ መልስ እንዲሰጥ ጠየቁት። እርሱም የቀረበበት ከስ እውነትነት እንደሌለው በዝርዝር ገልጾ ጥፋተኛ አለመሆኑን በሙሉ ልብ አስረዳቸው። ዳኛውም ከመጀመሪያው ጀምሮ በመስማማት ራሳቸውን ላይና ታች ሲያወዛውዙ ቆይተው እርሱንም “ትክክል ነህ” አሉት። ይህን ጊዜ ከታዛቢዎች አንዱ የመናገር ዕድል እንዲሰጠው አስፈቀጀ። ዳኛውም ስለታዛቢው

አቀራረብ ያላቸውን አድናቆት በፈገግታ ገልጸው እንዲናገር ፈቀዱለት። በዚሁ መሠረት ታዛቢው ጉሮሮውን ካጠራ በኋላ ለዳኛው ተከታዩን ጥያቄ አቀረበ። “ከቡር ሆይ፡- መጀመሪያ ከሳሹ የደረሰበትን በደልና የክሱን ጭብጥ ሰምተው ሲያበቁ ትክክል ነህ ብለውት ነበር። የተከሳሹን የመከላከያ ምስክርነት ከሰሙም በኋላ ያንኑ ደግመዋል። ታዲያ ሁለቱም ትክክል ከሆኑ ጥፋተኛው ማን ሊሆን ነው?”። ዳኛውም በበኩላቸው ለጥቂት ጊዜ ተግ ብለው ካሰቡ በኋላ አሁንም ፈገግ ብለው እንዲህ መለሱለት። “አንተም ትክክል ነህ”።

ምን ያስተምረናል?

የዳኛው አካሄድ አስገራሚም አከራካሪም ነው። ከሳሹንም፣ ተከሳሹንም ጠያቂውንም ትክክል መሆናቸውን ነገረዋቸዋል። ምን ብለው ውሳኔ እንደሚሰጡ ለመገመት ያዳግታል። ግን ሁሉን ለማስደሰት እንደሞከሩ ቁልጭ ያለ እውነት ነው። የእምነት ነገር ሲነሣም የዚህ ዓይነት አቋም ያላቸው ሰዎች ቁጥር ብዙ ነው። ሁሉንም ትክክል ስለሚሉት ማንም ደፍሮ በእነርሱ ላይ አይነሣም። እንዲህ ዓይነቶቹ መከባበርና መቻቻል በተሰኙ ቃላት ተጀቡነው የሚኖሩ ግለሰቦችና ድርጅቶች ከውጭ የሚደርስባቸው ሰደት እጅግ ጥቂት አልያም ምንም ነው። እውነቱን እውነት ስሕተቱን ስሕተት የሚሉ አማኞች ግን ተወዳጆች

አይደሉም። 2 ጢሞ. 3:12 እንደሚለው “በእውነትም በክርስቶስ ኢየሱስ እግዚአብሔርን እየመሰሉ ሊኖሩ የሚወዱ ሁሉ ይሰደዳሉ”።

ንጉሥ አይሳሳቱም

በፈረሰኛ ወታደሮች ምረቃ ሥነ ሥርዓት ላይ ለመገኘትና ሽልማትም ለመስጠት የአገሪቱ ንጉሥ በሰዓቱና በሥፍራው ተገኝተዋል። በደንቡም መሠረት የተሻለ ቀለብ በሚያገኘውና በክብር ዕቃዎች ባጌጠው ፈረሳቸው ላይ ተቀምጠዋል። ግን ምክንያቱ ሳይታወቅ ፈረሳቸው እየተቁነጠነጠ ሰላም ነሣቸው። እንዲያውም ሊጥላቸው ሁሉ ሞከረ። በዙሪያቸው ያሉ ባለሚሎችና መኳንንቱ ሁሉ ባልተለመደው የፈረሱ ጠባይ ግራ ተጋብተው የሚያደርጉት ጠፋቸው። ይህኔ ከተመራቂዎቹ ወታደሮች አንዱ ቆፍጠን ብሎ ከሰልፉ ወጣና የንጉሡን ፈረስ ልጓም ያዘ። ከዚያም እያሻሽ ለጥቂት ጊዜ በማባባል ፀጥ አሰኘው። በዚህ እጅግ የተደሰቱት ንጉሥም “አመሰግናለሁ የመ ቶ አለቃ” አሉት። እርሱም እንደቅድመ ሁሉ ቀልጠፍ ብሎ ተመራቂ ወታደሮች ከሆኑት ባልደረቦቹ ሳይሆን ከመኮንኖች ሰልፍ ተቀላቀለ።

ይህኔ ተራ ወታደር አብሯቸው መሰለፉን ያልወደዱት መኮንኖች በጥያቄ እጣደፉት።

“ወደ ቦታህ ተመለስ እንጂ?”

“ቦታዬ እዚህ ነው!”

“ይህ አካል የመኮንኖች ሰልፍ ነው”

“ዐውቁአለሁ፤ እኔም መኮንን ነኝ!”

“ተራ ወታደር ነህ እኮ”

“አይደለሁም፤ የመቶ አለቃ ነኝ!”

“ከመቼ ጀምሮ?”

“ከዛሬ!”

“እንዴት?”

“አመሰግናለሁ የመቶ አለቃ ብለውኛል ንጉሡ”

“ተሳስተው እንዳይሆን”

“ንጉሥ አይሳሳቱም!”

ምን ያስተምረናል?

ንጉሥ የአገሪቱ መሪ ናቸውና ያሉት ይፈጸማል። ተመራቂ ወታደር የጨበጠው ይህ እውነት ትልቅ ድፍረት ሰጥቶታል። በመኮንኖቹ ማዋከብ ያልተበገረውም ለዚህ ነው። እኛም ተመሳሳይ ድፍረት ያሻናል ባይ ነኝ። ንጉሡ ስለ እኛ የተናገረው ይፈጸማል። ለምን ቢሉ እርሱ ፍጹም ነውና አይሳሳትም።

አልተውህም ከቶም አልለቅህም

በአንድ ወቅት ወደ እንግሊዝ አገር ለስብሰባ ጉዳይ ሄጄ ሰንብቼ ነበር። በዚያም አንዲት እንደ አኔው ጸሐፊ የሆነች የአገሬውን ሰው ለንደን ላይ ተዋወቅሁና እርስዋ በምትኖርበት ከተማ ደርቢ ወደሚገኘው ወዳጄ ሠፈር ልትወስደኝ ተስማማች። ከረጅሙ የጎዳና ላይ ጉዞአችን በኋላ ሻይ ጠጥቼ እንዳልፍ ፈቃዷ ሆነና ወደ ቤቷ ጎራ አልኩ። እናም እርስዋ ኩሽና ጉድ ጉድ ስትል አኔ በግድግዳው ላይ የተሰቀሉትን ሥዕሎች፤ ፎቶዎችና የተለያዩ ጥቅሶች መቃኘት ጀመርኩ። ግን አንዱ ላይ ረጅም ጊዜ መውሰዴን ጋባገፍ አስተውላ “ ወደድከው?” ስትል ጠየቀችኝ። እኔም በአዎንታ ራሴን ነቀነቅሁ። ከሦስት ዓመታት በኋላ ዋሽንግተን ላይ ስሞሽር ያንን አስታውሳና በትራስ ልብስ ላይ አሳትማ በሰጠታ ላከችልኝ። ጽሑፉም እንዲህ ይነበባል።

“ አንድ ሰው በአንድ ምሽት የሚከተለውን ሕልም አለመ። በባሕር ዳርቻ ካለ አሸዋ ላይ ከኢየሱስ ጋር የሚራመድ ይመስለዋል። በዚያኑ ቅፅበት ደግሞ ያለፈ ታሪኩን የሚያሳይ ፊልም መሰል ትርዒት በሰማይ ላይ ይመለከታል። እናም ለእያንዳንዱ የሕይወት ጉዞ የሁለት ሰዎችን የአግር ኮቴ ያያል። አንዱ የራሱ ሌላው ደግሞ የጌታ ኢየሱስ እንደሆነም ይረዳል። የመጨረሻው ትዕይንት ሲመጣ ኮቴዎችን ልብ ብሎ ሲመለከት አንድ ትልቅ ለውጥ ያስተውላል። ይኸውም ጥቂት ለማይባሉ ጊዜያት ኮቴዎቹ የአንድ ሰው ብቻ እንደነበሩ ነው። ይባሉ ብሎም እነዚህ

ጊዜያት በሕይወቱ ትልቅ አደጋና ፈተናን የተጋፈጠባቸው መሆናቸውን ተረዳ። ሁኔታው እጅግ ስለከነከነው ታዲያ ለጌታ እንዲህ ሲል ጥያቄውን አቀረበ። “ ጌታ ሆይ፡- አንድ ጊዜ አንተን ለመከተል ሰወስን ሁሌም አብረኸኝ እንደምትሆን ቃል ገብተህልኝ ነበር። ታዲያ አሁን አዚህ የአንድ ሰው ኮቴ ብቻ የማየው በአስቸጋሪ የሕይወቴ ዘመናት ነው። በጣም በ ምፈልግህ በነዚያ ፈታኝ ቀናት ለምን እንደተውከኝ አልገባኝም?”።

ጌታም እንዲህ ብሎ መለሰለት። “ የተወደድከ ልጄ ሆይ፡- አዎን እወድሃለሁ። ደግሞም አልተውህም። በአስቸጋሪ የሕይወትህ ዘመናት የአንድ ሰው ኮቴ ብቻ የምታየው እኔ ተሸክሜህ ስለነበር ነው። ያ የኔ ኮቴ ነው!”

ምን ያስተምረናል?

አዎን፡- አብሮን የሌለ ቢመስልም ግን ጌታ ሁልጊዜም አብሮን አለ። ቃሉ እንደነገረን “... እርሱ ራሱ፤ አልለቅህም ከቶም አልተውህም ብሎአልና ” በዚህም እስከ መጨረሻው ላይለየን ቃል ገብቷልና ያለውን ያደርጋል (ዕብ. 13:5)። የማይሻር ቃሉን ይፈጽማል። ደግሞም የእግዚአብሔር ቃል በግልጽ እንደሚነግረን “ሐሰትን ይናገር ዘንድ እግዚአብሔር ሰው አይደለም፤ ይጸጸትም ዘንድ የሰው ልጅ አይደለም። እርሱ ያለውን አያደርገውምን? የተናገረውንስ አይፈጽመውምን? (ዘኁ. 23:19)።

ለሚመጣው ትውልድ

ሸማግሌው መሬቱን እ የማሱ የ” ተለያዩ የዛፍ ችግኞችን ይተክላሉ። አፈር ያስታቅፋሉ። ውኃ ያጠጣሉ። በጥቅሉ ተግተው ይሠራሉ። ዕድሜአቸውን ከብርታታቸው ጋር እያነፃፀረ የሚደነቀው ወጣት ደግሞ ቆም ብሎ ያስተውላቸዋል። ለጥቂት ጊዜ ከተከታተላቸው በኋላ ወደ አእምሮው የመጣውን ጥያቄ እንዲህ ሲል አቀረበላቸው።

“አባቴ ለመሆኑ እነዚህ የሚተክሏቸው ዛፎች አድገው ለማፍራት ምን ያህል ጊዜ ይወስድባቸዋል?”

“አንዳንዶቹ ሃያ ሌሎቹ ሃያ አምስት ዓመት ይፈጅባቸዋል። ሠላሳም የሚፈልጉ አሉ”

“እ ረጅም ጊዜ ነው”

“አዎን እንዲያ ነው”

“ታዲያ አርስዎ ያን ያህል ቆይተው የሚበሉት ይመስልዎታል?”

“ያን ያህል እንኳ የምቆይ አይመስለኝም”

“ታዲያ ለማይበሉት ፍሬ ለምን ብለው ነው መድከምዎ?”

“አየህ ልጄ ፍራፍሬ ስበላ ነው ያደግሁት። ስበላም ነው የኖርኩት። አሁንም እየበላሁ ነው። ታዲያ ያ ከየት የመጣ ይመስልሃል? አባቴና እያቶቼ የተከሉት ነው። እኔም በተራዬ ለልጆቼና ለልጅ ልጆቼ መትከል አይገባኝምን?”

ምን ያስተምረናል?

መጽሐፍ ቅዱስ በምሳሌ 13:22 ላይ “ጸድቅ ሰው ለልጅ ልጆቹ ያወርሳል፤ የጋጢአተኛ ብልጥግና ግን ለጸድቅ ትጠበቃለች” ይላል። ሽማግሌው በሥራቸው የሚያሳዩን ለእኛ የተደረገውን መልካምነት ለሌሎችም ማድረግ እንደሚገባን ነው። ወደ ወንጌል ስርጭትም ስንመጣ ተመሳሳይ ነገር ይገኛል። ብዙዎቻችን ከድቅድቁ ጨለማ ወደሚደነቀው ብርሃን ዘወር ያልነው በሌሎች ምስክርነት ነው። አሁን ደግሞ እኛ በተራችን የተደረገልንን መልካምነት ለሌሎች ለማካፈል ሰፊ ዕድል አግኝተናል። ቆይቶ በሰዎች ልብ ውስጥ ሠላሳ፤ ስድሳና መቶ እጥፍ ለማፍራት ብቃት ያለውን ዘር እርሱም የጌታ ቃል ለመዝራት ጊዜው አሁን ነው!

እኛኮ አልደረስንም

ወደ አፍሪካ ለወንጌል ስርጭት የተጓዘው ሚስቶናዊ ከዘመናት አገልግሎት በኋላ ወደ አገሩ ለመመለስና ቀሪ ዘመኑን በትውልድ መንደሩ ለማሳለፍ ይወስናል። በወጣትነት ዘመኑ መጽሐፍ ቅዱሱን ይዞ ለዘመቻ ከተነሣበት ዘመን ጋር ሲነፃፀር ሁለት ትልቅ ልዩነቶች ነበሩ። የመጀመሪያው ዘመኑን ሁሉ ስላገለገለ አሁን አርጅቶ ነበር።

ሁለተኛው ደግሞ በወንጌል አገልግሎቱ ዘመን የወለደው ወንድ ልጁ አብሮት መመለሱ ነው።

ወራት የፈጀውን የመርከብ ጉዞ በሰላም ጨርሰው ወደ ወደቡ ሲደርሱ መውረጃው ሥፍራ በእንግዳ ተቀባዮች ተጨናንቆ ተመለከቱ። ብዙዎቹ እቅፍ አበባ ይዘው ነበር። ሆኖም ሚስቶናዊውና ልጁ ከመርከቢቱ ወርደው ከሕዝቡ ሲቀላቀሉ ማንም “እንኳን ደህና መጣችሁ” አላላቸውም። አንድም የሚያውቃቸው ወይም የሚያውቁት ሰውም በዚያ አልተገኘም።

ይህን በብዙ ቅሬታ ያስተዋለው ወጣት አባቱን “ይህን ያህል ዘመን እግዚአብሔርን አገልግለን ወደ አገራችን ስንመጣ አንድ ሰው እንኳ ያልተቀበለን ስለ ምንድነው?” ሲል በትግትና ጠየቀው።

አባቱም ብዙ ማሰብ ሳያስፈልገው እንዲህ መለሰለት “አየህ ልጄ እኛኮ ገና አልደረስንም!!!!”።

ምን ያስተምረናል?

ሚስቶናዊው አገራችን የሚላው ከተወለደበት ምድር ይልቅ የሚሄድበትን አዲሲቱን ኢየሩሳሌምን ነው። ምድራዊ አገራችንን መዳረሻ ካደረግን ሰማያዊውን ጉዞ አልጀመርንም ማለት ይቻላል። ለምን ቢሉ ከክብር ይልቅ ጩ ከነን ለክርስቶስ ስንኖር የሚከተለን በረከት ስደት ነው። የትኛው ሐዋርያ ነው በምድር ተከብሮ አገልግሎቱን የጨረሰ? እዚህ

ባለድንኳኖች ነን። “እኛ አገራችን በሰማይ ነውና፤ ከዚያም ደግሞ የሚመጣ መድኃኒትን እርሱንም ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን እንጠባበቃለን” ፊሊጵ. 3:20።

ስንፍና አይገባም

ሰውየው እንደተለመደው ለማለዳ ጸሎት ተራራ ላይ ወደተሠራው ቤተ አምልኮ እየተጓዘ ነው። ጥቂት ዳገቱን እንደወጣ ግን ደክመው። ስለዚህ ድንጋይ ቢጤ ፈልጎ ቁጭ አለና “እስከ መቼ ነው እንዲህ እያማጥኩ ተራራ የምወጣው? እንዲት በቅሎ ማን ገደለ? ዛሬ ተሸክሞ የሚያወጣኝን ካለሰደድክ ከዚህ አልነቃነቅም” እያለ ከአምላኩ ጋር ከርከር ጀመረ። የክርክሩ ምላሽ ግን ብዙም ሳይቆይ መጣ። አንድ ጠብደል ጎረምሳ ያለአቅሙ የተጫነ አህያ እየነዳ ደረሰ። እርሱም በተራው እንዲህ እያለ እያጉረመረመ ነበር። “አምላኬ ሆይ ይህ አህያ እየደከመ ነው፤ ዛሬ ይህን ተራራ ቸሎ የሚወጣው አይመስለኝም፤ ስለዚህ ሽከሙን የሚያግዝ ጉልበታም ሰው አዘጋጅልኝ!”

ከተራራው ወገብ ላይ ሲደርስ ሰውየው ቁጭ ብሎ ሲነጮነጭ ተመለከተው።

“አንተ ደግሞ ምን ሆነህ ነው?” አለው በመገረም።

“ምን ሆንክ ትለኛለህ? በዚህ ዕድሜዬ ተራራ የምገፋው ምን በድዬ ነው? አሁንም የሚሸከመኝ ሰው ካላገኘሁ አልወጣም ብያለሁ”።

“በል የአህያዬን ሽክም አግዘው”

“እባክህ አትቀልድ!”

“ተነሣ የአህያዬን ሽክም አግዘው”

“ጭራሽ ሽክም! ራሴንም መሸከም አቅቶኛል”

“አግዘው እኮ ነው የምለው” አለ አንዴ በያዘው በትር እየጨረደው።

“እሺ እሺ እሸከማለሁ” አለና የአህያውን ጭነት ተጭኖ ተራራውን መውጣት ጀመረ።

“ረፍዶብኛል፤ ቶሎ በል” አለ ባለአህያው አሁንም አንዴ እየዝለጠው።

“እሺ እሺ ብቻ አትማታ” አለና በሩጫ ሸመጠጠ። ከተራራውም ጫፍ ፈጥኖ ደረሰና ጭነቱን አስረከበ። ባለአህያውም መልሶ ከጫነው በኋላ ዘወር ብሎ አጭር ምክር ሰጠው። “በእውነት የተባረክ ጉልበት አለህ፤ ግን ስንፍና አታስለምደው!”።

ምን ያስተምረናል?

ስንፍና አይገባም። ይልቁንም ሰው ማድረግ ለሚችለው ነገር ሲሰንፍ የበለጠ አስቀያሚ ነው። ሰውየው እንኳን ባዶውን የአህያ ሽክም እንኳ 'ተጭኖ' ተራራ

የመውጣት ብቃት ነበረው። ግን በስንፍና ተሞልቶ ከአምላኩ ጋር መጨቃጨቅ ጀመረ። ወዲያውም በቂ ጉልበት እንዳለው የሚያስታውስ መልእክተኛ ከበትር ጋር ተላከለት። መጽሐፈ ምሳሌ 19: 29 “ለሚያፌዙ ሰዎች ፍርድ ተዘጋጅታለች፤ ለሰነፎችም ጀርባ በትር” የሚለን ለዚህ ይሆን?

ወሬኛዋ ዔሊ

ይህ በልጅነታችን ከተማርንባቸው የምሳሌ መጻሕፍት ትዝታ የተጨለፈ ነው። ዔሊዋ በመንደሩ ውስጥ የምትታወቀው በወሬኝነቷ ነበር። የባጥ የቆጡን ስትለፈልፍ ስለምትውል አቷ ጨርሶ ሥራ አይፈታም። ታዲያ አንዱን ቀን ከምትወዳጃቸው አዕዋፍ ጋር ስታወራ የዘመናት ምኞቷን እንዲህ ብላ ታጫውታቸዋለች። “እኔ ጓደኛችሁ ዕድሜዬን መሬት ለመሬት በመንቀርፈፍ ልጨርስ ነው፤ ከዚህች መንደር ወጥቼ አላውቅም። እናንተ ግን አገር ለአገር የምትበሩ ዕድለኞች ናችሁ። ለምን አንድ ቀን እንኳ ከእናንተ ጋር በአየሩ ላይ እንድንሳፈፍ አትረዱኝም?”

ወሬቹም የጥያቄዋን ክብደት ሳይከዱ ግን ወዳጅነቷን ግምት ውስጥ በማግባት በነገሩ እንደሚያስቡበት ነግረዋት ሄዱ። ቃል በገቡትም መሠረት አንድ ማለዳ ጫካ ውስጥ የሚበቅል ጠንካራ ሐረግ ይዘው መጡ። እናም እንዲህ

አሏት። “በይ እንግዲህ ይህንን መካከሉ ላይ ነክሰሽ ትይዣለሽ፤ እኛ ደግሞ እኩል ተከፍለን ግራና ቀጥን እንይዝና መብረር እንጀምራለን። ያ ማለት ደግሞ አንቺም ከእኛ ጋር ትበረያለሽ ማለት ነው። ነገር ግን በምንም ዓይነት ሁኔታ ሐረጉን እንዳትለቅቁ!”

በዚህ ተስማምተው ጉዞው ተጀመረ። ዔሊም ለመጀመሪያ ጊዜ መሬትን ከአየር ላይ በመመልከቷ ተደስተች። በተለይም የኖረችበትን መንደር ከፍና ዝቅ እያደረጉ እያራቁና እያቀረቡ ሲያስገባቸው ደስታዋ ልክ አጣ። የመንደሩም ሰዎች ተጠራርተው “ብላ ብላ ዔሊም ከወፎች ጋር ትበር ጀመር” በማለት ተደነቁ። ከመካከላቸው አንዱ ግን “እንደምታውቁት ይህች ዔሊ ሲበዛ ወሬኛ ናት፤ ችግር የሚፈጠረው እንደልማዷ ልታወራ አቷን የከፈተች እንደሆነ ነው” ብሎ ሲናገር ነገሩ ከዔሊ ጀሮ ደረሰ። ዔሊም በጣም ተናዳ “አየር ላይ የማወራውና ሐረጉን የምለቅቀው እኔ ሞኝ መሰልኳችሁ” ለማለት ፈልጋ አቷን ከፈት ስታደርግ ወርዳ ከመሬት ተከሰከሰች።

ምን ያስተምረናል?

ዔሊዋ ቃለ ምልልስ ማድረግ የነበረባት በረራውን ጨርሳ ስትመለስ እንጂ አየር ላይ ሆና አልነበረም። ወሬቹም ይህንኑ አሳስበዋት ነበር። ወደራሳችን ስንመለሰው ደግሞ ሁሉም ጊዜውን ጠብቆ ሊሆን እንደሚገባ ዘመን

የማይሸረው የእግዚአብሔር ቃል ይነገረናል። መጽሐፈ መክብብ ለሁሉ ጊዜ አለው በሚል ርዕስ እንዲህ ያብራራል። "ለሁሉ ዘመን አለው፤ ከሰማይ በታችም ለሆነ ነገር ሁሉ ጊዜ አለው። ለመወለድ ጊዜ አለው፤ ለመሞትም ጊዜ አለው፤ ለመትከል ጊዜ አለው፤ የተተከለውንም ለመንቀል ጊዜ አለው፤ ለመግደል ጊዜ አለው፤ ለመፈወስም ጊዜ አለው፤ ለማፍረስ ጊዜ አለው፤ ለመሥራትም ጊዜ አለው፤ ለማልቀስ ጊዜ አለው፤ ለመሳቅም ጊዜ አለው፤ ዋይ ለማለት ጊዜ አለው፤ ለመዝፈንም ጊዜ አለው፤ ድንጋይን ለመጣል ጊዜ አለው፤ ድንጋይንም ለመሰብሰብ ጊዜ አለው፤ ለመተቃቀፍ ጊዜ አለው፤ ከመተቃቀፍም ለመራቅ ጊዜ አለው፤ ለመፈለግ ጊዜ አለው፤ ለማጥፋትም ጊዜ አለው፤ ለመጠበቅ ጊዜ አለው፤ ለመጣልም ጊዜ አለው፤ ለመቅደድ ጊዜ አለው፤ ለመስፋትም ጊዜ አለው፤ ዝም ለማለት ጊዜ አለው፤ ለመናገርም ጊዜ አለው፤ ለመውደድ ጊዜ አለው፤ ለመጥላትም ጊዜ አለው፤ ለጦርነት ጊዜ አለው፤ ለሰላምም ጊዜ አለው" (3:1-8::)

ደግሞም ቃሉ ከመናገር ይልቅ መስማትን ያበረታታል። እንዲህም ይላል። "ስለዚህ፤ የተወደዳችሁ ወንድሞቼ ሆይ፤ ሰው ሁሉ ለመስማት የፈጠነ ለመናገርም የዘገየ ለቀጣም የዘገየ ይሁን" ያዕ.1:19።

አሳዛኝ ተጓዥ

ሰውየው ረጅም የመርከብ ጉዞ ለማድረግ የብዙ ጊዜ ምኞት ነበረው። ግን ዋጋው በእርሱ አቅም የሚቀመስ አልነበረምና ገንዘቡን ለማጠራቀም ዓመታት ፈጀበት። እናም አሳቡ ሞልቶ ቴኬቱንም ቆርጦ ስንቁን የቋጠረበትን ሻንጣ ተሽከም መርከቢቱን ፍለጋ ወደ ወደቡ አመራ። በተያዘው ፕሮግራም መሠረትም ተመዝግቦ ተሳፈረ። እንዲህ ሆነና የአራት ሳምንቱ ጉዞ ተጀመረ።

መንገደኛው በመጀመሪያዎቹ ጥቂት ቀናት በመርከቡ ምሽት፤ በውኃው ድንበር የለሽነትና በዶልፊኖች የዋና ጥበብ ሲደሰት ቆየ። የመመገቢያ ሰዓት ሲደርስ ግን መንገደኞች ሁሉ ወደ ምግብ አዳራሹ ሲያመሩ እርሱ ለዚያ የሚሆን ትርፍ ገንዘብ ስላልያዘ ወደ ትንሿ መኝታ ክፍሉ ይወርዳል። ወደ ኋላ ግን የያዘው ስንቅ እየቀነሰ መሔዱን ሲገነዘብ አቅሙን ለመቆጠብ ወደ ላይ መውጣቱን ተወ። እንዲያውም መጨረሻ አካባቢ በቀን አንዴ ብቻ እየቀመሰ አልጋው ላይም እየተኛ በትንሿ መስኮት ውቅያኖሱን በማየት ብቻ ጉዞውን ቀጠለ።

በመጨረሻ መርከቢቱ ወደ ወደቡ ተመለሰችና የጉዞው ማብቃት በድምፅ ማጉያው ተለፈፈ። መንገደኞችም በደስታ ፊታቸው ፈክቶ ጥቂት የማይባሉትም በሚታይ ሁኔታ ከብደት ጨምረው መውረድ ጀመሩ። የመርከቢቱ ካፒቴንም መውረጃው መሰላል አጠገብ ቆሞ እያንዳንዱን ተሳፋሪ በማመስገን ደግመው ከደረሰው መጠጥቱ ያለውን ተስፋ

በመግለጽ ሲሰናበታቸው ቆየ። በስተመጨረሻ ያ መንገደኛ በቀሰስተኛ ርምጃ ወደ ካፒቴኑ ቀርቦ ተሰናበተው። ካፒቴኑም ደጋግሞ ካስተዋለው በኋላ

“ታምመህ ነበር?” ሲል ጠየቀው።

“በጭራሽ” አለ መንገደኛው።

“እንድም ቀን ምግብ ቤት ውስጥ አላየሁህም”

“አዎን የራሴን ስንቅ ስበላ ነው የቆየሁት”

“ለምን?”

“ለዚያ የሚሆን ብር አልነበረኝም”

“የጉዞ ቴኬት ቆርጠሃል አይደል?”

“በሚገባ፤ ይኸው ቀሪው!”

“ታዲያኮ ቴኬቱን ስትገዛ የከፈልከው ገንዘብ ሁሉንም ወጪህን ያጠቃለለ ነበር። በቀን ሦስቱ የመመገብ፤ ሁለት ጊዜ መቅሰስ የመብላት፤ የመዋኘት፤ በዳንስ አዳራሹና በፊልም መዝናኛው ያለገደብ የመገልገል፤ የአካል ማጎልመሻ እንቅስቃሴ የማድረግና እንዲሁም ፀጉርህን የመስተካከል መብት ነበረህ!” አለ ካፒቴኑ በጣም አዝናኖ።

ምን ያስተምረናል?

ግለሰቡ ቴኬቱን ሲቆርጥ ያላስተዋለው ጥቅማጥቅም ጎድቶታል። ይህ ደግሞ የታወቀው በጉዞው ማብቂያ መሆኑ የበለጠ አሳዛኝ አደረገው። አንዳንዶች የዘላለማዊነት ስጋት የሚገባቸው ምድራዊ ጉዞአቸውን ሊጨርሱ ሲሉ ነው።

አንዳንዶች ደግሞ ወደ ጌታ እንዲመጡ ሲጋበዙ ውጭ የለመዱት ደስታ የሚወስድባቸው ይመስላቸዋል። ግን እውነተኛው ደስታ ያለው በእግዚአብሔር ቤት መሆኑን አያውቁም።

የበለጠ የሚያሳዝኑት ደግሞ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተቀምጠው ከበረከት የጎደሉ ናቸው። ከዘላለም ሕይወት ጋር አብሮ የተሰጠውን ማዕቀፍ (Package) ስላላወቁ እንደ ተራ ሰው ይኖራሉ። ንስር ሊሆኑ የተገባቸው እንደ ጫጩት መሬት ይቆፍራሉ። ለአብነት ያህል እንኳ ቃሉ በሮሜ 8:32 ላይ “እግዚአብሔር ያልራራለት ነገር ግን ስለ ሁላችን አሳልፎ የሰጠው ያው ከእርሱ ጋር ደግሞ ሁሉን ነገር እንዲያው እንዴት አይሰጠንም?” ይላል።

ፈጣሪህን አሳየኝ

የተሰጠውን የማስተማር ሥልጣን በመጠምዘዝ በእግዚአብሔር እናምናለን የሚሉ ተማሪዎቹን ዕለት ተዕለት የሚያንጓጥዙ አንድ እምነት የለሽ መምህር ነበር። አንድ ቀን እንደለመደው ሁለተኛ ክፍሎችን ሲያስተምር ቆየና አምላክ የለም የሚለውን ፍልስፍናውን አያራገበ በሕልውናው በሚያምኑት ላይ ሊያላግጥ ተነሣ። ግን አልቀናውም። እንደ ሌላው ጊዜ የሚበቃውን ያህል ተሳልቆ ከመጨረሱ በፊት

ተግዳሮት ገጠመው። እናም በእምነቱ ብርቱ ከሆነ የሰባት ዓመት ልጅ ጋር ተጋጠመ። እንዳይናገር ገድቦ የሚበቃውን ያህል ካሸፈበትና ለጓደኞቹም መሳቂያ ካደረገው በኋላ አንድ ጥያቄ አቀረበለት።

“ለመሆኑ እግዚአብሔርን አይተኸዋል?”

“አላየሁትም”

“ታዲያ ሳታየው እንዴት አለ ትለኛለህ?”

“ለማመን ማየት አያችኝም”

“ካላየኸው መኖሩን እንዴት አወቅህ?”

“መኖሩን ለማወቅም ማየት የግድ አይሆንም”

“በል አምላክህን አሳየኝ፤ ያለበለዚያ ሁለተኛ...”

“እሺ አሳይዎታለሁ!”

“የት አለ?”

“እንውጣና ላሳይዎ”

“ፀሐይቱን ያዩአታል?”

“አዎ...ታዲያ...የት አለ...?”

“ፀሐይቱን ትክ ብለው ይመልከቷት”

“አልችልም፤ ዐይኔ ይጥፋ እንዴ?”

“ግድየለም ይዩአት፤ እዚያ ነው ያለው”

“አልችልም”

“ታዲያ ፍጥረትን አተኩረው ለማየት ከተቸገሩ እንዴት ፈጣሪን ያያሉ?”

ምን ያስተምረናል?

የገባው ዘማሪ “የእግዚአብሔር ሕግ ፍጹም ነው፤ ነፍስን ይመልሳል፤ የእግዚአብሔር ምስክር የታመነ ነው፤ ሕፃናትን ጠቢባን ያደርጋል” ይላል (መዝ. 19:17)። በሌላም ስፍራ “የቃልህ ፍቺ ያበራል፤ ሕፃናትንም አስተዋዮች ያደርጋል” ብሎ ይናገራል (119:130)። ይህንን ብላቴና ከእምነት የለሹ መምህር ጋር ለመደራደር የረዳው ቃሉ ነው። ከተጻፈውም አልፎ ጥበብን ጨብጧል።

የእኛ ኃላፊነት በተቻለን መጠንና በሁሉም መስክ ምላሾችን ዝግጁ ማድረግ ነው። ይህም ስለ ተስፋችን ለሚጠይቁን አመርቂ ምላሽ ለመስጠት ከምናደርገው ዝግጅት ይጀምራል። አለን ስለምንለው የዘለዓለም ሕይወት ሰዎች ቢጠይቁን ምላሽ እንዳናጣ ያንንም በትኅትናና በአክብሮት እንድናደርገው የእግዚአብሔር ቃል በአንደኛ ጴጥሮስ ሦስተኛው ምዕራፍና አስራ አምስተኛው ቁጥር ላይ በግልጽ ይነግረናል። “ዳሩ ግን ጌታን እርሱም ከርስቶስ በልባችሁ ቀድሱት። በእናንቱ ስላለ ተስፋ ምክንያትን

ለሚጠይቁዎችሁ ሁሉ መልስ ለመስጠት ዘወትር የተዘጋጃችሁ ሁኑ፤ ነገር ግን በየዋህነትና በፍርሃት ይሁን።

ሁሉ ለበጎ

ሁለት ወጣቶች ለአጭር ጊዜ ሚስቶናዊ አገልግሎት ወደ ናይሮቢ በመጓዝ ላይ ሳሉ ያጋጠማቸው እንዲህ ነበር ።

እነዚሁ ሁለት የኮሌጅ ተማሪዎች አብረው የሚማሩና ትምህርት ቤታቸውን በአሜሪካ የእግር ኳስ ውድድር የሚወክሉ ሽጋ ተክለ ሰውነት ያላቸውም ጭምር ነበሩ። የመጀመሪያውን በረራ ጨርሰውና ለንደን ደርሰው ለማረፍ ሲሞክሩ ኃይለኛ ዝናብ ስለነበር ያን ለማሳለፍ ሲዞሩ ሌላው አውሮፕላን አመለጣቸው። ስለሆነም ለሚቀጥለው በረራ በርካታ ሰዓቶችን በአውሮፕላን ማረፊያው ለመቀመጥ ተገደዱ። ጉዞአቸው እግዚአብሔርን ለማገልገል ነውና ይህ ነገር ለ እነዚህ ወጣቶች አልተዋጠላቸውም። ይልቁንም ስለዚህ ጉዞ በግልም ይሁን በቡድን ለረጅም ጊዜ መጸለያቸውን ሲያስታውሱ የባሰ ተደናገራቸው።

ጊዜው እንደምንም ደርሶ ቀጣዩን አውሮፕላን ለመሳፈር ሲሞክሩ በሚፈልጉት “ኢኮኖሚ” ክፍል ውስጥ ትርፍ መቀመጫ አልነበረም። ስለሆነም በአንደኛ ማዕረግ ፊት ወንበር ላይ ቦታ ተሰጣቸው። በረራው ተጀምሮ ብዙም

ሳይቆይ አውሮፕላኑ በፍጥነት ወደ ታች መምዘግዘግ ጀመረ። አወራረዱ ጤናማ ስላልነበር ተሳፋሪዎች ሁሉ መርበድበድ ጀመሩ። ጫጫታና ጩኸት አውሮፕላኑን ሞላው። ከማንም በላይ ግራ የተጋቡት ግን እነዚያ ሁለት ወጣቶች ነበሩ። ይህን በረራ ለሰዓታት ተቀምጠው መጠበቃቸው ሳያንስ አሁን ደግሞ የመጡበትን አገልግሎት እንኳ ሳይጀምሩ ሊከሰኩሱ ነው። አጉረምርመው ሳይጨርሱ ከበረራው ከፍል የኳኳታ ድምፅ ሰሙ። ሳያቅማሙ ተጠቃቅሰው ወደዚያው ሮጡ። ፈርጣማ ሰውነት ያለውና እንደ ጎልያድ የገዘፈ አንድ ሰው የፓይለቱን ሥፍራ ለመንጠቅ ሲታገለው ነበር የደረሱት። ጊዜ ሳያጠፉ እነዚህ ረገጥኞችና ጠንካራ ስፖርተኞች ከጠላፊው ጋር ግብግብ ገጠሙ። እነርሱ ፋታ የሰጡት ፓይለት ደግሞ አውሮፕላኑን እንደገና አቃንቶ ወደ ትክክለኛው ከፍታ መለሰው። ወጣቶቹም ከእልህ አስጨራሽ ትግል በኋላ ጠላፊውን በቁጥጥር ሥር አዋሉት።

ምን ያስተምረናል?

ልናገለግለው ስንነሣ ሁሉ ነገር ያለ እንቅፋት የሚከናወን ይመስለናል። የሚታየን የእግዚአብሔር ሁሉን ቻይነት ብቻ ነው። ለእነዚህም ወጣቶች መደናገር ምክንያቱ ይኸው ሳይሆን አይቀርም። ማንም በእነርሱ ሥፍራ ቢሆን ማጉረምረሙ አያስገረምም። የሆነ ሆኖ መጨረሻ ላይ የሆነውን ሲመለከቱ አሁንም እግዚአብሔር ሁሉን

በመቆጣጠር ላይ መሆኑን ሳይገነዘቡ አይቀሩም። አውሮፕላን ያመለጣቸው ኋላ ም ለበረራ መቆጣጠሪያው ሥፍራ የቀረበ ወንበር የተሰጣቸው የብዙዎችን ሕይወት ለመታደግ እንደነበር ሲገባቸው ቅሬታቸው እንደ ጉም ብን ብሎ እንደጠፋ እንጠራጠርም። “እግዚአብሔርንም ለሚወድዱት እንደ አሳቡም ለተጠሩት ነገር ሁሉ ለበጎ እንዲደረግ እናውቃለን (ሮሜ.8:28)።

ጥንቸልና ዔሊ

ከዕለታት በአንዱ ቀን ጥንቸል ዔሊን እንዲህ ስትል አንቋሽሽቻት። “እንቺ ቀርፋፋ እንዲሁ ዘላለምሽን እንደተጎተተሽ አለሽ ። እኔ የምለው መቼ ነው መሮጥ የምትጀምረው? መቼስ ነው የምትወዳደረው?”። ግን ይህ አባባሏ አዲስ አልነበረም።

የጥንቸል አፍ አላስኖር ያላት ዔሊ አንድ ቀን እንወዳደር የሚል ጥያቄ አቀረበች። ጥንቸልም ልቧ አስኪፈርሶ ስቃ ተስማማች።

እናም ውድድሩ ተጀመረ።

ጥንቸል ተፈተለከች። አቧራውን አስነሥታ በረረች። ዔሊ ደግሞ እንደተለመደው መንፈቀቋን ቀጠለች። ጥንቸል ውድድሩን ካጋመሰች በኋላ ዘወር ብላ ስታይ ዔ ሊ በአካባቢው የለችም። ስለዚህ ትንሽ ልረፍ አለችና ወደ ጥግ

ወጥታ ጋደም አለች። አሯሯጧ ፈጣን ስለነበርና ስለደከማት ወዲያውኑ እንቅልፍ ወሰዳት።

ዔሊ በበኩሏ በተለመደው ቀሰሶተኛ አካሄዷ ለየተጎተተች ከእኩለ ቀን በኋላ ከውድድሩ ማብቂያ ደረሰች። ተሰብስበው የነበሩት እንሰሳትም በታላቅ ጭብጨባ፣ ፉጨትና ድምፅ አካባቢውን አናወጡት።

ይህኔ ጥንቸል ከእንቅልፏ በርግጋ ተነሣች። እንደ ከዋክብት ተወርወራና በሩጫ ገሥግሣ በሰኮንዶች ልዩነት ወደ ፍጻሜው ደረሰች። ግን የጨረሰችው በሁለተኝነት ስለነበር መሸነፏ ተረጋገጠ። ከዚያ በኋላ ደግማ አልፎከረችም።

ምን ያስተምረናል?

ጥንቸል ፈጣን ሯጭ ዔሊ ደግሞ ቀርፋፋ መሆናቸው ተብሎ ያለቀለት ነገር ነው። የጥንቸል ፉክክር ከሌሎች ፈጣን ጥንቸሎች እንጂ ከዔሊ ጋር ሊሆን አይችልም። ብታሸንፍም እንኳ ዔሊን አሸነፈች ብሎ የሚያወራ ባልተገኘም ነበር። ከእኛ የሚያንሱትን እ ያየን እነርሱን ከማብጠልጠል ይልቅ የሚበልጡንን ለመፎካከር ነው መዘጋጀት ያለብን። በመንፈሳዊው ጉዞም ቢሆን የወደቁትን እንድናነሣ፣ ለደከሙት እንድንማልድና ያዘነትንም እንድናጽናና ነው ጥሪአችን። “ የደከሙትን እጆች አበርቱ፣ የላሉትንም ጉልበቶች አጽኑ። ፈሪ ልብ ላላቸው። እነሆ፣

አምላካችሁ በበቀል በእግዚአብሔርም ብድራት ይመጣልና፤ መጥቶም ያድናችኋልና በርቱ፤ አትፍሩ በሉአቸው" ኢሳ.35:3-4።

እንደ ስምህ ሁን

ናፖሊዮን የተባለውን ፈረንሣዊ ጦረኛ በጀግንነቱ ዓለም ሁሉ ያውቀዋል። ዋተርሎ ላይ በትንሽ ውጊያ ከመሸነፉ በፊት ታላላቅ ጦርነቶችን መርቶ አስደናቂ ድሎችን ተቀዳጅቷል።

ይህ ሰው ከማንኛውም የጦር መሪ የሚለይባቸው የተለዩ ባሕርያት ነበሩት። ከነዚህም አንዱ የተፋፋመውን ውጊያ ፊት ቀድሞ ከመምራትም ባሻገር በድንገት ወደ ኋላ ተመልሶ የጦሩን የኋላ ደጀን ዝግጅት እንዲሁም አቅርቦቱን መሰለሉ ነበር።

ታዲያ አንድ ቀን እንደ ልማዱ ፈረሱን እየጋለበ ወደ ኋላ ዞሮ የጦሩን ስንቅና ትጥቅ ሲቃኝ አንድ ወጣት ወታደር ተመለከተ። በጠባቂነት የተመደበው ይህ ቃፊር ምንም እንኳን ከውጊያው በመቶዎች በሚቆጠር ርቀት የራቀ ቢሆንም ጥግ ይዞ ይንቀጠቀጥ ነበር። ምናልባትም ጠላቶቹ አጥቅተው ወደዚህ ከተጠጉ ምን እንደሚውጠው አስቦ ሊሆን ይችላል።

ለማንኛውም ናፖሊዮን ወደወጣቱ ተጠግቶ ስሙን ጠየቀው።

"ማን ትባላለህ?"

"ናፖሊዮን"

"ምን?"

"ናፖሊዮን"

"እርግጠኛ ነህ?"

"አዎን መጠሪያ ስሜ ነው"

"እንግዲያውስ ወይ ስሜን መልስ ወይ እንደኔ ሁን?"

ምን ያስተምረናል?

ናፖሊዮን ታላቅ ጀግና ተዋጊ ሆኖ ሳለ ሞክሼው ድንጉጥ መሆኑን አልወደደውም። ለምን ቢሉ የእርሱን ስም ተሸክሟል። "ናፖሊዮን የተባለው ጀግና" በተባለበት አንደበት "ናፖሊዮን የተባለው ፈሪ" እንዲጠራ አልፈለገም። እናም ምርጫ ሰጠው። ወይ እርሱ ን መምሰል አልያም ስሙን መቀየር። መሆን ወይም አለመሆን ነው ጥያቄው።

እኛም ዛሬ አዳኞችንን ለመምሰል ተጠርተናል። በስማችን ክርስቲያን ተብለን በሥራችን ግን ራሳችንን ስንሆን አያምርም። ናፖሊዮን ወታደሩን እንደ እርሱ እንዲሆን ከማዘዝ ያለፈ መፍትሔ አልሰጠውም። ክርስቶስ ግን የሚያስችለንን መንፈስ ከአባቱ ተቀብሎ ልኮልናል። ይህንን በኑሮው የተገበረው ጳውሎስ በሙሉ ድፍረት "እኔ

ክርስቶስን እንደምመስል እኔን ምሰሉ" ይለናል (1 ቆሮ.11:1)።

የጣቶች ፉክክር

አንድ ቀን አውራ ጣት ባነሣው አሳብ ጣቶች ክርክር ገጠሙ። ውዝግቡም እንደሚከተለው ነበር።

አውራ ጣት "በነገራችን ላይ ሰዎች ደስ ሲሰኙ ወይም ግብ ሲያቆጥሩ እኔን ወደ ላይ እንደሚቀስሩኝ አስተውላችኋል? በዚህ ላይ ከናንተ መካከል ወፍራሙና ጠንካራው እኔ ነኝ፤ ለዚህ ነው አውራ ወይም ዋና የሚል ስያሜ የተሰጠኝ። ስለዚህ ከዛሬ በኋላ እኔን ልታከብሩኝ ይገባል" አለ።

ሌባ ጣት "አላፊ አግዳሚውን በመጠንቆልሽ፤ ሌባ ጣት እያሉ ስም አወጡልሽ" ተብሎ የተገጠመልኝ እኔ ምን ልበል? ሰው ሁሉ እንደ ጦር የሚፈራኝ እኔን አይደለም እንዴ? የጣት መጠቋቆሚያ ሆንኩ ያለ ሰው የሚያወራው እኮ ስለ አንተ ሳይሆን ስለ እኔ ነው። እና እኔን አክብሩ ከማለትህ በፊት ሌሎች የተሻሉ መኖራቸውን ልታጤን በተገባህ ነበር። በፈረንጆቹ ዘንድ ጠቋሚ ጣት ነው የምባለው። አቅጣጫ አመለካች መሆኔ ሌላ ክብር ነው። በአማርኛ ሌባ ጣት መባሌ በስርቆት ካላስጠረጠረኝ በስተቀር ክብር የሚገባው ለእኔ ነው።

መካከለኛ ጣት "ክርክራችሁ ይደንቃል። ለመሆኑ ከሁላችሁ በቁመት የላቀ መኖሩን እንዴት ዘነጋችሁ? ከሁላችሁ ከፍ ብዬ መታየቴ እኮ በተፈጥሮዬ ለክብር መታጨቴን ይመሰክራል። ደግሞም እኮ የትጭጭት ቀለበት ሀ ብሎ የሚያርፈው እኔ ላይ ነው። በሉ ጭቅጭቁን አቁሙና እንከባበር!"

የቀለበት ጣት "ይገርማል! እኔ መቼም እናንተ የምታወሩትን ያህል መቀባጠር አልወድም። ግን በባዶ መንኳኳት ምንድነው? ለአፍታ ዘወር በሉና ተመልከቱኝ እስኪ፤ የባለቤቱ ሃብት አደራ የተሰጠው ለማን ነው? ወርቁ አልማዙና ዕንቁው ያረፈው እኮ ማንም ላይ ሳይሆን እኔ ላይ ነው። ስሜንም የቀለበት ጣት ብለውታል። አርፋችሁ እኔን አክብሩ ድሃ ሁሉ!"

ትንሿ ጣት "እኔ የሁላችሁ ታናሽ ነኝ። የማደግና ረጅም ዕድሜ የመኖር ዕድሌ ሰፊ ቢሆንም እኔን አክብሩ አልልም። ግን እስኪ አንድ ጥያቄ ላቅርብላችሁ። ከእናንተ መካከል ብቻውን የወደቀ ዕቃ ማንሣት የሚችል ማነው? መልሱ ማንም ይሆናል። ስለዚህ ክብር ፍለጋ መከራከሩን አቁሙና ተባብረን እንሥራ። አንዳችን ያለሌላው ምንም ልናደርግ አንችልም"

ምን ያስተምረናል?

ጣቶቹ የዘነጉት አንድ አካል መሆናቸውን ነው። ደግሞም ትንሿ ጣት እንዳለችው አንዳቸው ያለሌላው ምንም ሊያደርጉ አለመቻላቸውን ነው። ሰውን ሊጨብጡ፣ ዕቃ ሊያነሡም ይሁን ሊተይቡ ሲፈልጉ የትኛውም ሥራ በአንድ ጣት ሊከናወን አይችልም። በርግጥ አንዳቸው ከሌላቸው ጎላ ብለው የሚታዩበት ጠንካራ ጎን ሊኖራቸው ይችላል። አላቸውም። ያ ግን የመለያየት ምክንያት ሊሆን አይገባውም።

ብዙዎቻችን አካል በሆንንበት የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያንም ተመሳሳይ ችግሮች አሉ። እኔ ከሌለሁ ይህ ቤተ አምልኮ ይዘጋል ፤ ምዕመኑም ይበተናል ብለው በአንደበታቸውም ባይሆን በሁኔታቸው ደፍረው የሚናገሩ ጥቂት አይደሉም። እነርሱ ከሌሉ የመዘምራን ቡድኑ እንደሚፈርስ የሚያስቡ ድምፃውያን አሉ። እነርሱ ዘወር ካሉ የጋዜጣና መጽሔቱ ሕትመት እንደሚቆም የሚወራረዱ ጸሐፍትም እንዲሁ። መጽሐፍ ቅዱስ ይህንን አያበረታታም። ለአመራር የተቀቡ ቢኖሩም ሥራው ግን እነርሱ በሌሉበትም ይቀጥላል። ደግሞም የወንጌል ሥራ የሚሠራው በሕብረት ነው። ስለ ሁሉም አስፈላጊነት ቃሉ እንዲህ ብሎ በሰፊው ያብራራልና። “አካል ብዙ ብልቶች እንጂ አንድ ብልት አይደለምና። እግር እኔ እጅ አይደለሁምና የአካል ክፍል አይደለሁም ብትል፤ ይህን በማለት የአካል ክፍል መሆን ይቀራል?? ጆሮም እኔ ዓይን አይደለሁምና የአካል ክፍል

አይደለሁም ቢል፤ ይህን በማለቱ የአካል ክፍል መሆኑ ይቀራል?? አካል ሁሉ ዓይን ቢሆን መስማት ወዴት በተገኘ? ሁሉም መስማት ቢሆን ማሸተት ወዴት በተገኘ? አሁን ግን እግዚአብሔር እንደ ወደደ ብልቶችን እያንዳንዳቸው በአካል አድርጎአል። ሁሉም አንድ ብልት ቢሆንስ አካል ወዴት በሆነ? ዳሩ ግን አሁን ብልቶች ብዙዎች ናቸው አካል ግን አንድ ነው። ዐይን እጅን አታስፈልገኝም ልትለው አትችልም፤ ወይም ራስ ደግሞ እግሮችን አታስፈልጉኝም ሊላቸው አይችልም። ነገር ግን ደካሞች የሚመስሉ የአካል ብልቶች ይልቁን የሚያስፈልጉ ናቸው፤ ከአካልም ብልቶች ያልከበሩ ሆነው የሚመስሉን በሚበዛ ክብር እናለብሳቸዋለን፤ በምናፍርባቸውም ብልቶቻችን ክብር ይጨመርላቸዋል፤ ክብር ያላቸው ብልቶቻችን ግን ይህ አያስፈልጋቸውም። ነገር ግን ብልቶች እርስ በርሳቸው በትክክል ይተሳሰቡ ዘንድ እንጂ በአካል መለያየት እንዳይሆን፤ ለጎደለው ብልት የሚበልጥ ክብር እየሰጠ እግዚአብሔር አካልን አገጣጠመው። አንድም ብልት ቢሣቀይ ብልቶች ሁሉ ከእርሱ ጋር ይሣቀያሉ፤ አንድ ብልትም ቢከበር ብልቶች ሁሉ ከእርሱ ጋር ደስ ይላቸዋል። እናንተም የክርስቶስ አካል ናችሁ እያንዳንዳችሁም ብልቶች ናችሁ” 1 ቆሮ.12: 14-27።

ፕሮፌሰሩና ጀልበኛው

ፕሮፌሰሩ ለአረፍት በሄዱበት ስፍራ በእጅ የሚቀዘፍ ጀልባ ይሣፈራሉ። ቀዛፊው በብዙ አክብሮት ደሴቶቹን እያሳያቸው ሳለ አንዳንድ ጥያቄ ያነሡበታል።

“እንግሊዘኛ ትችላለህ?”

“አልችልም ጌታዬ”

“ፈረንሳይኛስ?”

“አልችልም”

“ጀርመንስ ትሞክራለህ?”

“እርሱንም አልችልም”

“ታዲያ እንዴት ነው ከቱሪስቶች ጋር መግባባት የምትችለው? በጣም ያሳዝናል!”

እንዲህና እንዲያ እያሉ ጀልባ ቀዛፊውን በአግቦና በሽሙጥ መከራውን ሲያበሉት ቆዩ። ግን ወደተነሡበት በመመለስ ላይ ሳሉ ነገር ተቀየረ። ኃይለኛ ማዕበል ተነሣ። ጀልባዋንም እንደ ትንሽ አሻንጉሊት ይጫወትባት ጀመር። ይህኔ መጠየቅ የቀዛፊው ተራ ሆነ።

“ዋና ይችላሉ ጌታዬ?”

“በጭራሽ!”

“ታዲያ እንዴት ነው ከሞት የሚያመልጡት? በጣም ያሳዝናል!”።

ምን ያስተምረናል?

ቀዛፊው የቋንቋ ዕውቀት አልነበረውም፤ ግን ጀልባ መቅዘፍ እና በተለይም ዋና ይችል ነበር። ፕሮፌሰሩ ደግሞ ቀዘፋና ዋና ቢቸግራቸውም በቋንቋዎች የተኳኑ ይመስላል። ግን እያያዛቸው ትዕቢት ነበረበት። በአክብሮት ያስተናገዳቸውን ሰው ሲያንቋሽሹ ታይቷልና። ሆኖም በአፋቸው ቃል ተጠመዱና ያልዘገየ ፍርድ መጣ። ቋንቋ አለማወቅ ሞትን እያስከትልም። ግን ጀልባ ገልብጦ ሊገድል የሚችል ወጀብ ተነሣ። “አትሳቱ፤ እግዚአብሔር አይዘበትበትም። ሰው የሚዘራውን ሁሉ ያንኑ ደግሞ ያጭዳልና፤ በገዛ ሥጋው የሚዘራ ከሥጋ መበስበስን ያጭዳልና፤ በመንፈስ ግን የሚዘራው ከመንፈስ የዘላለምን ሕይወት ያጭዳል። ባንዝልም በጊዜው እናጭዳለንና መልካም ሥራን ለመሥራት አንታከት” (ገላ.6:7-9)።

የበለጠ ተአምር!

አስተማሪው እግዚአብሔር የለም እያለ ከተሰጠው ሥራ ውጭ የተማሪዎቹን እምነት ለማጥፋት ይጣጣራል። መጽሐፍ ቅዱስን የሰዎች ፈጠራ ነው ይልቁንም አቅመ ቢሶች በቀቢፀ ተስፋ እንዲኖሩ የተጻፈ ተራ ወሬ ነው እያለ የትንንሾቹን አእምሮ ለመበረዝ ብዙ ያወራል።

በንግግሩ መካከል እንዲህ አለ። “ ለዛሬ አንድ የለየለት ውሸት በምሳሌ ላሻያችሁ። ቀይ ባሕር ለሁለት

ተከፈለ አስራኤላውያንም በደረቅ መሬት ተሻገሩ ሲባል ሰምታችኋል አይደል? ተመራማሪዎች እንደደረሱበት ከሆነ ግን እነርሱ የተሻገሩት አርባ ኢንች ጥልቀት ባለው ውኃ ላይ ነው። እናስ ብትሉኝ ጫማቸው ርሶ ካልሆነ በስተቀር ምን እንዳይሆኑ ነው ውኃው መከፈል ያስፈለገው? እመኑኝ ይህ መጽሐፍ የዚህና ሌሎችም ልቦለዶች ጥርቅም ነው።”

በዚህ ጊዜ ከትናንሾቹ ልጆች አንዱ በታላቅ ድምፅ “ሃሌሉያ!” ብሎ ጮኸ። ለምን እንደጮኸ አስተማሪው ሲጠይቀውም ምክንያቱን እንዲህ ሲል በአጭሩ ተናገረ። “እግዚአብሔር የፈርዖንን ሠራዊት፣ ፈረሶቹና ሠረገሎቹን በአርባ ኢንች ውኃ ውስጥ ማስመጡ ገርሞኝ ነው። ካነበብኩትም ይልቅ እርስዎ ባሉት ውስጥ የባሰ ተአምር አየሁ።”

ምን ያስተምረናል?

አንዳንዴ የወንጌሉ ጠላቶች የሰዎችን እምነት ለማጥፋት የሚመቱት መላ ጭራሹኑ የሚያራምደው ሆኖ ይገኛል። እንደ በልቴር ማተሚያ ቤት ማለት ነው። ሰውየው መጽሐፍ ቅዱስን ከአገልግሎት ውጭ ለማድረግ ተፃራሪ ጽሑፎችን ሊያትም ነበር የከፈተው። እርሱ ሲሞት ግን ክርስቲያኖች ገዝተው መጽሐፍ ቅዱስ ማተሚያ አደረጉት። ይህም አስተማሪ ያጠፋ መሰሎት የልጆቹም እምነት ከፍ አድርጓል። መዝሙረኛው “ለዘላለም ለእኔ ነውና ትእዛዝህ

ከጠላቶቹ ይልቅ አስተዋይ አደረገኝ” እንዳለ እግዚአብሔር ለዚህ ብላቴና መምህር ነኝ ከሚለው ሰው በላይ የሚያስብ አእምሮን ሰጥቶታል (መዝ.119:98)። እንደ እርሱ ያሉ ሕፃናት በዕድሜ ከሚበልጧቸውና በልምድም ብዙ ዕውቀት ካካበቱ አረጋውያን ይልቅ አርቀው ይመለከታሉ። ከብር ለእግዚአብሔር ይሁን!

ከትሉ ላለማነስ

ወጣቱ በጊዜ ወደ ትምህርት ቤት ቢላክም በጊዜ መጨረስ ግን አልቻለም። ለምን ቢሉ ቀለም የመቀበል ችሎታው እንደ ሌሎቹ ጓደኞቹ አልነበረም። የተቻለውን ሁሉ ቢያደርግም ፈጽሞ አልሆነለትም። ስለዚህ ትምህርቱን አቋርጦ መውጣት የግድ ሆነበት።

ታዲያ ወደ ቤቱ በመመለስ ላይ ሳለ ይደክመውና አንድ ዛፍ ጥላ ሥር ያርፋል። ትንፋሹ መለስ ካለለት በኋላ ደግሞ እዚያው ዛፍ ላይ ለመንጠላጠል የሚሞክርን ትል ያስተውላል። ጥቂት እንደወጣ ወደ መሬት ወደቀ። ግን ተመልሶ ጥረቱን ቀጠለ እንጂ እዚያው መሬት ላይ አልቀረም። በሁለተኛው ከቅድመ ጥቂት ከፍ እንዳለ አሁንም ወደቀ። ነገር ግን ተመልሶ ጥረቱን ቀጠለ። ዳግም በሞከረ ቁጥር መጀመሪያ ከደረሰበት ከፍታ ጥቂት ይጨምር

ነበር። በመጨረሻውና ሰባተኛው መከራው ተሳካሊትና ከዛፉ አናት ላይ ወጣ።

ይህ ተማሪ ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻው ሲከታተል ቆይቶ በትሉ አይበገሬነት ተደነቀ። ለራሱም እንዲህ አለ። “ይህ ትል ዛፉ ላይ ከመውጣት ይልቅ ተስፋ መቁረጥ ይቀልለው ነበር። ግን ተስፋ ባለመቁረጥ እስከ መጨረሻው በመቀጠሉ ተሳካሊት። ታዲያ እኔ በመሬት ከሚሳብ ትል እንዴት አንሳለሁ? በርግጥም ተመልሼ ትምህርቴን መቀጠል አለብኝ። ደጋግሜ ተስፋ ባለመቁረጥ ከተጋሁ ይሳካልኛል!”

ምን ያስተምረናል?

የምንኖረው በተስፋ መቁረጥ ከተከበበ ደሴት ውስጥ ነው። ከመቼውም ጊዜ በላይ ሰዎች ስለ አካባቢያቸው፣ ስለ ዓለም ኢኮኖሚና ሰላም፣ ስለ አገራቸውና ስለ መጪው ዘመን ተስፋ የቆረጡበት ወቅት ነው።

ይህ ወጣት ግን ትንሽ ከምትባለው ፍጡር ተምሮ ተስፋ መቁረጥን ደህና ሰንብት ብሎታል። አንዳንድ ጊዜ ከሰው ምሳሌ ሲጠፋ ወደ ትንንሾቹ ፍጡራን እንደንመለከት ቅዱስ ቃሉም ያበረታታል። “አንተ ታካች፣ ወደ ገብረ ጉንዳን ሂድ፣ መንገድዋንም ተመልክተህ ጠቢብ ሁን። አለቃና አዛዥ ገዢም ሳይኖራት መብልዋን በበጋ ታሰናዳለች፣ መኖዋንም በመከር ትሰበሰባለች (ምሳ.6:6-8)።

ይቅርታ ፈላጊዎች

በአባትና በወንድ ልጁ አናጋው መካከል የነበረው ግንኙነት ከጊዜ ወደ ጊዜ እየደፈረሰ ሄደ። የሚስማሙበት ነገር እነሱ። አለመግባባታቸው ከረረ። ይህን መታገሥ ያልቻለው ልጅ አንድ ቀን ተነሥቶ ከቤት ወጣ። ግን አልተመለሰም። ቀናት ሳምንታትን ሳምንታት ወራትን ወራትም ዓመታትን ቢወልዱም ወደ ቤቱ አልተመለሰም።

በዚህ ሁኔታ ስጋት የገባውና የቤተሰቡም ጉትጎታ ዕረፍት የነሣው አባት ልጁን ወደ ቤት ለመመለስ አንድ ነገር ማድረግ እንዳለበት አመነ። እናም ወደ አንድ የጋዜጣ አዘጋጅ ዘንድ ሄደና እንዲህ የሚል ማስታወቂያ እንዲያወጣለት ጠየቀ። “ልጄ አናጋው ሆይ፡- ይቅርታ አድርገንልሃል። እስካሁን ለሆነውም ምንም ዓይነት ጥያቄ አናቀርብልህም። ወደ ቤትህ ብቻ ተመለስ። የዛሬ ሳምንት ከቀኑ ስድስት ሰዓት ሲሆን በዚህ ጋዜጣ ዝግጅት ክፍል በር ላይ እጠብቅሃለሁ።”

በሳምንቱ የጋዜጣው የዝግጅት ክፍል እኔ አናጋው ነኝ በሚሉና አባታቸውን በሚጠብቁ በርካታ ሰዎች ተሞላ!

ምን ያስተምረናል?

ፍች ጣራ የነካው ስለ ምንድነው? የይቅርታው በር ተከርቸዋል ስለተዘጋ የልጆችም መፃፂ ዕድል ስለተዘነጋ ነው። እርስ በርስ መስማማት ያቃቃቸው ግን ከ ወንጌሉ ቀለብ የሚሰፈርላቸው ባለሟሎች ከሰኞ እስከ ዓርብ ፍርድ ቤት የሚመላለሱት ለምንድነው? ይቅር መባባል አቅቷቸው ነው። አገር ከአገር ሕዝብ ከሕዝብ ብሔር ከብሔር ቤተሰብ ከጎረቤት አለቃ ከምንዘር ደጋፊ ከተቃዋሚ እርስ በርስ የሚናከሰው ስለ ምን ነው? ። ይቅርታና ምሕረት ከብዙዎች መዝገበ ቃላት ላይ ስለተፋቀ ነው። ከዚህም የተነሣ ምድራችን ከምግብ ይልቅ ይቅርታን በተራቡ ከውኃ ይልቅ ምሕረትን በተጠሙ ሰዎች ተሞልታለች። ቃሉ ምን ይለናል? “እርስ በርሳችሁ ትዕግሥትን አድርጉ፤ ማንም በባልንጀራው ላይ የሚነቅፈው ነገር ካለው፤ ይቅር ተባባሉ። ከርስቶስ ይቅር እንዳላችሁ እናንተ ደግሞ እንዲሁ አድርጉ” (ቆላ.3:13)።

ዘወር በልልኝ

ንጉሡ ዜጎቹን ለበጎ ሥራ ማደፋፈርና ማበረታታት ይወድ ነበር። በ አንድ አጋጣሚ ደግሞ በሥራው እየላቀ የሄደውን የአገሩን ፈላስፋ ዝና ሰምቶ በጣም ይደሰታል። እናም አንድ ማለዳ ሊፈልገው ያለበት ድረስ ይጓዛል።

ፈላስፋው ደጅ ተቀምጦ የጧቷን ፀሐይ እየሞቀ ነበር። ንጉሡ አጠገቡ እንደደረሰ “ስለ ሥራዎችህ

ሰምቻለሁ። በርታ! አሁንም የሚያስፈልግህ ነገር ካለ ሁሉን ልሰጥህ ዝግጁ ነኝና ጠይቀኝ” ይለዋል። ፈላስፋውም ምንም ሳያመነታ “እምን ንጉሥ ሆይ የሚያስፈልግኝ ነገር አለ፤ ይኸውም ፀሐይዋን እንዳልሞቅ ስለከለልከኝ ዘወር በልልኝ” አለው ይባላል።

ምን ያስተምረናል?

ታሪኩን አቅልለን ካየነው ይህ ፈላስፋ ለንጉሡ ልግሥና ንቀት ያደረበት ሊመስለን ይችላል። እርሱ ግን ከዚያም የዘለለ ነገር በዙሪያው ለተኮለኮሉ ሰዎች እያስተማረ ነበር። ማተኮር የሚያሻን በምችት ጉዳይ ላይ ሳይሆን ለዛሬ በሚያስፈልገን ነገር ላይ ነው እያለ ነበር። ለንጉሡም የነገረው ይህንኑ ነው። የጧቷ ፀሐይ በጊዜ ካልሞቋት ትጠልቃለች። የንጉሡ አቅርቦት ግን ከሰዓት በኋላም ቢሆን ይደርሳል።

መጽሐፍ ቅዱስም ከዚህም የዘለለ የሚያሳርፍ ደግሞም ተመሳሳይ መልእክት አለው። “ኑሮዬ ይበቃኛል ለሚለው ግን እግዚአብሔርን መምሰል እጅግ ማትረፈያ ነው፤ ወደ ዓለም ምንም እንኳ አላመጣንምና፤ እንዳችንም ልንወስድ አይቻለንም፤ ምግብና ልብስ ከኖረን ግን፤ እርሱ ይበቃናል (1 ጢሞ.6: 6-8)።

አስራለሁ አታስረም

ሴትየዋ ጥጥ ትፈትላለች። ባል ደግሞ ከሥራ ተመልሶ ከመደቡ ላይ አረፍ ብሏል። ከፈትሉ ጋር ከፍ ዝቅ የሚለውን ዜማዋን ለአፍታ ገታችና ወደባለቤቷ በመዞር ንግግር ጀመረች።

“አንድ አገልግል ልቃቂት ሲሞላልኝ ገበያ ወጣና እሸጠዋለሁ”

“በጄ” አለ ባልየው።

“በገንዘቡ አንዲት ሲካካ ዶሮ እገዛለሁ”

“ከዚያስ”

“ከዚያማ ዕንቁላሏን አስታቅፌ ማራባት ነው”

“ይኸው ነው?”

“ገና ምኑ ተይዞ፤ ሲያድጉልኝ እንቁላል እየለቀምኩ መቸብቸብ ነው”

“እሱ ይሻላል”

“ደግሞ ከዚያም ከዚህም አጠረቃቅምና አንዲት ጊደር እገዛለሁ”

“ጊደር?”

“አዎን ጊደር! እሷን በደንብ አሳድጌ አስጠቃትና ጥጃ ትወልድልኛለች”

“አጀብ”

“ጥጃው ብርድ ስለማይችል ከፍ እስኪልልኝ እዚህ ቤቱ መሃል ምስሶው ላይ አሥረዋለሁ”

“እኮ እዚሁ፤ እኔ መኝታ ሥር?”

“ሌላ የት እወስደዋለሁ፤ ርኅራኄ ያሻናል”

“ብለሽ ብለሽማ ጥጃ እዚህ ቤት አታስሪም”

“አስራለሁ፤ መብቴ ነው!”

“አታስሪም!”

“አስራለሁ”

“አታስሪም!”

“አስራለሁ”

ጠቡ እየተካረረ ሄደ። ባል በምንም መልኩ የቤት እንስሳ ከእነርሱ ጋር ማደር እንደማይኖርበት አስረዳ። ሚስት ደግሞ በገዛ ቤቱ መብቴ ነው አለች። ተጣሉ። ባል ሚስቱን በሽመል ጨረገደ። እርሷም ኡ ኡ አለች።

ምን ያስተምረናል?

ባልና ሚስቱ የተጣሉት ባልተጨበጠ ተስፋ ነው። ሚስት ብዙ ያቀደች ቢሆንም ስለ ስኬቱ ግን ማንም እርግጠኛ አልነበረም። እንዲሁ በእግዚአብሔርም ቤት ገና ይሆናል ተብሎ በሚገመት ነገር ላይ ያለው ርኩቻ አስቂኝ ነው። በአንድ ወቅት ሁለት ሰዎችን ይዘው የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ሊጀምሩ ያሰቡ ወዳጆች ወደፊት ቤተ ክርስቲያኒቱ ስታድግ ዋና መጋቢ የሚሆነው ማነው በሚል የነሪጥ እየተያዩ ሲያወሩ ሰምቻለሁ። ይህ ዓይነቱ አካሄድ ጊዜ አባካኝና አሳዛኝም ነው። ትናንት መቃብር ወርዶአል፤ ነገም

በማኅፀን ነው። በእጃችን ያለው ዛሬ ብቻ ነው። ተግተን በመሥራት ከመከናወን ይልቅ ስለ ነገ እያወራን በተረት ተረት ጊዜ እናባክን። ሁለት ምክሮች እነሆ። “ነገር ግን ለዚህ ዓለም ከሚመችና የእሮጊቶችን ሴቶች ጨዋታ ከሚመስለው ተረት ራቅ። እግዚአብሔርን ለመምሰል ግን ራስህን አስለምድ” 1 ጢሞ. 4:7። “ነገር ግን ሞኝነት ካለው ምርመራና ከትውልዶች ታሪክ ከክርክርም ስለ ሕግም ከሚሆን ጠብ ራቅ፤ የማይጠቅሙና ከንቱዎች ናቸውና” ቲቶ. 3:9።

የዘመናት ልፋት

ይህ ሔንገል ማውጋሳንት ከተሰኘው ፈረንሳዊ ጸሐፊ ድርሰት የተጨመቀ ነው። ወጣት ባለትዳሮቹ የለየላቸው ድሆች ናቸው። ግን በጣም ይዋደዳሉ። በዚያ የማይረሳ ምሽት ለዳንስ ተጋብዘው ሲሄዱም ያሸማቀቃቸው ነገር ቢኖር ሌላ ሳይሆን የረባ ጨርቅ የሌላቸው መሆኑ ብቻ ነው። ያንን እንደ ምንም ካሟሉ በኋላ ቆንጆይቱ ወይዘሮ የእንገት ሐብል እንደሚያስፈልጋት ተስማሙ። ያላቸው ብቸኛ አማራጭም መዋስ ነበር። ስለዚህ ወደሚያውቋት ባለጠጋ ሴት ዘንድ ሄዱ። እርሱም ያለ የሌለ ሐብል ዘርግፋ አስመረጠቻቸው። ጥንዶቹ ዐይናቸው ያረፈበትን አንሥተው ወደ ግብዣው ቦታ አመሩ። መልካም ጊዜም አሳለፉ። ነገር ግን በመልሱ ጉዞ ከሠረገላው ሲወርዱ ሐብሉ መጥፋቱ ተረጋገጠ።

ከዚያች ቀን በኋላ ነው አኗኗራቸው ፈጽሞ የተለወጠው። የሴት ተቀን ሕልማቸው ያንን ሐብል ለመተካት ሆነ። ባሏ ሴት ተቀን በመሥራት ከሰውነት ተራ ወጣ። ወይዘሮም ወጭውን ለመጋራት የቤታቸው ትልቅ ቅርስ የተባለውን ፀጓጉን ተቆርጣ ሸጠች። ከዓመታት ልፋት በኋላ ገንዘቡ ሞላና ሐብሉ ተገዛ። እናም ሊመልሱ ወደአዋሰቻቸው ባለጠጋ ሴት አመሩ። በታማኝነትና በጊዜ ባለመመለሳቸው ይቅርታ ጠይቀው ሲያበቁም ያጋጠማቸውን አስረድተው ሐብሉን ለባለቤትዋ አስረከቡ። ባለ ንብረቷ ግን ከመደሰት ፈንታ አዘነች። ከመፈንደቅ ይልቅ ቆዘመች። ምክንያቱንም የገለጠችው እንዲህ በማለት ነበር። “ለምን በወቅቱ መጥፋቱን አልነገራችሁኝም? በጣም የሚያሳዝንና የሚያስቆጭ ነገር ነው። ምክንያቱም የተዋሰሸኝ ሐብል ወርቅ ሳይሆን አርቲፊሻል ነበር። ዋጋውም ከአምስትና ስድስት ብር የማይበልጥ ነው። ብትነግሩኝ ምንኛ መልካም ነበር?”

ምን ያስተምረናል?

ከመልካም ሽቱ መልካም ስም ይሻላልና ባልና ሚስቱ የሐብሉን መጥፋት በጊዜ ቢናገሩ ኖሮ ታማኝ ከመባላቸው ሌላ ዘመናቸውን ያተርፉ ነበር (መክ.7:1)። ብዙዎቻችን እንዲሁ በማይረባ ነገር ዕድሜአችንን

እንጨርሳለን። የኋላ ኋላ ግን ለዘመናት የምንለፋበት ጉዳይ መሠረቱ እብለት ሆኖም ይገኛል።

ይልቁንም መንገዶች ሁሉ ወደ ሮም ያደርሳሉ ከሚለው አባባል ትይዩ እምነቶች ሁሉ ወደ እግዚአብሔር የሚያደርሱ መስሏቸው ሲወድቁና ሲነሡ ዕድ ሜያቸውን ስለሚጨርሱ ምስኪኖች ቃሉ እንዲህ ይላል። “ለሰው ቅን የምትመስል መንገድ አለች ፍጻሜዋ ግን የሞት መንገድ ነው” ምሳ.14:11።

ተነጥላ የሄደችው በግ

ከበጎቹ መንጋ መካከል አንደኛዋ ዐይን የምትገባ ነበረች። ንግቷና የቀንዷ ቀጥታ ከሁሉ ቀድሞ እንድትታይ አድርጓታል። ስለዚህ ሁሉ ያደንቋት፤ ቅድሚያ ይሰጧትና ብሎም ይንከባከቧት ነበር። ይህ ሁሉ ተደምሮ በጊቱ እንድትታይ አደረጋት። እናም ወጣ ስለማለት ማሰብ ጀመረች። አስባም አልቀረችም። አንድ ቀን ወገኖቿን ሰብስባ እንዲህ አለቻቸው። “ከእናንተ ጋር መኖሩ ስለቸኝ፤ መሰማሪያም ይሁን መጠለያ ለማግኘት ከእናንተ ጋር መግተልተሉ አስመረረኝ። እንዳንዶቻችሁ ንጽሕናችሁን ስለማትጠብቁ ከእናንተ ጋር አብሮ ማደር ቅጣት ነው። ንጹሕ አየር መተንፈስም አልቻልኩም። ስለዚህ ወጣ ብዬ የራሴን ኑሮ ለመጀመር አስቤአለሁና ደህና ሁኑ!”

የመንጋው በጎች በዚህ ንግግር በጣም አዘኑ። ተለይታቸው ከመሄዷም በላይ የደኅንነቷ ነገር በጣም አስጋቸው። እናም እንዲህ አሏት። “ስላልታመቸሽና እኛም የምችት ማጣትሽ ምክንያቶች በመሆናችን ይቅርታ እንጠይቃለን። ያም ሆኖ ግን ተነጥለሽ በመሄድሽ አሳብ እንስማማም። ምክንያቱም እኛ ብዙ ጠላቶች እንዳሉን ታውቂያለሽ፤ ሌትና ቀን የሚያደቡብን የዱር አራዊት ጥቂት የሚባሉ አይደሉም። ስለዚህ በአንድነት መሆናችን ይሻላል። በሕብረት ስንጮኽ ባለቤቶቻችን ይደርሱልናል። ከተነጣጠልን ግን የማንም መጫወቻ እንሆናለን። ስለዚህ አባክሽ አትሂጂ”።

በጊቱ ይህንን አሳብ ብዙ አውጥታና አውርዳ ስለነበር በወገኖቿ ልመና ፍንክች አላለችም። እናም እንዲህ ብላ ተሰናበተቻቸው። “ እነዚህን ቀንዶች እየአቸው። የተሰጡኝ ፎቶ ለመነሣት ሳይሆን ከጠላቶቼ ለመከላከል ነው። ምናልባትም ያንን ማድረግ ባልችል የሚቀርብኝ ነገር የለም። የሚጎድልብኝ ነገር ካለ የእናንተ ግፊያ ብቻ ነው። አሁን ግን ወጣ ብዬ ንጹሕ አየር ልተንፍስ አስኪ። ይልቅ ገለል ገለል ገለለልል በሉልኝ!”

የወገኖቿን ልመና ረግጣ በጊቱ በኩራት እየተራመደች ወደ ሜዳው አቀናች። የመንጋው አባላትም በዐይናቸው ተከተሏት። ብዙም ርቃ ሳትሄድ ግን የተፈራው

ደረሰ። ራቅ ብሎ ሁኔታዎችን በንቃት ሲከታተል የነበረ ቀበሮ ዘልሎ ጉብ አለባት።

ምን ያስተምረናል?

በጊቱ የወገኖቿን ልመና ባለመስማቷ የጎዳቸው ራሷን ነው። ምንም እንኳን ኑሮን አስቸጋሪ የሚያደርጉ እንቅፋቶችን ብትጋፈጥም መነጠል ግን መፍትሼ አልነበረም። የመንጋው ውበት በሕብረት መሰማራቱ ነውና። ሌላም ያልተነሣ ጉዳይ አለ። የበጊቱ መነጠል ከሕብረት ብቻ ሳይሆን ከአረኛዋም የጥበቃ ክልል ውጭ አድርጓታል።

ቀበሮ፤ አንበሳ፤ ተኩላና ሌሎችም የበጎች ጠላት እንደሆኑ ሁሉ እኛም ጥቂት የማይባሉ ጠላቶች አሉን። “አለቆችና ሥልጣናት የዚህም የጨለማ ዓለም ገዢዎች በሰማይም ሥፍራ ያለ መንፈሳውያን ሠራዊት” ሲል መጽሐፍ ቅዱስ የሚደረድራቸው ሁሉ የእኛ ወዳጆች አይደሉም (ኤፌ.6:12)። ልክ ቀበሮው በርቀት በጊቱን ሲከታተል እንደቆየ ሁሉ የእኛም ባለጋራ የሚውጠውን ፊልጎ በአየር ላይ እንደሚያጓራ ተነግሮናል (1ጴጥ.5:8)።

ሕብረት መልካም ነው። ልክ እንደ በጊቱ አማረባችሁ ሲባሉ መለየት የሚያምራቸው ወገኖቻችን ቁጥር ብዙ ነው። አይዞህ አይዞህ የተባለው ሰባኪ ብዙም ሳይቆይ ቤተ ክርስቲያን ከፈትኩ ብሎ ላይ ታች ሲሮጥ ይስተዋላል። ከመዘመራን ቡድኑ ውስጥ የተሻለ የተባለው

ደግሞ ካሴት ላሳትም ብሎ ሲሯሯጥ ዋናውን ኃላፊነት ይዘነጋዋል። የምሳሌ መጽሐፍ “ መለየት የሚወድድ ምኞቱን ይከተላል፤ መልካሙንም ጥበብ ሁሉ ይቃወማል” እንደሚል ተነጣዮች በዝተዋል (18:1)። ግድየለም አብረን አንሁን!

ሁለቱ እናቶች

ሁለቱ እናቶች ጎረቤታዎች ናቸው። እናቶች ያልናቸው በዚያ የዕድሜ ክልል ስለሆኑ ብቻ እንጂ ሁለቱም እናቶች አልነበሩም። አንደኛዋ የሰባት ልጆች ናት። ሌላዋ ደግሞ መካን ናት። ብዙ ብትጓጓም የማጎፀንዋን ፍሬ ለማየት አልታደለችም። እንግዶችን ስትቀበል ካልሆነ በስተቀር ቤትዋ የልጆች ልቅሶ፤ የጨዋታ ድምፅና የደስታ ሳቅ ተሰምቶበት አያውቅም። ግን ምንም ማድረግ እንደማትችል ተገንዝባ ያንን ሃዘን ተቋቁማ ለመኖር ችላለች። መሸከም ያቃቃት ግን የጎረቤትዋን አሽመር ብቻ ነበር። በነጋ በጠባ አጋጣሚ ፈልጋ ትሰድባታለች። ርግማን እንዳለባት ታስታውሳታለች። በሰዎችም ፊት ታዋርዳታለች። መካኒቱ ለዚህ ምላሽ አልነበራትም። ሲብስባት ብቻ እንባዋን ታፈስስ ነበር።

የተሳዳቢዋ እናት ልጆች በሙሉ አድገው ራሳቸውን ስለቻሉ እንዴት እናታቸውን መንከባከብ ኋላም መጦር እንደሚችሉ ተመካከሩ። በዚሁም መሠረት በየሳምንቱ

በየተራ ወደ ልጆቿ ቤት እየሄደች በምችት እንድትኖር ወሰኑ። በዚሁም መሠረት ተረኛው ልጅ ሳምንቱን ሲጨርስ እናቱን አምጥቶ በመንደር መካከል ካለው ትልቅ የዋርካ ዛፍ ሥር አስቀምጧት ይሄዳል። ተረካቢው ደግሞ ከዚያ አንሥቶ ይወስዳትና እንክብካቤውን ይቀጥላል።

ይህ በዚህ አንዳለ ከዕለታት በአንዱ ቀን ወሳጁ ተራውን ረስቶ ሳይመጣ በመቅረቱ እናቲቱ እዚያው አድራ በሌሊቱም ቅዝቃዜ ሞታ ተገኘች። ልጆቿም ከልብ አዘኑ። ግን ከምንም በላይ ያሳሰባቸው ሰባት ልጆች ወልዳ ረዳት በማጣት ሞተች መባሉና የአገሩም ሕዝብ በእነርሱ ላይ የሚኖረው አመለካከት ነበር። ስለዚህ በምሥጢር ሲመካከሩ እንድ አሳብ መጣላቸው። መካኒቱ ቤት በዕድሜም ይሁን በተከለ ሰውነት ከእናታቸው ጋር ተመሳሳይ ስለሆነች ማንም ሳይሰማ እሷን ወስደው እንደ እናት ሊንከባከቧት ወሰኑ። እናም አደረጉት። መካኒቱ ማማጥና መውለድ ማሳደግም ሳያስፈልጋት የሰባት ልጆች እናት ሆነች።

ምን ያስተምረናል?

መካኒቱ አለመውለዷ ሌላይቱም የሰባት ልጆች እናት መሆኗ የእነርሱ ምርጫ አልነበረም። እናም እናቲቱ በዚያ መመካቷ ትልቅ ስሕተት ነው። እንደ እኛ ያልሆኑትን ሁሉ ኃጢአተኞች እንደሆኑ ወይም እንደተረገሙ ማሰብ

አጓጉል ነው። ዛሬ ያልዳኑትን ሰናይ ራሳችንን ፀጋ እንደበዛለት ዕድለኛ ሳይሆን እንደተለየ ፍጡር ማየት እንዳይጠናወተን ይህ ታሪክ ያስተምረናል። ደግሞም የምናያቸው ነገሮች በእኛ ቁጥጥር ሥር ስላልሆኑ በድንገት ፈጥነው ሊለዋወጡ ይችላሉ። አዎን ነገሮች ሊገለባበጡ ይችላሉ።

እንዲያውም ይህ ታሪክ ስለ ሐናና ፍናና ከተጻፈው ጋር የሚያመሳሰለው ነገር አያጣም። ታዲያ ታሪክ ቀያሪው እግዚአብሔር ነገሮችን ሲገለብጣቸው ሐና እንዲህ ብላ ነበር። “አትታበዩ፤ በኩራትም አትናገሩ፤ እግዚአብሔር አዋቂ ነውና፤ እግዚአብሔርም ሥራውን የሚመዝን ነውና፤ ከእፋችሁ የኩራት ነገር አይውጣ። የኃያላንን ቀስት ሰብሮአል፤ ደካሞችም በኃይል ታጥቀዋል። ጠግበው የነበሩ እንጀራ አጡ፤ ተርበው የነበሩ ከራብ ዐርፈዋል፤ መካኒቱ ሰባት ወልዳላችና፤ ብዙም የወለደችው ደክማላች” 1ሳሙ.2: 3-5።

ይድረስ ለእግዚአብሔር

ይህ የሆነው ሜክሲኮአዊው ገበሬ በኃይለኛ የዝናብ እጥረት በተቸገረበት ወቅት ነው። ለገገሩ ዝናቡ መጣ። ግን በረዶ ቀላቅሎ ወረደና በቆሎውን እውድሞ ሄደ። የመጨረሻ ዘሩን ዘርቷልና አራሹ ምንም አማራጭ አልነበረውም። አዝኖ

በተኮራመተበት አንዲት ምሽት ግን ያልጠበቀው አሳብ መጣለት። ለእግዚአብሔር ደብዳቤ ለመጻፍ አሰበ። እናም እንዲህ ሲል በወረቀት ላይ አሰፈረው።

“እግዚአብሔር ሆይ፡- አንተ ካልረዳኸኝ በስተቀር እኔና ቤተሰቤ በዚህ ዓመት መራባችን አይቀሬ ነው። ማሳውን መልሼ ለመዝራትና አስከሚቀጥለው ዓመት ቤተሰቤን ለመመገብ አንድ መቶ ፔሶ ያስፈልገኛል። ይህም ከበረዶው የተነሣ ነው።”

ይህንን ጽፎ በአንቦልክ ካሸን በኋላ ወደ ከተማይቱ ፖስታ ቤት ገሠገሠ። እዚያም ቴምብር ገዝቶ ለጠፈበትና ከመልእክት ሣጥን ውስጥ ከተተው። መልእክቶችን በማሠባጠር የብዙ ዓመታት ልምድ ያለው አንድ ፖስተኛ ደብዳቤውን ሲያይ በጣም ተገረመ። ይህንን ያህል ዓመት ቢሠራም ለእግዚአብሔር ተብሎ የተላከ ደብዳቤ አጋጥሞት አያውቅምና። ስለዚህ ወስዶ ለፖስታ ቤቱ ሥራ አስኪያጁ አሳየው። ሥራ አስኪያጁ ልቡ አስኪፈርሰ ከሳቀ በኋላ ተመልሶ ኮስተር አለ። “እንዴት ያለ ጠንካራ እምነት ነው? ይህንን የጻፈው ሰው እምነት ቢኖረኝ ተስፋዬም እንደ እርሱ ባለ እምነት ቢጻናና ከእግዚአብሔር ጋር አስከ መጻጻፍ ብዘልቅ ምንኛ ደስ ባለኝ!” ሲልም ተናገረ።

በመጨረሻም ደብዳቤውን አንብቦ ከራሱ ምላሽ ሊሰጥ ወሰነ። ፖስታውን ከፍቶ ሲያነበው ግን ከጽሑፍም ያለፈ ተግባር የሚሻ ጥያቄ እንዳዘለ ተረዳ። ስለዚህ ከደሞዙ

የተወሰነውን ክፍል ሰጠና ሌሎች ባልደረቦቹም የሚችሉትን ያህል እንዲያዋጡ አደፋፈረ። በዚያም መሠረት ሰባ አምስት ፔሶ አሰባሰበ። እናም በአንቦልክ ከትቶ ከእግዚአብሔር እንደተላከ አድርጎ ፈረመና አሸን አስቀመጠው።

በሚቀጥለው ቀን ገበሬው ማልዶ ወደ ፖስታ ቤቱ ደረሰና የመጣለት ደብዳቤ እንዳለ ጠየቀ። ፖስተኛውም አንቦልኩን አቀበለው። ገበሬው ምንም የመደነቅ ምልክት አላሳየም። በብዙ መተማመን ገንዘቡን ከቆጠረ በኋላ ግን በጣም ተናደደ። ወዲያውኑም ወረቀትና መጻፊያ ለምኖ ምላሹን ጻፈ። ከዚያም እንደተለመደው ቴምብር ለጠፈና ሣጥኑ ውስጥ ከትቶት ወደ ቤቱ ሄደ። ሥራ አስኪያጁም ፖስታው እንደደረሰው በችኮላ ከፈተው። እንዲህ ይል ነበር። “ከጠየቅሁህ ገንዘብ ውስጥ ሰባ አምስት ፔሶ ደርሶኛል፤ የቀረውንም ስደድልኝ። ግን በፖስታ ቤት በኩል አትላከው፤ ም ከንያቱም ሌባ ብቻ ነው እዚያ የተሰበሰበው!”።

ምን ያስተምረናል?

የገበሬው እምነት አስደናቂ ቢሆንም አመሲጋኝነት ግን አልታየበትም። ሰባ አምስቱ ፔሶም ቢሆን የደረሰው በፖስተኞቹ ላጅ አልፎ መሆኑን ዘንግቷል። ጭራሹኑ ገንዘቡን ያዋጡለት እነርሱ መሆናቸውን ቢሰማማ እንዴት በደነገጠ!

ብዙ ጊዜ የጸሎቶቻችን መልሶች የሚመጡት በሰዎች በኩል ነው። አስቀድመን ያን ላደረገ ለእግዚአብሔር ቀጥሎም ስለታዘዙ ለሰዎች ምስጋና ማቅረብ ይገባል። አለበለዚያ የአስጨናቂው ዘመን ሰዎች ባሕርይ እንጸባራቂ ልንሆን ነው።

ጳውሎስ ለመንፈሳዊ ልጁ ለጢሞቴዎስ በጻፈለት ሁለተኛ መልእክት እንዲህ ይላል። “ ነገር ግን በመጨረሻው ቀን የሚያስጨንቅ ዘመን እንዲመጣ ይህን እወቅ። ሰዎች ራሳቸውን የሚወዱ ይሆናሉና፤ ገንዘብን የሚወዱ፤ ትምክህተኞች፤ ትዕቢተኞች፤ ተሳዳቢዎች፤ ለወላጆቻቸው የማይታዘዙ፤ የማያመሰግኑ፤ ቅድስና የሌላቸው፤ ፍቅር የሌላቸው፤ ዕርቅን የማይሰሙ፤ ሐሜተኞች፤ ራሳቸውን የማይገዙ፤ ጨካኞች፤ መልካም የሆነውን የማይወዱ፤ ከዳተኞች፤ ችኩሎች፤ በትዕቢት የተነፉ፤ ከእግዚአብሔር ይልቅ ተድላን የሚወዱ ይሆናሉ፤ የአምልኮት መልክ አላቸው ኃይሉን ግን ከደዋል፤ ከእነዚህ ደግሞ ራቅ” 3:1-5።

ትዕቢተኛው ዝኅኖን

ድርጭቷ እንቁላል ጥላ ዘወር ከማለቷ ዝኅኖን በዚያ ሲያልፍ ረጋግጦ ይሰብርባታል። እርስዋም በዚህ ድርጊት ክፉኛ ታዝናለች። እናም እንድ ቀን ሲመለስ ጠብቃ ለምን

እንቁላሎቿን እንደሰበረ ትጠይቀዋለች። እሱም እንደተጀነነ “የአንቺ እንቁላሎች በቀላሉ የሚታዩ አይደሉም፤ ደግሞስ ተሰበሩ አልተሰበሩ ምን ለውጥ ያመጣሉ? ስለ አንቺስ እንቁላል ማን ይጨነቃል? ” በማለት ይመልስላታል። ድርጭት ከደረሰባትም ሐዘን በበለጠ በዝኅኖኑ ትዕቢት ተበሳጭታ “ግድየለም አሁን እንዲህ የሆነከው ማንም አይነካኝም ብለህ ነው፤ ግን ለጉልበተኛም ጉልበተኛ አለውና ጥቂት ቀን ጠብቅ” አለችው። ዝኅኖኑ ግን በድርጭት ድፍረት እጅግ ተገርሞና ስቆባት አልፎ ሄደ።

ድርጭት ነገሩን በጥሞና ካሰበችበት በኋላ በአካባቢዋ ከ ሚኖሩና ረጃጅም መንቆር ካላቸው ወፎች ዘንድ ሄዳ የደረሰባትን መከራ አጫወተቻቸው። ወፎቹም በዝምታ ትረካዋን አዳምጠው ሲያበቁ እጅግ አዝነው እንዲህ አሏት። “እዚህ ሠፈር የሚኖረው ዝኅኖን የታበየ መሆኑን ሁላችን እናውቃለን፤ ከፍ አድርገን በዛፍ ላይ መስቀላችን በጀን እንጂ የእኛንም እንቁላሎች ከመስበር አይመለስም። በደረሰብሽ ነገር ልባችን ተነክቷል፤ ግን እንዴት እንደምንረዳሽ አናውቅም”። ድርጭትም መልሳ “ከእናንተ የምፈልገው አንድ ነገር ብቻ ነው፤ ይኸውም በረጅም መንቆራችሁ ጠቅጥታችሁ ዐይኑን አጥፋልኝ! ከዚያ በኋላ ያለውን ለእኔ ተውልኝ” አለቻቸው። ወፎቹም ወዲያውኑ በዚህ ተስማምተውና በሚቀጥለው ጧት በአንድነት ከብበው የዝሆንን ዐይን እንደ ተዋጊ አውሮፕላኖች በመመላለስ

ጠቀጠቁ። እርሱም ጨለማ ወደቀበት። ድርጭት ከአካባቢው ሳትርቅ ስትቃኘው ዋለችና እኩለ ቀን ሲሆንና ዝኖኑ ውኃ ሲጠማው ወደ እንቁራሪቶች መንደር አቀናች። ለእነርሱም ዝሆን ያደረሰባትን መከራ ደግሞም እንዴት እንዳሸፈባት አጫወተቻቸው። እንቁራሪቶቹም በዝምታ ትረካዋን አዳምጠው ሲያበቁ ልክ እንደ ወፎቹ ሃዘንዋን ተካፍለው እንዲህ አሏት። "በዚህ ሠፈር የሚኖረው ያ ግዙፍ ዝኖን ከልክ በላይ የታበየ መሆኑን እኛ ሁላችን እናውቃለን። ውኃ ለመጠጣት ሲመጣ የእኛንም እንቁላሎች ከመስበር አይቦዝንም። የደረሰብሽ ነገር ሁላችንን አሳዝኖናል፤ ግን እንዴት እንደምንረዳሽ አናውቅም"። ድርጭትም መልሳ "ከእናንተ የምፈልገው አንድ ነገር ብቻ ነው፤ ይኸውም ከዚህ ውኃ ወጥታችሁ ማዶ ካለው ረባዳና ድንጋያማ ገደል ውስጥ እንድትገቡና ድምፃችሁን ከፍ አድርጋችሁ እንድትጮኹ ነው" አለቻቸው። እንቁራሪቶቹም የተጠየቁት ውለታ እጅግ ቀላል መሆኑን ለድርጭት ነገሯትና ጊዜ ሳያጠፉ ቦታ ቀይረው መጮህ ጀመሩ። ይህን ጊዜ ዝኖኑ ወንዝ አካባቢ ያለ መስሎት ውኃ ሲጠጣ እግሮቹን እየጎተተ ወደዚያው ተራመደ። ከዚያም ጅግ ካለው ድንጋያማ ገደል ውስጥ ገብቶ ተሰባብረ።

ምን ያስተምረናል?

የዝኖኑ ጥፋት ሁለት ነው። በመጀመሪያ የድርጭትን እንቁላል ሰብሯል። በሌላ አነጋገር የዘር ማጥፋት

ወንጀል ፈጽሞአል። ያም ሳይበቃ ለምን ብላ ላቀረበችው ጥያቄ በማናለብኝነት በመመለስ የባሰ አሳዝኗታል። ለዚህም በመጨረሻ የእጁን ያገኘ ይመስላል።

ምንም አያመጡም በሚል ትዕቢት ታናናሾችን መናቅ ብሎም መጉዳት እንደማይገባ መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል። "ከነዚህ ከታናናሾቹ አንዱን እንዳትንቁ ተጠንቀቁ፤ መላእክቶቻቸው በሰማያት ዘወትር በሰማያት ያለውን የአባቴን ፊት ያያሉ እላችኋለሁና" ማቴ.18:10። ባለማወቅ ከተፈጸመም ጥፋትን መናዘዝ የግድ ይሆናል። ምን ትፈጥራለህ ማለት በጉዳት ላይ ጉዳት መጨመር ይሆናል። በዚያም ላይ ልክ እንደ ዝኖኑ ፈጥኖም ይሁን ዘግይቶ መዋረድ አይቀርም። "ትዕቢት ከመጣች ውርደት ትመጣለች፤ በትሑታን ዘንድ ግን ጥበብ ትገኛለች" ምሳ.11:2።

ዝናብና ጽጌረዳ

ይህ ደግሞ ከተረትና ምሳሌ መጽሐፍ የተገኘ ነው። ግን ታሪኩ በግጥም የተከሸነ እንደነበር ማስታወሱ ተገቢ ሲሆን ጸሐፊውም ከበደ ሚካኤል ሳይሆኑ አይቀሩም።

ጽጌረዳዋ አበባ ዝናብ ባለመውረዱ እጅግ ጠውልጋና ከስታ ነበር። ስለዚህም አንገቷን አዘንብላ ለመምት ስታጣጥር ሳለ ዝናብን ደመና ጭኖ ባለችበት ስፍራ ባለው የሰማይ ትይዩ ሲያልፍ ተመለከተችው። እናም

በደከመ ድምፅ “እባክህ በፀሐይ ሐሩር ደክሜ መሞቱ ነውና ጥቂት እንኳን ውኃ እንጠባጥብልኝ” በማለት ለመነኙት። እርሱም “አሁን አልችልም፤ የድንገተኛ እርዳታ ጥሪ ደርሶኝ ወደ ሩቅ አገር እየሄድኩ ነው፤ እንደ ምንም ታግሠሽ ከጠበቅሽኝ ግን የሚበቃሽን ያህል አዘንብልሻለሁ” ብሏት ጉዞውን ቀጠለ። በርግጥም ዝናብ ቃሉን ጠብቆ ከሄደበት ሲመለስ ዶፉን አወረደላት። ግን ያ ውኃ ለምድሪቱና ለሌሎች ዕፅዋት እንጂ ለጽጌረዳ ጥቅም አልነበረውም። ከመጠውለግም አልፋ ደርቃ ነበርና። ዝናብም ሊደርስላት እንዳልቻለ ዐውቆ እያዘነ ጉዞውን ቀጠለ።

ምን ያስተምረናል?

ጽጌረዳዋ ርዳታውን የምትፈልገው ወዲያውኑ ነበር። ኋላ የመጣው ዶፍ ሊያጠጣት ሳይሆን ሊጠርጋት ነው። ይህንን በእግዚአብሔር ቃል መነፅር ስናየው የመዳን ቀን አሁን ነው የሚለውን ያስታውሰናል (2ቆሮ. 6:2)። አንድ ቀን እነግረዋለሁ የምንለው ወዳጅ ካለን ወንጌሉን ለመስበክ ጊዜው አሁን ነው። ሌላ ቀን ላይኖር ይችላል። የሞተም ንስሐ የለውም።

ሌላው ደግሞ ከወዳጆቻችን ጋር ስላለን ሕብረት ነው። “ለተቸገረው ሰው በጎ ነገርን ማድረግ አትከልክል፤ ልታደርግለት የሚቻልህ ሲሆን ወዳጅህን ሂድና ተመለስ፤ ነገ አስጥሃለሁ አትበለው። በጎ ነገርን ማድረግ ሲቻልህ ይለናል

ቅዱሱ ቃል (ምዕ.3:27-28)። አከሎም በጊዜ እንድንሮጥ እና በመልካም እንደንጨርስ ማንም ሊሠራበት የማይችል ሌሊት ትመጣለች ሲል ያነቃቃናል (ዮሐ.9:4)።

የሾላውና የዱባ ፍሬ

ይህንንም ታሪክ በልጅነቴ ዘመን በግጥም መልክ ተጽፎ ነው ያነበብኩት። ሰውየው የ መንገዱ ርዝመትና የፀሐዩ ብርታት አድክሞት ከእንዲት የሾላ ዛፍ ሥር ይቀመጣል። ቀጥሎም ጋደም ይላል።

ታዲያ አእምሮው አላረፈም ነበርና አንዱን ሲያነሣ አንዱንም ሲጥል ቆየ። በተለይም ከሾላው አጠገብ የበቀለውን ዱባ አተኩሮ ተመለከተ። ቀጥሎም ቀና ብሎ ትልቁ የሾላ ዛፍ የተሸከማቸውን ብይ የመሳሰሉ ፍሬዎች አስተዋለ። በመጨረሻም እንዲህ ሲል አስተያየቱን ሰጠ። “የዱባው ዛፍ በመሬት የሚጎተት ሐረግ ነው፤ ግን ይባስ ብሎ አንዳች የሚያካክል ፍሬ ተሸክሟል። የሾላው ዛፍ ደግሞ ግንዱ ቢገፉት አይወድቅም፤ ግን ላዩ ላይ ያሉት ፍሬዎች ጉንዳን ነው የሚያካክሉት። ስለዚህ የፍጥረት ስሕተት ተደርጓል። ዱባውን አውጥቶ ከሾላው ዛፍ ላይ መስቀልና እንደገናም እ ነዚያን ደቃቅ ፍሬዎች አውርዶ

መሬት የተኛው ሐረግ ላይ ማስደገፍ ቢቻል ይስተካከል ነበር። ”

ይህንና ያንን ሲል ደክሞት የነበረው ተፈላላፊ መንገደኛ እንቅልፍ ሸለብ አደረገው። ግን ብዙም ሳይተኛ በድንገት ባንኖ ተነሣ። ምክንያቱም አፍንጫው ላይ ሕመም ተሰምቶት ነው። ሲዳብሰውም አፍንጫው መድማት ጀምሮ ነበር። ምን እንደመታው ለማወቅ ዘወር ዘወር ሲል ንፋስ የጣላት የሸላ ፍሬ ያልታሰበ አደጋ እንዳደረሰችበት ተገነዘበ። እናም ያችን ትንሽ ፍሬ ይዞ በመደነቅ አገላብጦ ከተመለከታት በኋላ እንዲህ አለ። “የፈጣሪ ሥራ ምንም ስሕተት የለበትም። እነደ እኔማ ፍልስፍና ቢሆን ኖሮ ይህኔ ያ ግዙፍ ዱባ እናቴን ፈጥፍጦ በገደለኝ ነበር!”

ምን ያስተምረናል?

መንገደኛው ፈጥኖ የተረዳው ነገር ድንቅ ነው። ልክ እርሱ እንዳሰበው የተከሎቹ ፍጥረት ቢስተካከል ኖሮ ከእንቅልፉ ባልነቃም ነበር። እግዚአብሔር በጥልቅ ጥበቡ ሁሉን ድንቅ አድርጎ ሠርቷል። እኛ የእጆቹ ሥራዎች ነንና መልካሙን ልናደርግ እንጂ የእርሱን ፍጥረት ልንገመግም አልተጠራንም። መብቱም የለንም። መጽሐፍ ቅዱስ ጥቂት በማይባሉ ሥፍራዎች ይህንኑ ያብራራል።

“ አቤቱ፥ ሥራህ እጅግ ብዙ ነው፤ ሁሉን በጥበብ አደረግህ፥ ምድርም ከፍጥረትህ ተሞላች” መዝ.104:24።

“እግዚአብሔር በጥበብ ምድርን መሠረተ፥ በማስተዋል ሰማያትን በየስፍራቸው አጸና። በእውቀቱ ቀላያት ተከፈሉ፥ ደመናትም ጠልን አንጠባጠቡ” (ምሳ. 3፡ 19-26)። ወደ አዲስ ኪዳን ስንመጣም “ብቻውን ጥበብ ላለው ለእግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ እስከ ዘላለም ድረስ ከብር ይሁን፤ አሜን” ይላል (ሮሜ 16:27)። አሜን!

የሚሊዮን ዶላር መድኅን

ባለጠጋው በሰንኩ ላይ ቆሞ ውድ ሸቀጥ የጫኑት ስድስት መርከቦች በሰላም የመመለሳቸውን ወሬ ይጠባበቃል። ግን የደረሰው ቴሌግራም ያንን የሚያጠናክር አልነበረም። ይልቁንም ኃይለኛ የውቅያኖስ ማዕበል በመነሣቱ የመርከቦቹ ደኅንነት አደጋ ላይ መውደቁ ተሰማ። ይህን ጊዜ ባለ ሀብቱ ወደሚመለከታቸው ስልክ ደወለ። ሁኔታው እየተሻሻለ ከመሄድ ይልቅ እየባሰበት መምጣቱን መርከቦቹም በሰላም መድረሳቸው አጠራጣሪ መሆኑንና ቢደርሱም እንኳ ከታሰበው ጊዜ በጣም ሊዘገዩ እንደሚችሉ ከዋናው የወደብ አስተዳዳሪ ተረዳ።

ይህን ጊዜ ቶሎ ብሎ አማካሪውን አሰጠራ። ሁኔታውንም አዋየው። በዚህ የተካነው ባለሙያም በነገሩ ላይ ለጥቂት ደቂቃዎች ካሰበ በኋላ እንዲህ አለ። “ስለ

ማዕበሉ ልናደርግ የምንችለው አንዳች ነገር የለም፤ የውኃውን ነውጥ ልንቀስቅሰውም ይሁን ልናቆመው ሥልጣን የለንም። ስለዚህ ማሰብ ያለብን ስለ መርከቦቹ ብቻ ነው። እናም ብቸኛው አማራጭ ለመርከቦቹ የመድኅን ዋስትና መግዛት ይሆናል። በአንድ ሚሊዮን ዶላር ለስድስቱም መርከቦች ሙሉ ዋስትና መግዛት እንችላለን። አይበለውና ሁሉም ቢሰጥሙ እንኳ ሙሉ ዋጋቸውን መልሰን አጃችን እና ገባለን፤ አዎን ብቸኛና የሚያዋጣ ምርጫችን እርሱው ነው። የአንድ ሚሊዮን ዶላር ዋስትና! ”

ባለሀብቱም አማራጭ በማጣቱ በዚህ አሳብ ተስማማና አንድ ሚሊዮን ዶላር ፈቀደ። ዋስትናውም ተገዛ። ግን ብዙም ሳይቆይ ነገሮች መሻሻል ጀመሩ። ማዕበሉም ቀስ በቀስ ጉልበቱ እየላላ ሄደ። ይህ ፋታ የሰጣቸው ባሕረኞች ደግሞ የመርከቦቹን ጉዞ አቃንተው በሰላም ወደ ወደቡ ደረሱ።

ይህንን ዜና በጉጉት የተከታተለው አማካሪ ወዲያውኑ መልካሙን ዜና ለባለሃብቱ አበሰረው። ባለ መርከቡ ግን ምንም የመደሰት ወይም የመገረም ምልክት አላሳየም። እንዲያውም ጠረጴዛውን በቡጢ ደልቆ ሲያበቃ “ቸኩለን የመድኅን ዋስትና ባንገዛ ይሻል ኖሯል ለካ? አሁን ምንም ጠቀመን ከተባለ መልሱ የአንድ ሚሊዮን ዶላር ኪሣራ ነው” አለና ለራስ ምታቱ ኪኒን ፍለጋ ሄደ።

ምን ያስተምረናል?

የዓለማችንን ቁጥር አንድ ባለጠጋ ቤተሰብ የማግኘት ዕድል ገጥሞኛል። ሰዎች ሃብትን ባከሚቹ ቁጥር የበለጠ የሚሰስቱበት ምክንያት ግን እስካሁንም አልገባኝም። ይህ ሰው የመርከበኞቹ ሕይወት መትረፍ የቤተሰባቸው ደስታ አልታየውም። ማዕበሉ ጋብ በማለቱ በሰላም የደረሱት ሌሎች መርከቦችና ተጓዦች ደኅንነት ምንም አልመሰለውም። የእርሱ ልብ ያለው አንድ ሚሊዮን ዶላር ላይ ነውና።

ልክ እንደዚሁ ሰው በ ሕይወት ስለመኖራቸው ከማመስገን ይልቅ ካልሲ ስለጠፋባቸው የሚያማርሩ ጥቂት አይደሉም። በሽታቸውም ፍቅረ ንዋይ ይባላል። ገንዘብን ከልክ በላይ መውደድ እንደማለት ነው። ገንዘብ ከተቆጣጠሩት ጥሩ አገልጋይ ጌታዬ ካሉት ግን ጨካኝ አለቃ እንደሆነ ዐዋቂዎች ይናገራሉ። ቅዱስ ቃሉ እንደሚል የከፉ ከንውኖች ሁሉ ምንጭም ነው። “ገንዘብን መውደድ የከፉት ሁሉ ሥር ነውና፤ አንዳንዶች ይህን ሲመኙ፤ ከሃይማኖት ተሳስተው በብዙ ሥቃይ ራሳቸውን ወጉ” 1ጢሞ.6:10።

አቧራን ማራገፍ

ግለሰቡ አህያውን ለዘመናት ተገልግሎበታል። አሁን ግን አህያው በዕድሜ በመግፋቱ ሁለት ችግሮች ተፈጠሩ።

በመጀመሪያ አቅሙ ስለደከመ ዱሮ የሚሸከመውን ያህል መጫን አልተቻለም። በዚያ ላይ ፍጥነቱ እጅግ ቀሰሰተኛ በመሆኑ ብዙ ሰዓት እየፈጀ ነው። ስለዚህ ግለሰቡ ሌላ አህያ ለመግዛት ማሰቡ ግድ ነበር። ያዘገየው በቂ ገንዘብ እጁ ላይ አለመኖሩ ብቻ ነው።

ይህ በዚህ እንዳለ አንድ ቀን አህያው ከነሸከሙ ጉድጓድ ውስጥ ወደቀ። ባለቤቱም ያሸከመውን ዕቃ ለይቶ ከጉድጓዱ ካወጣ በኋላ አህያውን ለመጎተት ሞከረ። ግን ጥቂት እንደጣረ አንድ አሳብ መጣለት። አህያው ያረጀ እንደመሆኑና ሌላ ሊገዛ እንደማሰቡ መጠን አሁን እሱን ለመጎተት በ መሞከር አቅሙን መጨረሱ አስፈላጊ አይደለም። ስለዚህ አህያው ትቶት ሊሄድ ወሰነ። ግን ደግሞ ብዙ ዓመት አገልግሎታልና የአውሬ እራት ከሚሆን ይልቅ ጉድጓዱን በአፈር ሞልቶ በቁሙ ሊቀበረው ፈለገ። ስለዚህ ጥቂት ግለሰቦችን ለምኖ አፈር በአካፋ እየዛቁ ወደ ጉድጓዱ መወርወር ጀመሩ።

አህያው ለዘመናት አገልግሎቱ የተሰጠው ምላሽ ከነሕይወቱ መቀበር መሆኑን ሲያይ በጣም አዘነ። ግን አዝኖ አልቀረም። በበኩሉ አንድ መላ መታ። ይኸውም አቧራውን ማራገፍ የሚል ነበር። እናም አንድ አካፋ በተወረወረበት መጠን እርሱም አላዩ ላይ የሚያርፈውን ማራገፍ ጀመረ። ያ ደግሞ አስደናቂ ውጤት አመጣ። ጉድጓዱ በሞላ መጠን

አህያውም ከፍ ማለት ጀመረ። በመጨረሻም ጉድጓዱ በአፈር ሲሞላ አህያው ተራምዶ መውጣት ቻለ።

ምን ያስተምረናል?

በርግጥም አህያው በባለ ቤቱ ጭካኔ የተሞላበት ውሳኔ አዝኖ ቢቀር ኖሮ በቁሙ በተቀበረ ነበር። ግን ያንን ትቶ ምን ማድረግ እንዳለበት ማሰቡ ከሞት አተረፈው። በደረሰባቸው መገፋት እየቆዘሙ ዛሬን መኖር ያቆሙ ብዙ ናቸው። ትናንትን እያሰቡ ዛሬን ማበላሸት ሞኝነት ነው። ማርጀትህን የምታውቀው በትዝታ መኖር ስትጀምር ነው የሚል አባባል አለ። በመንፈሳዊ ሩጫም ቢሆን የደረሰብንን ስደትና መከራ ሳይሆን ሊገለጥ ያለውን ክብር እያሰብን ወደፊት መቀጠል አለብን። ጳውሎስ የገባው ከዚህም ያለፈ ነው። መልካሙን ልምምድ እንኳ ስተርከው አልኖርም፤ የበለጠውን እጨብጥ ዘንድ እየረሳሁት አገሠግላለሁ ይለናል። “እርሱንና የትንሣኤውን ኃይል እንዳውቅ፤ በመከራውም እንድካፈል፤ ወደ ሙታንም ትንሣኤ ልደርስ ቢሆንልኝ፤ በሞቱ እንድመስለው እመኛለሁ። አሁን እንዳገኘሁ ወይም አሁን ፍጹም እንደ ሆንሁ አይደለም፤ ነገር ግን ስለ እርሱ በክርስቶስ ኢየሱስ የተያዝሁበትን ያን ደግሞ እይዛለሁ ብዬ እፈጥናለሁ። ወንድሞች ሆይ፤ እኔ ገና እንዳልያዝሁት እቆጥራለሁ፤ ነገር ግን አንድ ነገር አደርጋለሁ፤

በኋላዬ ያለውን እየረሳሁ በፊቴ ያለውን ለመያዝ እዘረጋለሁ”
ፊልጵ.3: 10-13።

ወንዙን መለማመጥ

መንገደኛው ከረጅም ጉዞው አጋማሽ ላይ የሚሻገረው ወንዝ ነበረው። ግን እዚያ ሲደርስ ኃይለኛ ዝናብ ወርዶ ወንዙ ጢም ብሎ ሞልቶ ጋላቢ ጎርፍ ሲወርድበት አየ። ድልድይ ወይም ሌላ ማቋረጫ አልነበረምና ያለው ብቸኛ አማራጭ ውኃው እስኪጎድል ቆሞ መጠበቅ ብቻ ነበር። እናም ሌሎች መሙላቱን ያዩ ዘረው ወደመጡበት ሲመለሱ እርሱ ግን መሰንቆውን ይዞ ዜማ መደርደር ጀመረ።

ጥቂት ለማይባል ጊዜ እንዲያ ካደረገ በኋላ ከአንድ ተመልካች እንዲህ የሚል ጥያቄ ቀረበለት።

“እዚህ ምን ታደርጋለህ?”

“ምናልባት ወንዙ በዜማዬ ራርቶ ቢያሻግረኝ ብዬ እየደረደርኩ ነው”

“አይ ሞኝነት! ለመሆኑ ወንዝ ከመቼ ወዲህ ነው መሰማትና መራራት የጀመረው? ይሰማል እንኳ ብለን ብናስብ የውኃውን አወራረድ መመልከት ያሻናል።

ያልሰማው ሲመጣ የሰማው አየሄደ እኮ ነው ያለው ” አለ ጠያቂው በመገረም።

ምን ያስተምረናል?

ጠያቂው እንዳለው ወንዙ ባለመሰንቆውን የመሰማት ብቃት አልነበረውም። እና ይህ ታሪክ ለማይሰሙ ነገሮች ችግራችንን በማዋየት ዕድሜያችንን እንጨርስ ነው የሚለን። ሚሊዮኖች ጧትና ማታ አቤቱ የሚሏቸውን ግን እንኳን ሌላውን ራሳቸውን ማዳን የማይችሉትን አማልክት የእግዚአብሔር ቃል እንዲህ ያቀርባቸዋል። “ የእሕዛብ ጣዖታት የብርና የወርቅ፣ የሰው እጅ ሥራ ናቸው። አፍ አላቸው፣ አይናገሩምም፣ ዓይን አላቸው፣ አያዩምም፣ ጆሮ አላቸው፣ አይሰሙምም፣ እስትንፋስም በአፋቸው የለም። የሚሠሩአቸው ሁሉ የሚታመኑባቸውም ሁሉ እንደ እነርሱ ይሁን (መዝ.135:15-18)።

ጨረቃና ከዋክብት ወንዞችና ዛፎች ግዑዛን ናቸውና እንኳን ሰውን ሊረዱ (ዱ ይጠብቃል) ራሳቸውም ረዳት ይሻሉ። ከእነርሱ ጀርባ ሰምቶ የሚመልስ የለም። ቢኖርም እንኳ ያ የአጋንንት አሠራር ነው። ብዙዎች ግን ይሰሙናል ብለው ይሰግዱላቸዋል። ለእነርሱም ያጥናሉ። ይህም ለምን ሆነ ብለን እንገረምም። ምክንያቱም ዘመን የማይሸረው የጌታ ቃል “እነርሱም የእግዚአብሔር ምሳሌ የሆነ የክርስቶስ የክብሩ ወንጌል ብርሃን እንዳያበራላቸው፣ የዚህ

ዓለም አምላክ የማያምኑትን አሳብ አሳወረ ብሎናል” (2 ቆሮ.4:4)።

ማነው ባለጠጋ?

ንጉሡ የአገሩን ከተሞች እየተዘዋወረ ይጎበኛል። አንዳንድ ዜጎችንም ያነጋግራል። ግን ስለ እግዚአብሔር ያላቸውን ዕውቀት ሳይጠይቅ አይተዋቸውም። ታዲያ አንዱን ቀን ሃብታሞች በሚበዙበት አካባቢ አለፈ። ምርጥ ፈረስ የሚጋልበውን ሰው አስቁሞ እንዲህ አለው።

“እግዚአብሔርን ታውቀዋለህ?”

“አላውቀውም!”

“ያሳዝናል፤ ሃብታም ስትመስል ድሃ ነህ!”

ትንሽ ተጉዞም ሌላውን ጥሩ የለበሰ ሰው አግኝቶ እንዲህ አለው።

“እግዚአብሔርን ታውቀዋለህ?”

“አላውቀውም!”

“ያሳዝናል፤ ሃብታም ስትመስል ድሃ ነህ!”

ያናገራቸው ሁሉ የሞላላቸው ሃብታሞች ነበሩ። በስተመጨረሻ ግን አንድ ምስኪን ድሃ አገኘ። እንዲህ ም አለው።

“እግዚአብሔርን ታውቀዋለህ?”

“አዎን አውቀዋለሁ!”

“ይገርማል፤ ድሃ ስትመስል ሃብታም ነህ!”

ምን ያስተምረናል?

ኢየሱስ በትምህርቶቹ የሰው ማንነቱ ከሃብቱ ብዛት አይደለምና ተጠንቀቁ ብሏል (ሉቃ.12:15)። ገንዘብ የዘላለምን ሕይወት አይገዛም። አማኞች የሌላቸው ቢሆኑ እንኳ ሌላውን የማበልጠግ ብቃት ተስጥቶአቸዋል። እግዚአብሔርም የሚያያቸው እንደዚያ ነው። “መከራህንና ድህነትህን አውቃለሁ፤ ነህ ግን ባለጠጋ ነህ” (ራዕ.2:9)።

የረዳት ያለህ!

ሰውየው በተራራ ጫፍ ላይ እየተጓዘ ሳለ ይንሸራተትና ቁልቁል ይወድቃል። ግን ታች ወርዶ ከመፈጥፈጡ በፊት ተራራው ወገብ ላይ የበቀለች ዛፍ ያገኝና እርሷ ላይ ይንጠለጠላል። ሆኖም ጥቂት እንደቆየ እጁ እየዛለ ሲሄድ አማራጮቹን ማሰላሰል ይዞ። ችግሩ ብሎ ወደ ታች ከወረደ የመትረፍ ዕድል አይኖረውም። ከርቀቱና ከዳገቱ ቀጥተኛነት የተነሣ ወደ ላይ ለመንጠልጠልም የአንድ ሰው እቅም አይበቃም። እናም የሚያልፍ ሰው እንደሚሰማው

ገመድም እንደሚሰድድለት ተስፋ በማድረግ እርዳታ ፍለጋ መጮኹን ቀጠለ። “እዚያ ላይ አባካችሁ እርዱኝ” እያለ ለረጅም ጊዜ ቢጣራም ሰሚ አላገኘም። ተስፋ ቆርጦና አቅሙም ተሟጦ ዛፉን ሊለቅቀው ጥቂት ደቂቃዎች ሲቀር ግን ድምፅ ከላይ መጣ።

“ጃክ፤ ትሰማኛለህ?”።

“አዎን ይሰማኛል፤ እዚህ ታች ነው ያለሁት”።

“አይሃለሁ ጃክ፤ ግን ደህና ነህ?”።

“አዎን ደህና ነኝ፤ ግን አንተ ግን ነህ? የትስ ነው ያለኸው?”።

“እኔ አምላክህ ነኝ፤ ሁሉም ቦታ አለሁ”።

“አምላክ? እግዚአብሔር ነህ ማለት ነው?”።

“አዎን!”።

“እግዚአብሔር ሆይ፤ አባክህ እርዳኝ። ከዚህ ብታወጣኝ ደግሜ ኃጢአት አልሠራም። ጥሩ ሰው እሆናለሁ። ዕድሜዬን ሁሉ አገለግልሃለሁ!”።

“አሁን ቃል አትግባ ጃክ፤ መጀመሪያ ላውጣህና በኋላ እንነጋገራለን። አሁን እንድታደርግ የ ምፈልገውን ልንገርህ”።

“እዘዘኝ ጌታ ሆይ፤ ያልከኝን ሁሉ አደርጋለሁ”።

“መልካም፤ ዛፉን ልቀቀው!”

“ምን?”

“ዛፉን ልቀቀው ነው ያልኩህ፤ በ እኔ ተማመን፤ ልቀቀው!”

ለጥቂት ጊዜ ፀጥታ ከሆነ በኋላ የጄክ ድምፅ ተሰማ።

“እዚያ ላይ፤ አባካችሁ እርዱኝ!”

ምን ያስተምረናል?

ሰዎች ያድነናል ብለው የጨበጡትን ነገር መጣል አይሆንላቸውም። ሁሉን ቻዩ እግዚአብሔር ደግሞ በእኔ ብቻ ታመኑ ይላል። እዚያ ላይ ነው መተላለፍ የሚመጣው። የሁሉን ቻዩን አምላክ ረድዔት ለመቀበል ስንፈልግ ትዕዛዙንም መቀበል የግድ ይሆናል። ረድዔቱ የሚመጣው እርሱ ባስቀመጠው ቅድመ ሁኔታ እንጂ እኛ ባሰመርነው ላይሆን ይችላልና።

ለዚህም ይመስላል ቃሉ “በፍጹም ልብህ በእግዚአብሔር ታመን፤ በራስህም ማስተዋል አትደገፍ፤ በመንገድህ ሁሉ እርሱን እወቅ፤ እርሱም ጎዳናህን ያቀናልሃል። በራስህ አስተያየት ጠቢብ አትሁን፤ እግዚአብሔርን ፍራ፤ ከከፋትም ራቅ” የሚለው (ምሳ.3:5-7)።

እንሰናበት

አንባቢ ሆይ ጊዜዎትን ሰጥተው የገበታ ወጎቻችንን ስላነበቡ ከፍቅር ካፈ ምስጋናዬ ይድረስዎ። እርግጠኛ ነኝ

በቆይታም ምድራዊውን ታሪክ አየለቀምን እንዴት ወደ ሰማይ መዳረሻ እንዳደረግነው በሚገባ ታዝበዋል። ደግሞም እዚህ ግቡ የማይባሉ የመሬት ወሬዎችን ሰብስቦን መንፈሳዊ ማሠሪያ እንዳበጀንላቸው ደጋግመው ቃኝተዋል። ይህ ደግሞ ያለምክንያት አይደለም፤ የሰንዝሮን ታሪክ አየሰማ አድጎ አስተሳሰቡ እንደ ሰንዝሮ ቁመት ያጠረውን ትውልድ ስሕተት ላለመድገም ነው። የማይሻረው የእግዚአብሔር ቃል የሚታየው ጊዜአዊ የማይታየው ግን ዘላለማዊ እንደሆነ አስረግጦ ነገሮናልና። ኢየሱስ በምድራዊ አገልግሎቱ በርካታ ታሪኮችን እንደ ምሳሌ እየተጠቀመ ያስተምር እንደነበር ማጤናችንም ለዚሁ ትልቅ መገለጥ በሩን ወለል አድርጎ ከፍቶልናል።

ጊዜውን ሳይነፍግ ለሰጠዎ የዘመናት ጌታ ታላቅ ምገስ ይሁንና እነዚህን ትንንሽ ታሪኮች ሲያነቡ ይልቁንም በአተረጓጎማቸው ከፍ ሲሉ ቆይተው እነሆ ጨረሱ። መልካም አድርገዋል። ግን ከመሄድዎ በፊት እኔ አዘጋጁ እንድ አክብሮት ያልተለየው ጥያቄ ባቀርብልዎ ደስ ይለኛል። በተረት ተረት ሳይሆን በመስቀል መሥዋዕትነት ለተበጀቸው አዲሲቱ ኢየሩሳሌም ራስዎን አዘጋጅተዋል? ከሆነ እሰየው መንገድዎን በጥንቃቄ ይቀጥሉ። ካልሆነ ግን ይህንን ወርቃማ ዕድል ይጠቀሙበት። በመጨረሻ እንዳነበቡት የጃክ ታሪክ ያድነኛል ብለው የተጠመጠሙበትን ተሰባሪ ነገር ይልቀቁና የሕይወት ዛፍ በሆነው በኢየሱስ ላይ ይግበቁ። እነሆ

ከዚህች በታች የሠፈረችውን አጭር ጸሎት በመድገም ጉዞዎን በልበ ሙሉነት ይጀምሩ።

“እግዚአብሔር ሆይ ስለ እኔ ኃጢአት ልጅህ በመስቀል እንዲሞት ስለፈቀድክ ተመስገን። በደሌን ይቅር በለኝ። በክርስቶስ አዳኝነትና ጌትነት አምኛለሁ። እስከ ዛሬ የኖርኩትን ያለማወቅ ሕይወት ግን ከጄአለሁ። እንደ ተሰፋህ ስሜን በሕይወት መዝገብ ጻፈው። ከዛሬ በኋላ እንደ ቃልህ እንድኖር እርዳኝ። በኢየሱስ ስም አሜን!”

ወደ እግዚአብሔር መንግሥት እንኳን ደህና መጡ። እንደ ፍቅር ካፌ ምግብ ቆይቶ ከሆድ በማይጠፋው የአምላካችን ቃል ራስዎን ይመግቡ። እንደ እርስዎ ከሚያምኑ ጋርም ሕብረትን ያድርጉ። አገር ምድሩን እየዘርኩ ያልተሸቀጠ ወንጌል መስበክና ማስተማር ጀምራለሁና ንጉሡ ከፈቀደ በምድር አንድ ቀን እንተያይ ይሆናል። አልያም በአዲሲቱ ኢየሩሳሌም በሚደረገው የበጉ ሠርግ እራት ላይ እስከንገናኝ ሰላም ይሁኑልኝ።

በእግዚአብሔር አምሳል የተፈጠሩ ሰዎች አንብበው ሲድኑ፣ አንብበው ሲጸኑ ብሎም ሲጽናኑ ማየት ደስ የሚያሰኘው አልፎም የሚያስፈነድቀው ወንድምዎ ዓለማየሁ ማሞ ነው።

አስተያየት

በቤት ውስጥ ባለን የአብሮነትና የእራት ጊዜ ላይ ዓሌክስ የሚተርክልን ተረቶች በርካታ ናቸው። ብዙዎቹ

አዝናኞች ብቻ ሳይሆኑ ትምህርት ሰ ጫዎችም ስለሆኑ ባለቤቱን አንድ ላይ አጠራቅሞ እንዲያሳትማቸውና ለተተኪው ትውልድ ተጽፎ እንዲቀመጥ ስላበረታታሁት በዚሁ መሠረት መጽሐፉን ለማዘጋጀት በቅቷል።

ፍቅር(ተ) ታደሠ

አ በ ር ክ ቶ ት

የመጽሐፉ አበርክቶት ለኤፍሬም ዓለማየሁ እንዲሆን ወስኛለሁ።

የዘጠኝ ዓመቱ ልጄ የተዋጣለት ተራኪ ነው። “ዶሮዋ በከተማ” የሚለውና በዚህች ጥራዝ ውስጥ ለናሙናነት የተጨመረው የእርሱ ትረካ በምድር እስካለሁ ፈጽሞ የምዘነጋው አይደለም። በሚጣፍጠው አንደበቱ አጆቹን እያወናጨፈና ዐይኑን እያስለመለመ ሲነግረን በጣም አመሰጥ ነበርና ደጋግሜ እንዲነግረን ጠይቄዋለሁ። እርሱም በብዙ ደስታ ታዝዞ ያንኑ አድርጓል።

እናም የዚህች ለየት ያለች መጽሐፍ መታወሻነት ለእርሱ መሆኑ ተገቢ ነው። ለ ኤ ፍ ሬ ም ዓለማየሁ!

ሁለቱ ከዋክብት

በፍቅር ካፌ የዘወትር ታዳሚዎችና የታሪኮቹም ቀዳሚ አድማጮች የሆኑት የዓለማየሁ ልጆች ርብቃና ኤፍሬም እነዚህ ናቸው። በዚህ አጋጣሚም ርብቃና ኤፍሬም ጊዜ ወስደው በመጽሐፉ ጀርባ ላይ የሰፈረውን አስተያየት ስለጻፉ ደራሲው (ምድራዊ አባታቸው) ሊያመሰግናቸው ይወዳል።

ለማሳወቅ ያህል

በበርካታ መጻሕፍት ዝግጅት ሥራ ላይ የመሳተፍ ዕድል ስለተሰጠኝ ደስተኛ ነኝ። ጽፌአለሁ፡ ገጥሜአለሁ፤ ተርጉሜአለሁ፡ እንዲሁም አርሜአለሁ። አሁን ደግሞ ይኸው የጻፍኩን ወጎች አካፈልኩ። ከነዚያ መሃል የሕትመት ብርሃን ያዩና አንባቢያን እጅ የገቡ ከሠላሳ በልጠዋል። በዚህች በመጨረሻዋ ገጽ ሲሦዎቹን ልዘርዘር...

ድርሰትና ዝግጅት

- 1) ኑሮ በአሜሪካ
- 2) ልጆችን ወደ እውነት መምራት
- 3) እነማን ነበሩ?
- 4) የማዕበል መንገደኞች

ትርጉም

- 5) የወጣትነት ጥያቄዎች
- 6) የብርታቱ ምሥጢር

አርትዖትና እርማት

- 7) ሾተልና መስቀል
- 8) የጋብቻ እንቅስቃሴ

ግጥም

- 9) የዘመኑ ሰው
- 10) ለተሰጠኝ ዕድሜ

